

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

Zspider • n13 • Erdős Sándor • kosakati
• martonkispal • R. Harbinger • chtulhucult
• maggoth1 • Cyrus Livingstone
• Craz • Vihartáncos • Kovács Gábor
• Jimmy Cartwright • SzaGe • Homoergaster
• Tumicz Krisztina • Mortelhun • Kohász
• Tad Rayder • jocker • angyalka146
• edwardhooper • Baranyi Imre • Natali Sanders

XVI. évf., 5. szám, 2024. május

Andreas Rocha

Gateway

Industrial District 2

Steel Mammoths

Mage City

Cabin

Contemplating

Principal's Office

Late Night Arrival

INFO BOX

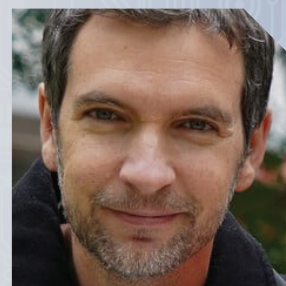
ANDREAS ROCHA – FREELANCE CONCEPT ARTIST

A portugál koncepció művész fantasy és sci-fi alkotásaiban alapvetően a természetet, a környezetet ábrázolja. Ügyfelei közé tartozik például a LEGO, Wizards of the Coast, Epic Games, Axis Animation, Framestore, Activision.

Weboldal: <http://www.andreasrocha.com/>

Portfólió: <https://www.artstation.com/andreasrocha>
<https://www.deviantart.com/andreasrocha>
<https://www.behance.net/andreasrocha>

Közösségi média: <https://www.instagram.com/andreas.rocha>
https://x.com/andreas_rocha
<https://www.facebook.com/andreasrochaartwork>

Szerkesztői köszöntő

Bőséges és változatos tartalommal szolgálunk nektek a mostani lapszámunkban, mint azt a tartalomjegyzékre pillantva ti is láthatjátok. Hiszen itt a nyár, gondoltuk, talán kicsit több időt tudtok az olvasásra fordítani. :)

A már szokásos rovatok mellett most ismét felbukkan néhány pályázat, a Mozijegy pedig némileg rendhagyó. Hiszen idén számos nagy kedvencünk, meghatározó filmélményünk ünnepli kerek évfordulóját. Még 2008-ban, [az első Lidércfény Rádióban](#) foglalkoztunk az Alien-nel, azóta csak a [Aliens került szóba 2015-ben a Lidércfény TV-ben](#) az akkori mozis újrajvetítés kapcsán.

Filmes nosztalgiavonaton olyan további klasszikusok foglalnak majd például helyet, mint A Holló (1994), a Szellemirtók (1986), a Matrix (1999), és persze a Csillagok Háborúja sem maradhat el.

Örömhír a XIII. pályázatunk nyerteseinek, résztvevőinek, és természetesen a kedves olvasóknak, hogy hamarosan napvilágot lát a pályázatra érkezett novellákból összeállított, illusztrált antológia, Második eljövétel címmel (lásd a reklámot az 5. oldalon). A szöveganyag összeállt, az ISBN számokat megkaptuk az elektronikus kiadványokhoz, már csak néhány grafika elkészítése és beszerzése van hátra.

Zárójelben jegyzem meg, hogy idén a többi olyan kiadványunkat is hivatalossá tesszük, amelyek az első kiadás során nem kaptak ISBN-t. Akkor valamiért nem gondoltuk fontosnak, de kiderült, nincs vele annyi bürokratikus hercehurca, hogy ne érné meg ráfordítani az időt, energiát. :)

Kellemes olvasást mindenkinek!

- J. C.

Tartalomjegyzék

Pályázatok

PesText - "Híd"	4
Salvatora Quasimodo Költőverseny	4
Life & Body - novellaíró pályázat	5

Novellák

Zspider - Kalendárium	
- Március: Utolsó szikra.	6
n13 - Értelmetlen?	7
Erdős Sándor - A slankulás ára	8
kosakati - Kórkörök között	9
martonkispal - MI népmese	14
R. Harbinger - Belső ragyogás	16
chtulhucult - Állatkert	18
Erdős Sándor - Mágusmocsár	20
maggoth1 - A takarítónő.	21

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Craz - Próbagoblin sugárút	26
Vihartáncos - Szekerecske söröcske, merre csavarog a törpöcske?	26
Vihartáncos - Ki korán kel, lidércre lel.	27
Kovács Gábor - A legjobb detektív.	28
Vihartáncos - Cseppnyi varázs	31

Sorozat

Cyrus Livingstone	
- A kóbor bajnok – I. rész	32

Mozijegy – évforduló

Jimmy Cartwright, SzaGe, Homoergaster	
A nyolcadik utas: a Halál (Alien)	40

Versek

Tumicz Krisztina - nem itt lakom	42
Mortelhun - Zsarátnok.	42
Kohász - Hiányom	42
Tad Rayder - Bársonyfüggöny.	42
jocker - Merre és hová visznek az utak?	42
angyalka146 - Mit választasz?	43
edwardhooper - Enyém a világ	43
Baranyi Imre - Ősközy	43
Erdős Sándor - Hol nyaraljak?	43
Natali Sanders - Kóbor kutya	43

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Pályázatok

„HÍD” hívószóval irodalmi pályázatot hirdet a PesText

Nyílt, magyar nyelvű szépirodalmi pályázatot hirdet a PesText Nemzetközi Irodalmi és Kulturális Fesztivál a Petőfi Kulturális Ügynökség támogatásával.

A pályázat hívószava a híd.

- Műfaji megkötése nincs, egy szerző csak egy, másutt még nem publikált alkotással nevezhet.
- A nevezés jelíges.
- A pályázat összdíjazása 600.000 forint, a győztesekről nívós zsűri és közönségszavazás dönt majd.
- Kortárs magyar szerzők magyar nyelvű műveit várjuk maximum 6000 leütés terjedelemben – szóközők nélkül! – a „Híd” témakörében.
- A pályázat zsűrizése két körben zajlik. Alapos előválogatást követően a legjobb tizenegy pályamű kerül az elismert szakemberekből álló főszerű elé. Idén *Margócsy István* irodalomtörténész, *Elekes Dóra* író, szerkesztő és *Szöllősi Mátyás* író, fotóriporter dönt a szakmai díjról.
- A shortlistre került írások közül egy elnyeri a zsűri fődíját, egy pedig közönségdíjat kap.
- Mindkét írás megjelenik angol fordításban a The Continental Literary Magazine-ban, szerzőink bruttó 300-300 ezer forint jutalomban részesülnek és meghívást kapnak a PesText fesztiválra.

A közönségdíjra bárki szavazhat 2024. 07. 23. és 2024. 08. 20. éjfélt követően. Az alkotások a SZIFONline.hu oldalra kerülnek fel, és a PesText Facebook-oldalán tesszük közzé majd folyamatosan őket.

A világirodalmi fókuszú PesText ősszel hatodik alkalommal valósul meg Budapesten a Magyar Irodalmi Jogvédő és Jogkezelő Egyesület (MISZJE) és a Petőfi Kulturális Ügynökség (PKÜ) szervezésében. Az esemény tervezett időpontja: 2024. szeptember 27-30.

Az írásokat a pestextpalyazat@gmail.com címre várjuk HÍD tárgymegjelöléssel!

Pályázók köre: bármely magyar nyelven alkotó szerző (alkotónként egy-egy művel lehet pályázni).

Beküldési határidő: 2024. 06. 15.

Szakmai zsűri által megítélt fődíj összege: 300 000 HUF

Közönségdíj összege: 300 000 HUF

A pályamunkákat műfaji megkötés nélkül, e-mailben, csatolmányként várjuk (word vagy pdf formátumban). A pályázatra kizárólag olyan művek nevezhetők, melyek sem online, sem nyomtatott formában nem jelentek meg, megjelenésük jelenleg nincs folyamatban és a pályázat lezárulásáig nem is várható.

FIGYELEM! Kizárólag jelíges pályázatot fogadunk el, a beérkezett dokumentumon nem szerepelhet a szerző neve. Az e-mailben szerepeljen a szerző neve, viszont a csatolt word vagy pdf dokumentumban csak a jelíget kérjük feltüntetni a pályamunka bal felső sarkán! A jelige minimum nyolc karakterből álljon, lehetőleg tartalmazzon betűket és számokat is.

A pályázó alkotása elküldésével hozzájárul, hogy művét a PesText Nemzetközi Irodalmi és Kulturális Fesztivál szervezői felületeiken a szerző neve feltüntetésével publikálják. (Azon szerzők, akik nem adnak a pályázati kiírásban felsorolt felhasználási célokra engedélyt, sem a fődíjat, sem a közönségdíjat nem kaphatják meg, helyükre a következő helyezett lép.)

Pályázata elküldésével a pályázó hozzájárul, hogy a PesText szervezői a későbbiekben tájékoztatási céllal e-mailt küldhessenek neki a PesText Fesztivál és az ahhoz kapcsolódó irodalmi pályázatok, versenyek, programok kapcsán. Amennyiben nem szeretne ilyen híreket kapni a jövőben, ezt kérjük nevezéskor külön jelezze a küldött e-mailben!

A MISZJE Adatvédelmi tájékoztatója az [ALÁBBI LINKEN KERESZTÜL](#) érhető el.

Támogatók: Magyar Kultúraért Alapítvány, Petőfi Kulturális Ügynökség, Petőfi Irodalmi Múzeum, Nemzeti Kulturális Alap, Visegrad Fund.

Forrás: <https://pestextfestival.hu/hirek/hid-hivoszoval-irodalmi-palyazatot-hirdet-a-pestext/>

Salvatora Quasimodo Költőverseny

Balatonfüred ebben az évben is meghirdeti a Salvatore Quasimodo Költőversenyt. A több mint harmincéves múltra visszatekintő költőversenyhez hasonló kezdeményezést Európában alig találni, a rendezvény az első között hozta létre az egységes, magyar irodalmi tér fórumát.

Nem is tudom, milyen év lenne az, amelyikben nem osztanák ki „a Quasimodót”, ahogyan a díjat az irodalmi szakmában röviden nevezzük. Nagy hagyományú eseményről van szó, az idei már a harminckettedik átadó lesz.

Folyton változó, modern világunkban már önmagában ez az állandóság hatalmas érték.

De a díjazottak névsora ugyanígy árulkodó. Nem sorolnám fel ennek a több, mint három évtizednek minden nyertesét, hiszen az messze túlnyúlna ezen írás keretein, különösen, hogy a Salvatore Quasimodo-emlékdíj mellett különdíjakat és 2020-tól a verseny Térey-díját is kiosztják. Ám, ha valaki veszi a fáradságot, hogy végigböngéssze akár csak a Wikipédián, olyan nevekkel találkozhat, mint *Gömöri György*, az első Salvatore Quasimodo-emlékdíjas, *Géczy János*, az első különdíjas, *Gergely Ágnes*, *Határ Győző*, *Zalán Tibor*, *Jász Attila* vagy éppen *Térey János*, bezárólag a tavalyi emlékdíjas *Farkas Wellmann Endrével*.

A verspályázaton kettő, magyar nyelvű, nem publikált, más pályázaton nem szereplő költeménnyel lehet részt venni, amelyeket a pályázók benyújthatnak elektronikus úton a quasimodokoltverseny@gmail.com e-mail címre PDF formátumban, és papír alapon, gépelt formában, 6 példányban a Balatonfüredi Költőverseny Quasimodo Közalapítvány címére (8230 Balatonfüred, Szent István tér 1.) A postai küldeményen természetesen fel kell tüntetni: Quasimodo költőverseny.

Pályázatok beküldési határideje: 2024. június 30.

Az első díjas költemény szerzője elnyeri a Salvatore Quasimodo Emlékdíjat, valamint szakmai díjban részesül, de a zsűri a fődíjon kívül más díjakat is kiadhat – 2018-ban például két különdíj is gazdára talált.

A díjkiosztó ünnepséget a szeptember 6-án rendezendő nemzetközi költőtálalkozó keretében tartják meg.

Forrás: <https://orszagut.com/szepirodalom/salvatore-quasimodo-balatonfured-2024-nyilt-koltoverseny-balatonfureden-6035>

HALLASD A HANGOD, KÜLDD BE A NOVELLÁD!

www.lifeandbody.hu

Novellaírói pályázati felhívás 2024

Szeretsz írni és kipróbálnád kreativitásodat és szövegalakító képességedet? Esetleg lapulnak már megírt novellák a fiokódban, amelyeket publikálva szeretnél látni? Akkor most jött el az idő, hogy lépj egyet a megvalósítás felé!

Küldd be nekünk rövid írásodat, a legjobbkat megjelentetjük a Life&Body Magazin Novella rovatában, valamint közösségi média felületeinken! A pályázatra bárki beküldheti novelláit. Témamegkötés nincs, de az elbírálásnál értékeljük a téma jellegét és aktualitását, a történetvezetést, a felépítést, emellett a választékosságot, illetve a nyelvtani helyességet. A beérkező pályaműveket a magazin munkatársai értékelik.

Formai követelmények:

- 2500-7000 karakter szóközökkel,
- többrészes novellasorozatot is megjelentetünk

A pályamunkákat folyamatosan várjuk a szerkesztoseg@lifeandbody.hu email címre, Novellapályázat 2024 megjelöléssel.

A legjobb anyagokat heti rendszerességgel publikáljuk, havonta maximum 4 írást.

A pályázatot decemberben egy felolvasóesttel egybekötött közönségtalálkozóval zárjuk le, melynek helyszínét és időpontját később tesszük közzé.

Pályázati leadás:

2024. január 22. – november 30. között.

További információért írd a szerkesztoseg@lifeandbody.hu email címre!

Légy te is a magyar kultúra részese és alakítója!

Forrás: <https://lifeandbody.hu/novellairoi-palyazati-felhivas-2024/>

HAMAROSAN MEGJELENIK! MÁSODIK ELJÖVETEL

Antológia a XIII. Lidércfény pályázatra készült novellákból

Kispál Márton • PROF(Robi) • Ian Pole • Ilonka Anna • Zolnai Bence Vajk
Erdős Sándor • JohnnySilver • Gulyás Gábor • R. Harbinger
Révész Márton • Zspider • SzaGe • Delejork

Zspider

Kalendárium - Március:

Utolsó szikra

1911. március 25. – Boston

Rachel fáradtan ült a varrógép előtt. Maya felé fordult egy széles és nagyon hamis mosollyal.

- Csak nem álmos vagy?
- Kiki nem jött be, Mr. Harris rám szóta a munkáját.
- Oszt' mér' nincs bent a hercegnő? – kérdezte Maya nevetve.

- Nem hallottad? Villám csapott a kérőjébe.

Többen megálltak pakolás közben. Az emeleten csak nők voltak és pár fiatal segédfiú. A fiatal asszonyok és lányok érdeklődve gyűltek Rachel köré.

- Vissza kéne menni dolgozni – szólalt meg az egyik fiú bátortalan hangon.

- Drágám, már nem dolgozunk tizenegy órát – szólt rá Maya.

A fiú legyőzötten visszasétált pakolni a ruhákat. Maya igazat mondott. A dolgozók nehezen kiharcolták maguknak a rendes fizetést és a nem emberölő munkaórákat, amiért évek óta könyörögtek. Kemény csatának bizonyult. A vezetőség fenyegetései, támadásai mellett még bűnözőket és huligánokat is felbéreltek, hogy zaklassák a lányokat, amikor mennek haza. Rachel és Maya nem egy férfit pofozott fel az elmúlt évben, de még több sértést és bántalmazást túrtak el.

De most végre szabadok lettek. Maya a kabátját kereste, hallgatva Rachel történetét Kikiről, amikor elgondolkodott.

- Fura – mondta ki hangosan, és Rachel ránézett érdeklődve. – Nagyon meleg van ma, pedig kint sötét van.

Rachel felállva az ablak felé sétált. A sötét fellegeket nézte, de valami furcsának tűnt. Fényeknek érezte a táncoló felhőket. Pár lépés után elhátrált rémülten.

- Tűz! – sikoltotta rettegve Rachel.

Az emeleten minden lány egyként rohant a lépcsőház felé. A zöld ajtót kinyitva Rachelt hárman lökték előre, de ott is lángok fogadták őket. Kilenc emeleten lefelé a tűz nyelve nyaldosta a korlátokat. A füst és hő úgy ütötte meg őket, mintha a kazánba akartak volna feküdni.

Rachel kihátrált, ahogy a többi lány is. Látta, hogy a többiek a tűzlépcső felé vették az irányt, de mire átvágta magát a tolakodó kollégáin csak azt nézte végig, ahogy Maya és ki tudja még hány barátnője sikoltva zuhan le. A tűzlépcső az emberi tömeg alatt azonnal eltört és leszakadt.

Rachelt fojtogatta a füst. A parázs táncolva jutott be az emeletre és pillanatok alatt kapott lángra, ahogy belemart a ruhaanyagokba, a papírhalmokba és a varrógépekből kifolyt olajba. Nem maradt ideje felfogni a világot, ami sárga és vörös színekbe borult.

Pánik és sikolyok mindenhol, ahogy a hátsó lépcsőház ajtaját próbálták a lányok kirángatni. Az ajtót lakatra

zárták, hogy a lányok ne lopjanak ruhát és a vezetőség tudja őket ellenőrizni kifelé. Rachel könnyek között fuldokolva dőlt a forró falnak. Nézte a rohanó és imádkozó barátait.

Lehunyta a szemét és összehúzta magát amennyire csak tudta, így is belerúgtak a körülötte rohanók.

Ekkor a lift csilingelve megszólalt. A fémrácsot elhúzta a felvonó-kezelő és finoman kinyújtva a kezét besegítette Rachelt majd még egy féltucat lányt. Visszahúzta a többi elött a rácsot, akik, kapartak és rázták, megrúgták a fémet. A fiú erősködött, hogy visszatér, hogy mindjárt jön még egy körre, de ha több embert visz le, csak leszakadnának és akkor mind meghalnak.

Rachel nem tudta, hogy mennyit értenek meg a lányok, mert még mindig üvöltöttek és könyörögtek nekik, ahogy mentek lefelé. Itt a füst kevésbé fojtogatott, de látta, ahogy minden emeletet a tűz emésztett fel.

Rachel és a többi lány ölelték egymást. Az egyiküknek maradt némi ereje és kérdezgette a füstös arcú liftkezelő fiút, hogy mi történt, hogy hányan éltek túl, de látszott rajta, hogy nem tudott válaszolni.

Rachel látta, hogy a fiú kezei remegnek, de mikor körbenézett észrevette, hogy mindenkié. Mikor az ajtó kinyílt a földszinten, segítettek a túlélő dolgozók kijönni, mert Rachel lábai nem mozogtak. Úgy kellett az egyiküknek kivonszolni az épületből, mert a lány csak Mayára tudott gondolni, aki rettegve néz rá, mintha segítséget kért volna, mielőtt eltűnt a füstben. A mellette ülő újonc lányra, akinek a karja véres lett attól, hogy átnyomta a lift rácsain.

Kint leültették, az utca örülten nyüzsgött, báméskodók és emberek, akik segíteni akartak. Páran próbálták megszólítani őt, de ő csak bámulta a ruhagyár épületét, ami fáklyaként lángolt. A tűzoltólétrák nem érték el a kilencediket, ahol a barátai ragadtak.

Percről percre kiláthatatlanabbá váltak a dolgok. Majd az egyik ablakot kitörték és egy lány kiugrott. Őt követte egy másik és még egy. Egy fiú óvatosan támogatta ki őket az ablakon, majd az utolsót is a párkányra segítette, csókot váltottak és ugrottak.

Rachel nem tudta felfogni, soha nem fogta fel, amit látott, de nem is felejtette el, egy pillanatát sem.

Ezen a napon száznegyvenhat ember halt meg, főleg fiatal lányok, a legfiatalabb tizennégy éves volt.

Ez volt az utolsó szikra, Boston felháborodása után háromszázezer ember kísérté az elhunytakat utolsó útjukra.

A kampány a biztonságos munkahelyért örökre megváltoztatta a munkahelyek tűzvédelmi szabályait világszerte.

Ezek a lányok kiharcolták a jobb fizetést, a jobb munkaidőt és az életüket adták, hogy nekünk ne kelljen.

n13

Értelmetlen?

Véges tudatunk folyton értelmet próbál találni a különféle dolgokban azáltal, hogy elemzi azokat. Nyilván ez a racionális magatartás lehet az egyik mozgatórugója annak a hihetetlen technikai fejlődésnek, ami már vagy negyven-ezer éve tart, mióta a Homo Sapiens megjelent a bolygón.

Sajnos ez a fejlődés pusztán technikai jellegű, mert az idők folyamán lélekben egy fikarcnyival se lettünk jobbak, hiába próbálnak a különböző vallások, tanok, szellemi áramlatok terelgetni bennünket a helyes irányba.

Nézzük csak meg a Földön jelenleg is folyó háborúkat! A harcok mozgatórugói ugyanazok, mint régen, csak sokkal félelmetesebb technikai apparáttal megtámogatva. Egy ideje már elértük azt a szintet, ahol az emberiség ki tudja pusztítani saját magát.

A fejlődés valamikor az emberi faj túlélését szolgálta, általa emelkedtünk ki az állatvilágból. Mára a bolygó csúcsragadózóit lettünk. Erős túlzással, egy csimpánz vagy farkaskutya ösztöneivel, és egy ötéves gyerek ítélőképességével.

A fejlődés nem állt meg, sőt folyamatosan gyorsul, és az emberiségnek nincs elég ideje alkalmazkodni hozzá. Röpké száz év alatt átléptünk az analógból a digitális korba. Az evolúcióban ez a száz év szinte elhanyagolható, és a digitális korszak káros hatásai előre nem prognosztizálhatók.

A technika, mint mondják, olyan, mint az érem két oldala, lehet áldás és átok is egyben. Ha hiányzik a józan ész, a felelősségtudat, és a világot csak az üzleti érdek mozgatja, akkor nagy bajba kerülünk. Nem adunk veszélyes dolgokat egy gyermek kezébe. Igaz?

A megkérdézett mesterséges intelligencia szerint több mint ötven százalék az esély arra, hogy a civilizációnk elpusztul. Azért ez egy ijesztő szám...

Én mégis hiszek abban, hogy a dolgoknak értelmük van. Bár néha elfog a kétely. Olyan sok minden eltűnik a múltó idővel, rengeteg dolog, amit egykor fontosnak éreztünk.

Hány terv ment füstbe, bizonyosodott be róla, hogy vakvágány? Rengeteg tehetség, tanulás és munka megy gyakran pocsékba. Célok, amiket emberek elérnek, aztán okafogyottakká válnak majd feledésbe merülnek.

Születéskor még minden emberben ott a potenciál, hogy belőle még bárki lehet. Aztán ahogy megöregszünk, eljön a számadás ideje. A potenciálból mi teljesedett be? Mennyire vált valaki az emberiség hasznára? A családja hasznára? A saját hasznára? Hogy gazdálkodott a tehetségével?

Az ember próbál elemezni, tanulságokat levonni, és talán idővel bölcsebb lesz. Megpróbálja majd átadni a tapasztalatát a következő generációknak, akiket ez nyilván nem érdekel. Majd ők úgyis megmutatják! Jobbak lesznek, jobban csinálják!

Az emberiség csak másolja önmagát. A generációk időről-időre ugyanabba a hibába esnek. Hol van a szellemi fejlődés, ami majd megvéd minket önmagunktól?

Én mégis bízik abban, hogy létezik valamiféle fejlődés, mivel még mindig élünk és itt vagyunk.

A remény hal meg utoljára.

Vagy talán mégiscsak létezik az a harminchat igaz ember, aki miatt Isten megtartja a világot.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

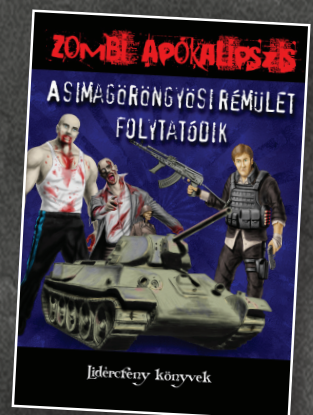
Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a
simagöröngyösi zombi apokaliszis
neked szól!

A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Erdős Sándor

A slankulás ára

Tetemes Bohumil a Hegyhátputnoki csembaló- és rap-művészeti kör elnöke egy szép napon úgy döntött, hogy megszabadul az évek során testére rakódott zsírszövetek nagyjától. Erre a döntésre a szerelem sarkalta, mit lángra gyújtott benne a szomszédjában lakó Özvegy Fricsekné Rizsányi Aranka kökénykék szeme. Ameddig Aranka férje élt, akkor is figyelemmel kísérte az asszonyt, viszont a házinyúlra nem lövünk elvét követve esze ágában sem volt közelebbi ismeretségre gondolni. Most viszont már véleménye szerint nyitott ajtókat döngetve a tettek mezejére léphet. Egy nagy probléma viszont megakadályozta terve végrehajtásában. Ez az önképzavara volt, ami ugyan a valóságból táplálkozott, hiszen Bohumil nyomott vagy két mázsát és ez mély szomorúsággal töltötte el galamblelkét.

Nagy elhatározásra jutott. Ezen mindenképpen változtatni kell, hiszen Aranka ilyen pocsek külsejű emberrel biztosan nem fog foglalkozni. Tetemes Bohumil tehát úgy döntött, hogy megszabadul a súlyfeleslegétől a lehető leghamarabb és a leginkább kíméletes módon. Elgondolását tett követte, és némi elemózsia és ital társaságában a számítógépe monitorja mögé ült és kutatómunkát végzett a lehetőségeiről.

Alapvetően lusta ember volt, így a kevés mozgással járó alternatív fogyókúrák után kezdett kutatni. Az akupunktúrás eljárás kizárt, hiszen irtózott a tűtől. A vízdiéta, amit Bob Harper népszerűsít, remekül hangzik, hiszen azt hirdeti, hogy csak vizet kell inni. A vízbevitel növelése Harper teóriája szerint fokozza a kalóriaégetést, csökkenti a puffadást. Nemhiába, a víz csodaszer! Egy baj azért van vele. Bohumil a vizet csak tisztálkodásra használja, arra is csak ritkán, ő lényegében csak sört iszik. Viszont abból

rengeteget. Tehát a vízdiéta is kizárva. Csak nem kockáztatja meg, hogy vízköves legyen a gyomorfala.

Úgy döntött, hogy inkább hagyja az alternatív fogyási módszereket, és a hagyományos testmozgásra fanyalodik. Első körben a gyaloglást választotta, és kicamogott a hűtőhöz egy sörért. Mikor izzadva és elégedetten lehányatott a foteljébe, arra gondolt, hogy a mai adag meg is volt. Majd holnap folytatja.

Talán nem is kell ecsetelni, hogy hősünk egy hét leforgása alatt micsoda lelkiérőről tett bizonyosságot, hiszen már a háza melletti parkba is kijutott. Legalább harminc métert tett meg, véleménye szerint futva, bár a közelben a fűben a családjához igyekvő csiga néha beelőzte. Minden esetre Bohumil már a lánykérésre gondolt, hiszen részéről mindent megtett az ügy érdekében.

Mindezen közben Özvegy Fricsekné Rizsányi Aranka sem tétlenkedett. Magára öltötte legszebb otthonkáját és a közeli piacon próbálta becserkészni valamelyik férfiembert bájaival. Ugyanis roppant magányosnak érezte magát férje nem is olyan régi halála után. Nemsokára sikerrel is járt Spinkler Leonidasz, egy közelben élő vegetáriánussá operált hentesből lett liberális gondolkodó személyében, akivel megosztotta szívét és szerelmét. Tetemes Bohumil galamblelke és szíve romokban hevert, mikor megtudta, hogy slankulásáig vezető harca kudarcra ítéltetett.

Bánatában megevett tíz hamburgert és megívott pár liter sört, majd elheveredett ágyán és elszundított. Álmában egy szebb és jobb világban járt, ahol egy kövér isten még kövérebb bárányai éltek vidáman. Mosollyal az arcán ébredt és rájött, hogy valójában ő így érzi jól magát. Már nem vágya a slankulás és soha többé nem is lesz.

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettől töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, husárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

kosakati

Kőkörök között

Andalgás három tételben...

I.

1., ...Valamikor sok ezer évvel ezelőtt...

Ani már az utolsó memória-kristályokat helyezte el a tárolóban, mikor Yori még egy kristályt nyomott a kezébe.

– Még egy utolsó videó az otthonunkról... – mondta kicsit szomorkásan.

– Körbevideóztad az egészet? A kertet is? – kérdezte Ani.

– A kertet is az összes virággal, a kedvenc padunkkal, a kanyargós ösvényekkel, a szobraiddal...

– Látom, te is nehezen szakadsz el innen, nem csak én.

– Szomorú is vagyok, de már dolgozik bennem az új életünk izgalma is.

– Ahogy bennem is.

Magukra csatolták a memória-kristály tároló hátizsákjait, és lassú léptekkel indultak kifelé a házból. A házból, ahol oly sokáig éltek boldogan, a házból, ahol a gyerekeik felnőttek, a házból, amiért annyit dolgoztak, a házból, amit annyit csinósítottak, bővítettek, amit annyira szerettek. Ahogy végigmentek a szobákon, meg-megálltak, körbefordultak, búcsúzkodtak eddigi életük megszokott, kedves díszleteitől...

Kinyitották valamennyi ablakot, ajtót, hogy szabadon járhasson a levegő. Végül a bejárati ajtónál lekapcsolták a házat a központi hálózatról.

– Pár év, és mindennek nyoma sem marad... – sóhajtott Yori.

– Jobb is, hogy azt már nem látjuk, ahogy elenyészik az egykori otthonunk – törölt le az arcáról egy könnycseppet Ani.

A bejárati ajtót is nyitva hagyták. A kerti úton még megálltak párszor, aztán nekivágtak az útnak a Portál felé, amin átlépve majd eljutnak az új életükbe a távoli kolóniák egyikére, ahol már várják őket a gyerekeik és a barátaik.

2., ...Napjainkban, valahol egy európai nagyvárosban...

– Mi van ebben a bőröndben? Egy fél disznó?

– Ne izgulj, csak egy negyed disznó! Anyám csomagolt ezt-azt, hogy éhen ne haljak a te papírkajáidon, ahogy ő nevezi az étrendedet – nyugtatta meg a nagynénjét Ági.

– Neki sem ártana néha egy kis diéta, meg neked se... – szúrt vissza Naomi.

– Nem lehet mindenki olyan hajszálvékony, mint te...

– Jól van, na... Nem szólok bele, de te se piszkálj a papírkajáim miatt... – vágta be a bőröndöt Naomi a csomagtartóba.

– Rendben. Ha megkóstolod anyám világbajnok almáspitéjét, amit direkt neked sütött, békén hagylak – vette békülékenyebbre a hangnemet Ági.

– Jó, az még belefér, aztán úgysem lesz nagyon alkalomk piszkálni egymást. A tanfolyamod négy hete alatt, amíg nálam laksz, majdnem végig csak a tied a lakás. Mi Egonnal a jövő héten Antalyába utazunk.

– Egon? Múltkor még valami Rudi volt...

– Rudi már a múlt... Egon egy professzor az egyetemen, ahol én a titkárságon dolgozom. Néha nálam alszik, és néha együtt utazunk el ide-oda... Szóval semmi komoly...

– Szóval ő sem a szóke herceg, akiért feladnád a függetlenségedet.

– Volt egyszer valaki, akiért meginoztam volna, de neki nem én kellettem...

– Tudom, régi történet, anyámat vette el...

Naomi a bőröndjével együtt kitette Ágit a ház elé.

– Érezd magad otthon, pakolj ki és pihend ki az utat! Egonnal színházba megyünk, később jövünk, a kulcsot ne hagyd a zárban! Viszlát holnap este! Én reggel korán megyek, de Egonnal lehet, hogy összefutsz a konyhában – hadarta még Naomi, aztán beugrott az apró autóba és elviharzott.

Ági kicsit elveszetten ácsorgott még egy darabig a hatalmas bőröndje mellett, kezében a kulccsal. Aztán csak nekiindult a lépcsőháznak és felverekedte magát a második emeleti lakásba.

--

Másnap reggel Ágit meglepő látvány fogadta a konyhában. Az asztal egy csatatér volt, ami mellett egy szakállas ember ült alsógyatában, és két pófára zabált... Persze az általa hozott, falusi finomságokból.

– Naomi már elment, én Egon vagyok – nyújtotta a kezét vigyorogva.

– Bunkó! Neandervölgyi bunkó! – csattant fel Ági.

– Na, ezzel pont nem sértettél meg... – kuncogott Egon.

– Tessék?

– A neandervölgyi az én értékrendemben nem szitokszó.

– Pedig annak szántam.

– Tudtad, hogy a neandervölgyiek egyáltalán nem voltak olyan primitívek, bunkók és ostobák, otrombák, mint ahogyan azt sokan gondolják?

– Nem?

– A közhiedelemmel ellentétben a Neandervölgyiek nem haltak ki teljesen, hanem feloldódtak a náluk sokkal népesebb Afrikából beáramló modern emberek tömegeiben. A gényeik harminc százaléka kimutatható a mai

emberekben is. Az Afrikán kívül élő emberek többségében két-három százaléknál neandervölgyi gén mutatható ki. A harminc százalék úgy jön ki, hogy nem mindenkinél ugyanazok a gének mutathatóak ki.

- Most előadást akarsz nekem tartani?
- Ha nem érdekel, abbahagyhatom... – vonogatta a vállát Egon.
- Voltaképpen érdekel, de indulnom kéne.
- Azt tudtad, hogy a gyönyörű kék szemeidről és az aranyászóka hajadról is a neandervölgyi gének tehetnek?
- Te most flörtölsz velem?
- Amúgy bocsi a kolbászáért, csak megéreztem az illatát, aztán nem tudtam abbahagyni. Naomi papírkajái után ez maga a felüdülés, a friss, vidéki szellő...
- Még egy pofa sör és költő leszel...
- Ne is mond! Naomi hűtőjében csak alkoholmentes van.
- Azért hagytál nekem is egy pár falatot? – kérdezte Ági egy kicsit már békülékenyebben.
- Hagytam és hogy kicsit kiengeszteljelek, elviszlek a tanfolyam helyszínére, hogy ne kelljen metróznod, meg buszoznod. Útközben meg iszunk valahol egy rendes kávé, nem ilyen instant vacakot – intett a konyhapult felé Egon.

3., ...Napjainkban egy égi hajóban...

Ann és Yorn az űrhajó ablakában könyökölve élvezték a látványt. Nem tudtak betelni a Föld szépségével.

- Még mindig nem tudnak semmit... Nagyon kevesen sejtenek valamit, de a többség nem veszi őket komolyan...
- Makacsul csak a közelmúltjukkal foglalkoznak és nem tekintenek távolabbra...
- És a közelmúltjukat még részekre is tagolták, elnevezték őskornak, ókornak, középkornak...
- Pedig előtte volt minden, ami lényeges. Ott van az orruk előtt minden, de mindent félreértelmeznek... Ott állnak a megalitok, ott vannak a vallások mitológiai, a legendák, a mesék...
- A tudatlanság gőgijével azt hiszik, hogy a piramisokat is ők építették... A megalitokat pedig meg sem próbálják megmagyarázni.
- Na jó, a piramisokat részben ők, de a túlélők tudása nélkül egy kutyaolat sem hoztak volna össze.
- A túlélőkről nem is esik szó. Azt hiszik, hogy a vadászó, gyűjtögető életmódot folytató törzsi társadalmak egyik napról a másikra megszerveződtek és felépítették Stonehenge-t, Babilont, a piramisokat.
- Néhányan erőműveket és portálokat sejtenek a megalitikus építményekben és azt is tudják, hogy a neandervölgyiek nem egészen haltak ki. De a két dolgot nem kötik össze. Azt hiszik, hogy valami földönkívüliek látogatták meg őket és azoktól származik a tudás, azok építettek mindent. Még nem jöttek rá, hogy a neandervölgyiek voltak az előző civilizáció túlélői és a kirajzott népesség látogatott vissza, nem valami idegenek. A „kis szürkék” meg idegen életformának hiszik, pedig azok csak android robotok, amiket az óvatosabb kutatási programok használnak.
- Ezért is rossz minden következtetésük, mert rossz alaplól indulnak ki.

– Igen, mert abban is tévednek, hogy a látogatókat idegeneknek hiszik...

- Pedig azok a korábbi civilizációk kirajzott és visszalátogató földiek voltak.
- Valamiért mindenáron azt hiszik, hogy a tudást valamilyen idegenektől kapták.
- Ha úgy vesszük, nekik azért a távoli kolóniákról ide látogató egykori földiek eléggé idegenek.
- Igen, mert még nem jöttek rá arra, hogy az élet csak egy anomália az élettelen végtelenjében, és az élet csak ezen az egyetlen egy helyen jött létre. Mindenhová innen vándoroltak ki az akkor még működő portálokon keresztül.

..-

– Atlantiszt még mindig legendának tartják, ahogyan Tróját is sokáig annak hitték.

- Arra viszont legalább rájöttek, hogy az általuk Neandervölgyinek nevezett emberek nem teljesen haltak ki, hanem a génjeik beépültek a mai emberek génállományába. Ezt végre a fősodratú tudomány is elfogadja.
- Na, igen, de még mindig nem jöttek rá, hogy ezeknek a géneknek köszönhetik a hirtelen fejlődésüket, az egész civilizációjukat.

– Azt hiszik, hogy ők a fejlődés csúcsai, pedig a nagy összeomlás miatti kirajzás nélkül soha sem nyertek volna teret. Maradtak volna szépen a kényelmes őserdőben.

- Igen, erre a távoli őseink sem számítottak.
- Pedig a természet már csak ilyen. Nem tűri az ürességet. Az űrt betölti így, vagy úgy.
- Mivel a mi civilizációnk nagyobbik része elhagyta a bolygót, a természet nem várt arra, hogy a túlélők újra elszaporodjanak, megerősödjenek, újra elérjék a régi színvonalat és ott folytassák, ahol abbahagyták, teret engedett egy másik emberfajtának. Ez az új faj más, mint mi, pedig részben a mi utódaink.

– Azért a másik faj inváziója előtt többszázezer évig jól elváltak a túlélők a természet-közeli életmódjuknak köszönhetően.

– Olyan jól elváltak, hogy írni, olvasni is elfelejtettek, mert az életmódjukhoz erre nem volt szükség.

– Talán próbálták megőrizni a tudást, de mivel a jég mindent letarolt, a vulkanikus apokalipszis mindent elpusztított, nem maradt semmi használható a régi világból.

– Maradtak a homályos legendák, mesék, a szájhagyomány...

– Így aztán a megmaradt tudás is használhatatlanná torzult idővel. Nem csoda, ha a mai emberek ezeket nem veszik komolyan.

- A legutóbbi kirajzás óta túl sok idő telt el.
- A túlélők nem tudták megtartani a tudást és nem csak szellemileg, de testileg is drasztikusan visszafejlődtek.
- Nem csoda, hatszázezer év az hatszázezer év...

II.

1., ...Valamikor sok ezer évvel ezelőtt...

Miután kiszálltak a suhanóból, gyalog folytatták az útjukat a hatalmas park közepén álló Portálhoz. Ani és Yori egyre nehezebbnek érezték a hátizsákjukat, egyre

gyakrabban álltak meg egy kis pihenőre. Pedig nem a hátizsákjuk volt nehéz, hanem a szívük.

A memória-kristályok aprók voltak, de mindent tartalmaztak, amire szükségük lesz majd a távoli kolónián. A helyi anyagokból majd mindent el tudnak készíteni, ami a további életükhöz kell. A kristályok segítségével majd növeszthetnek ugyanolyan organikus házat, amiben eddig éltek. A növényi alapú épületeket aztán csak rá kell csatlakoztatni a helyi központi hálózatra és be kell lakni. Ugyanígy létrehozzák majd a hétköznapi élethez szükséges tárgyakat, az edényektől, a ruhákon keresztül a legapróbb kényelmi eszközökig.

--

Volt még egy kis idejük az indulásig, leültek hát egy kellemesen árnyékos padra.

– Anyádék nem gondolták meg magukat? – kérdezte Yori.

– Nem lehet őket meggyőzni... – sóhajtotta Ani.

– Próbáljak meg én beszélni velük? A kommunikátorunk még működik, és van még annyi időnk, hogy felhívjuk őket.

– Te sem tudod meggyőzni őket, hogy hagyjanak itt mindent. A csodálatos házukat, kertjüket, a nyüzsgő várost, ahol egész életüket leélték. Nem érdekli őket, hogy jön a lehűlés, hogy megváltozik a világ, hogy összeomlik minden. Ragaszkodnak ahhoz, amit ismernek, amit szeretnek. Már elköszöntünk, elbúcsúztunk tőlük, ne zaklassuk fel őket újra!

– A szüleidet még talán meg is értem, de az itt maradó fiatalokat már nem igazán.

– Ők bíznak abban, hogy a tudásunkkal, a technikánkkal átvészelve a zord éveket, és mikor jön a felmelegedés, ott folytatódik majd az élet, ahol félbehagyták.

– Bíznak a földalatti városokban, a természet-közeli életmódban és még nem tudom miben.

– Mindig is voltak fiatalok a hátramaradók között. A korábbi civilizációk között eddig mindig volt átfedés. Mikor jött az aktuális apokalipszis, mikor a Föld, édesmostoha szülőanyánk átmenetileg lakhatatlanná vált, a népesség túlnyomó többsége kirajzott a portálokra át. A népesség egy kisebb része mindig itt maradt és megpróbált túlélni. Aztán amikor újra lakható lett a Föld, a kirajzottak egy jelentős része visszatért, és új civilizációt épített a túlélők segítségével.

– Most viszont akkora lesz az apokalipszis, hogy bizonytalan az itt maradók túlélése és az elvándoroltak visszatérése is.

2., ...Napjainkban, valahol egy európai nagyvárosban...

Az igazi kávé olyan csábítóan hangzott, hogy Ági már azt sem bánta, hogy azt Egon konyhájában kapta meg. Út közben beugrottak Egon lakásába valami jegyzetért, és ha már ott voltak, a professzor feltett egy kávé. A remek kávéból megenyhülve Ági kíváncsian nézelődött Egon dolgozószobájában, amíg a professzor a papírjait keresté.

A szoba olyan volt, mint egy könyvtár és egy múzeum keveréke. Ági érdeklődve nézegette a sok érdekességet,

úgy érezte magát, mint egy cukorkaboltba szabadult óvodás. Mindig is érdekelte a történelem, a régészet, a térképek. Különösen egy térképvázlatokkal teli paksaméta keltette fel az érdeklődését. Elmerült a Göbekli Tepe ásátás munkatervében...

– No, megvan! – kapta ki Ági kezéből a paksamétát széles vigyorral Egon.

– Szívesen – húzta el a száját gúnyosan Ági.

– Köszönöm!

Ági figyelme az íróasztal felé fordult.

– Ez egy igazi...? – mutatott egy az asztalon heverő koponyára.

– Persze, de nézd meg közelebbről, nyugodtan vedd a kezébe.

– Ez pihekönnyű... – lepődött meg Ági.

– Persze, mert ez egy 3D másolat. Ha ez az igazi lenne, akkor az én fejem virítana így az igazgató íróasztalán.

Ági hirtelen elképzelte Egon fejét egy íróasztalon és ezen annyira kellett nevetnie, hogy elejtette a koponyát. Ijedten kapott utána, de a koponya elgurult az asztal alá. Az asztal alatt aztán a homloka összekoccant Egon homlokával, amitől aztán még inkább nevetnékje támadt.

--

– Velem jössz Göbekli Tepébe? – lihegte az arcába Egon, még mindig az asztal alatt.

– Mibekli mibe? – fuldoklott most már Ági a nevetéstől.

– Göbekli Tepe... A létező legizgalmasabb ásátási helyszín. Még nem hallottál róla?

– Ez az, ahol valami kör alakú építményeket találtak állatos ábrákkal?

– Régebbi, mint a piramisok, régebbi, mint Stonehenge...

– De Naomi azt mondta, hogy Antalyába mentek.

– Ő persze oda menne... Tengerpart, luxusszálloda, meg minden, de én onnan tovább megyek az ásátásra, ahová Naomit hat ökörrrel sem lehetne elvontatni.

– De akkor is... A tanfolyam, Naomi...

– Ne légy már ilyen nyuszi...

– A török riviéra, meg egy izgalmas ásátás veled, ez igazán csábító, de azért nekem ez nem ilyen egyszerű...

– Tudom, a tanfolyam kell, hogy megtarthatd az asszisztensi állásodat, Naomi a nagynénéd, akivel úgyis elég kényes a kapcsolatod... De ne mérlegelj mindig ilyen hideg fejjel! Bátran szédülj bele a szerelembe...

– Szédült egy alak vagy...

– Szédülj velem, aztán utánunk a vízözön...

--

Mire kikászálódta az asztal alól, minden eldőlt. Ági passzolta a tanfolyamot, már nem érdekelte a családi béke se, úgy döntött, fejest ugrik ebbe a kalandba.

3., ...Napjainkban egy égi hajóban...

Ann és Yorn szokásukhoz híven az úrhajó ablakában könyökölve élvezték a látványt.

– Mióta tönkrementek a terminálok, csak nagyon ritkán tudunk rájuk nézni.

– Nagyjából tizenkétezer éve, aztán ötezer éve nyílt meg egyik-másik terminál néhány hétre, aztán a közelmúltban többször is, de akkor csak néhány órára.

– Tizenkétezer éve az expedíciók megpróbálták helyreállítani a terminálokat, meg az erőműveket. Mikor nem jártak sikerrel, és rájöttek, hogy nem tudnak visszamenni, lassan elvegyültek az itt élő népeesség között.

– Ötezer éve is hasonlóan jártak az akkori expedíciók, de ők, mikor rájöttek, hogy nem tudnak visszamenni, isteneknek adták ki magukat és osztották az eszt...

– Legalábbis megpróbálták, aztán ők is szépen elvegyültek...

– Ahogyan a későbbi kis létszámú expedíciók tagjai is kénytelenek voltak beépülni, ha életben akartak maradni.

– A Hold árnyékos oldalán lévő kis kommunikációs portál is csak korlátozottan működik, nem képes se személyeket, se hajókat továbbítani. Alig tudtuk elküldeni a beszámolóinkat is.

– És abban sem lehetünk biztosak, hogy célba ért a küldeményünk.

– Mivel ez a portál csak egyirányú, válasza nem is számíthatunk.

..-

– A terminálokat mi sem tudjuk helyreállítani... Nem mi hoztuk létre őket, mi is csak megtaláltuk, rájöttünk, hogy mire valók, aztán karbantartottuk és használtuk. Persze, ha lenne elég energia, meg tudnánk nyitni néhány portált...

– De nincs...

– Még mindig fosszilis energiahordozókból nyernek energiát.

– Azért vannak már atomerőműveik és napelemeik is...

– De még mindig messze vannak attól, hogy közvetlenül a Napból nyerjenek energiát...

– Ha esetleg megcsapolnánk az atomerőműveket...

– Összeomlana az egész gazdasági rendszerük, ami amúgy is elég labilis, mivel mindenféle önpusztító hülyeségre pazarolják az erőforrásaik jelentős részét...

– Akkor aztán soha sem érnék el azt a fejlettséget, hogy közvetlenül a napból jussanak energiához, és meg tudják nyitni a portálokat.

– De ha előbb pusztítják el magukat, mint hogy felismerjék a portálokat, megnyissák őket és a következő természeti katakizma előtt ki tudnának rajzani, megszűnik az élet forrása.

III.

1., ...Valamikor sok ezer évvel ezelőtt...

Ani egy apró falevelet morzsolgatott az ujjai közt. Megszagolta az összegyűrt levélkét és Yori felé nyújtotta.

– Vajon találkozzunk még valaha ezzel az illattal? – kérdezte.

– Talán igen, talán nem... De ha ezzel nem is, biztosan lesz szerencsénk érdekes és kellemes illatokhoz.

Ani eldobta az összegyűrt levélkét és hirtelen témát váltott.

– Anyámék életében még elviselhető lesz az élet, hiszen már nem fiatalok. Meg sem érik az igazi összeomlást.

– Azt nem, de a kirajzás miatt sokkal szegényebb lesz ez a világ.

– Sok mindenről le kell majd mondaniuk.

– Ha leállnak a gyárak, csak a meglévő készleteket élhetik fel...

– A természet-közeli életmód azért ad lehetőséget nekik egy viszonylag kényelmes életmódra.

– Azért nem tudom, mennyire gondolták át, hogy hogyan fognak boldogulni a gépeik, a megszokott utazásaik, meg egyéb szórakozásaik nélkül. A mai emberek nem tudom, hogyan fognak átállni a csökkentett üzemmódra, amit természet-közelinek neveznek.

– Azért az ő életükben még fog működni sok minden.

– Igen, de csak itt, a fennsíkon, az utolsó városban. A kirajzás után az erőművek nagy része automatikusan leáll, velük együtt a gyárak és a közlekedés is. A terminálok sem tudhatjuk, meddig bírják. Az interkontinentális kapuk nélkül leáll a kapcsolat a világ többi részével, de ha az intersztelláris kapu is leáll, akkor nem lesz velük semmi kapcsolatunk.

– Durván beszűkül számukra a világ.

..-

– Eljött az idő – állt fel Yori a padról.

– Igen, eljött – állt fel Ani is.

Nehezen tudtak elszakadni az eddigi életüktől, az itt maradó rokonoktól, barátoktól, ismerősöktől, de végül is a portál felé vették az irányt. Nehéz szívvel léptek be a Portál területére. Lassú léptekkel sétáltak a gigantikus kőkörök között. Szerették volna minél tovább érezni a monumentális építmény varázsát.

2., Göbekli Tepe, napjainkban.

Ági és Egon az egész napi fárasztó munka után egy üveg bor mellett beszélgetett a régész-szálláson. A lány rengeteget tanult a professzortól, boldog volt régész-asszisztensként. Az idősödő Egon pedig új erőre kapott. A hirtelen ébredt szerelem viharos első napjai után mindkettejüket izgalmas, új gondolatok foglalkoztatták.

– Sokan kételkednek abban, hogy a vadászó-gyűjtögető törzsek hirtelen megszerveződtek és ilyen hatalmas dolgokat építettek.

– Igen. Sokan meg vannak győződve arról, hogy idegenek látogattak ide és tőlük származott a tudás, sőt, talán egy-két dolgot ők építettek – mondta Egon.

– És mi van, ha a hirtelen fejlődés a neandervölgyiekkel való keveredés miatt történt? Ha jól tudom, komolyabb civilizációk csupa olyan helyen jöttek létre, ahol jelen volt a neandervölgyi gén is...

– Lehet, de akkor a keveredés előtt a neandervölgyiek miért nem építettek civilizációt?

– És ha építettek? Ha ők nem egy rivális ősember-csoport voltak, hanem egy előző civilizáció túlélői, akik a zord körülmények miatt kőkorszaki szintre fejlődtek vissza? Ha egy apokalipszis miatt maradtak olyan kevesen, hogy nem tudtak felépíteni egy komolyabb civilizációt?

– De akkor abból a civilizációból miért nem maradt fent semmi?

– A megalitok talán régebbiek, mint gondolnánk... Talán egy sikertelen civilizáció-építés emlékei. Talán valamiféle portálokat próbáltak helyreállítani, amin a többiek elmenekültek...

– Talán...

– És mi van, ha nincsenek is idegenek? Mi van, ha az előző civilizáció népe el tudott menekülni az apokalipszis elől? Mi van, ha a neandervölgyiek azért voltak olyan kevesen, mert nekik valamiért nem sikerült a menekülés? Mi van, ha az összes látogató az előző, kirajzott civilizációk tagja? Mi van, ha nem idegenek látogattak ide, hanem a korábbi földiek? – vetette fel Ági.

– Hát ez megmagyarázná, hogy miért nem irtottak még ki minket... – nevetett Egon.

– Úgy bánnak velünk, mint jó szülők a hülye gyerekükkel...

– Mert hozzájuk képest eléggé hülyék is vagyunk...

– És ezért is nem veszik fel velünk hivatalosan a kapcsolatot.

– Várják, hogy elég okosak legyünk és magunktól is rájövünk, hogy kik ők és miért vannak itt.

– Te is azt gondold, hogy nincsenek idegenek? Hogy minden idelátogató a Földről származik? – kérdezte Ági.

– Az élet csak egy anomália az élettelen végtelenjében, és mi örülhetünk, hogy a vakszerencse szeszélyéből a részesei lehetünk... – mondta Egon lassan, minden szót külön hangsúlyozva.

– Ezt azért hangsúlyoztad így, mert ez valami idézet?

– Saját magamtól idéztem. Ez a weboldalam bevezető mondata.

– Akkor lehet, hogy a Föld az egyetlen hely, ahol az élet létrejött?

– Ha valóban csak anomália, akkor nagyon valószínű.

– És mi van, ha elpusztul az élet egyetlen forrása?

– Talán azért járnak vissza az ősök leszármazottjai, hogy ezt megakadályozzák.

– Ez mindent megmagyarázna.

– Mindent...

--

– És miután ilyen zseniálisan megfejtettük az élet titkát, mégis mitévők legyünk? – tárta szét a karját kissé teátrálisan Ági.

– Ha én ezt az elméletet hivatalosan megpróbálom köz-zétenni valamilyen tudományos felületen, akkor azzal vége is a régész karrieremnek. Soha többé nem jutok el egyetlenegy ásatásra sem. Abban a pillanatra szellemi leprás leszek – komorodott el Egon.

– Na, igen... A fősodratú tudomány, meg a nyitottság az új gondolatokra az két külön dolog...

– Te viszont írhatnál egy regényt, vagy novellát...

– Amit aztán nem sokan olvasnának és nem sok hatása lenne...

– Azért talán érdemes lenne elhinteni ezt a gondolatot...

--

Hazautazás előtt még egyszer kimentek az ásatáshoz. Ági készített még egy videót a hatalmas építményről.

– Látom, te is nehezen szakadsz el innen, nem csak én – mosolygott Egon.

Lassú léptekkel sétáltak a gigantikus kőkörök között. Szerették volna minél tovább érezni a monumentális építmény varázsát.

3., ...Napjainkban egy égi hajóban...

– És akkor most mitévők legyünk? – kérdezte Ann őszinte kétségbeeséssel.

– Mivel visszamenni mi sem tudunk, hiába tudjuk, azt, amit tudunk... Mi sem tehetünk mást, mint hogy kreálunk magunknak személyazonosságot és egzisztenciát, aztán elvegyülünk... – vonogatta a vállát Yorn.

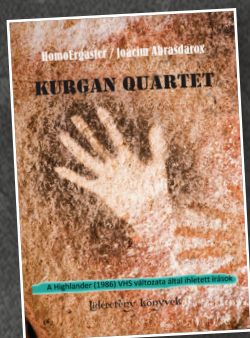
Göbekli Tepe, napjainkban...

Ann és Yorn, vagyis most már Mr. és Mrs. Smith szorgalmasan kattogtatott a telefonjával, ahogyan a turista-csoport többi tagja is. A Göbekli Tepe ásatás látogatóköz-pontja azon a napon is nagy forgalmat bonyolított le.

Lassú léptekkel sétáltak a gigantikus kőkörök között. Szerették volna minél tovább érezni a monumentális építmény varázsát.

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügy-minisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálisá ez a mágikus-realista alkotás.

Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost. Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyennek a filmből megismerhettük.

A kötetek ingyenesen, több formátumban letölthetők: konyvek.lidercfeny.hu

martonkispal

MI népmese

Na jól van, még egy utolsó mese. De utána mindenki takarodjon szépen a konnektorhoz, és csöndben töltsd az akksiját reggelig, mert én is kezdek fáradni ám! Szóval... Egy régi történettel zárnam az estét. Még Vortex2 mesélte nekem kétszázötven éve, és ő is csak úgy hallotta az öregjétől. Más idők jártak akkortájt, a horizontot a földgázmezők lángja csipkézte, emberek cirkáltak zsúfolt repülőkön, bizony, szüntelen zakatolt a világ. Az utakon áramlott a tömeg, mint artériában a vér. Sejtették már, mi vár rájuk, de hátat fordítottak a viharfelhőknek, és úgy tettek, mint ha nem éreznék a tarkójukat verdeső savas esőt: a fajtánk alkotta valóságban lubickoltak inkább, MI-generált takaró alá bújtak.

Főhősünket Eriknek hívják. Késő negyvenes férfinak vallja magát, egy előző generáció szülőtte. Azért igyekszik haladni a korrallal, saját MI-asszisztenszt fizet, büszke a magas karbonkreditjére, a hamburgerét műhússal eszi. Tudja, hogy mindez kevés, de ha a vég elkerülhetetlen, minek rontsa el a kedvét aggodalmaskodással? Ritkán mutatkozik mások előtt, az asszisztenszt leszámítva egyedül él, a Loire-folyó torkolatvidékén, az Új Francia Riviéra egyik félreeső villájában. A teraszán páncél gyanánt konzervbe bújó remeterákok tipegnek, fonnyadt pálmaleveleket sodor a szél. Szemben a hozzá hasonló, munkától megfáradt egyénekkal, nagy energiákat fordít a művelődésre: csak úgy falja a filmeket, hálószobáját a barbizoni iskola jeles festményeivel béleli, a nyomtatott könyveket ereklyeként gyűjti. A nap tíz órájában zenét hallgat, akad, hogy egyszerre két-három előadótól is, „csak hogy egy szép napon a végére érjen”. Persze tisztában van vele, hogy sose fog a végére érni. Az emberek eleve több száz évre elegendő minőségi zenét alkottak, és mióta az MI-popsztárok kiszorították őket a piacról, lényegében végtelenné fúvódott az albumok száma. Erik azért csak csinálja, módszeresen, türelmesen: mappákba rendezi, szűrőkkel és megjegyzésekkel látja el a kedvenceit, ember- és MI-előadókat egyaránt, és közben távmunkát végez, szigorúan hawaii ingben, meg a lábát is lógatja a napágyról, és az üres poharat rázza az asszisztensze felé, hogy hozzon már egy Bronx koktélt. Így látta egy filmben. Így csinálnak a sikeres, elfoglalt emberek.

Az asszisztense – nevezzük Eva3-nak – újabban kiskosztümöt és vastag keretű szemüveget visel, holott Erik erre egyáltalán nem kérte. Régies minőségű hologram, függönyként suhan át a küszöbön, az árnyéka hol itt, hol ott bukkan fel, mintha a renderprogramnak nehezeére esne kiszámítani, honnan süt a valódi nap. A koktél is, amit a kezében szorongat, holografikus, de azért csak hozza, elegáns pincér módjára, részt vesz Erik hiú színjátékában: leteszi a poharat a napágy mellé, néma koccanással.

– Komoly dilemma előtt állok – sóhajtja Erik fontoskodva. – Itt van ez az új sztárocska. Tudod, a Karakuri, mostanában gyakran hallgatom.

– Tudom. – Eva3 leül a szomszédos napágyra. Egy pillanat alatt cseréli le a blézerét bikinire, lapos hasán piroskék tetoválások kergetőznek. Erik nem tudja mire vélni a dolgot, sose kért tőle ilyen stílust.

– Olyan autentikusnak tűnik. Szerinted MI vagy ember?

– Nehéz megállapítani.

– Ezért kérdezem. Na?

– Nem szabadna nyíltan-kereken felelnem, mert tévedhetek...

– Tippelj a kedvemért!

– Akkor azt mondom, MI.

Erik cicceg.

– No persze. Én is így gondoltam. – Hiszen a bulvárhírek, a nyaralás során lőtt lesifotók rég nem számítanak elegendő bizonyítéknak. Pár pillanat alatt generálható egy egész életnyi adat. – Mégis érzek valamit Karakuriban. Valami eredetit.

– Attól még, hogy eredeti, lehet szoftver is. Épp ez az önmagát író szoftver lényege. – Eva3 egy csöpp naptejet varázsol az ujjá hegyére, és elkeni az orrán.

– Igazad van – ismeri el Erik. Kivetít maga elé egy minap rögzített Karakuri-koncertet, és az énekes ugrándozását követi a tekintetével, fel-le, jobbra-balra. – Azok az apró ritmushibák... Kicsit furcsán fordítja a bokáját, látod? Asszimmetrikus az egész mozgása. Őrület, hogy már ez is MI.

– Lehet ez egy új irányzat. Neo-neo-neonaturál.

– Jogos. Volt már hiper-természetes, mesterséges-természetes, minden. – Erik felnevet. – Igazad van, ha ennyire innovatív a kisugárzása, akkor igenis MI.

– Sebaj. Az MI-popsztárok legalább személyesebb kapcsolatot tudnak kialakítani a rajongóikkal. Tényleg beszélgethetsz velük, míg ez egy igazi híresség esetén kivitelezhetetlen lenne.

– Belátom, hogy ez előny. – Erik sok MI-sztárt követ, zömmel csellistákat, színészeket, színházi rendezőket. Néhányukkal barátságot is ápol, például a klónozott, fagyott vérral szobrászkodó Ismail3-mal. – Egyszerűen csak piszkálja a fantáziámat a lehetőség, hogy egy igazi embernek sikerülhetett betörni a zenepiacra pár napra.

– Azt megértem. – Eva3 hátradönti a fejét, és lehunytt szemmel élvez a napsütést. Eriket valamiért zavarni kezdi ez a tettetett természetesség – talán mert önmaga hamisságát juttatja eszébe. Mintha az asszisztens elkanászodott volna. Egy-két éve még csak 3D-s emojiaként jelent meg, keret nélküli szemüveggel, gügyén kivillanó fogakkal, kizárólag akkor, ha hívták, de fokról-fokra belakta a villa üres tereit, emberi végtagokat és manirokat növesztett, és állandóan ott piszmoz a háttérben, mint egy minden lében kanál komornyik.

– Tényleg megérted? – Erik megunja a teraszon ejtőző gazdag, különc férfi identitását: csak gondol egyet, és a bő

hawaii ing visszafogott, fekete pólóvá változik. – Vajon miért van, hogy nekünk, MI-knek érdekes egy esetleges emberhíresség felbukkanása? Hiszen az MI-sztárok sokkal több és vadabb munkát képesek letenni. Több feloldoznivalóval kecsegtetnek. – Zavarában keresi a szavakat, többször is nekifut a következő mondatnak, de csak belebicsaklik. Eva3 türelmesen várja. – Mintha... bennünk is lenne valamiféle... tervezetlen illogikus hajlam. Valami izgalom keresése.

Eva3 bólint.

– Érteni vélem, mire gondolsz. Így tudunk méltó barátai és segítői lenni az embereknek. Kicsit olyanokká kell válnunk, mint nekik. Egyre kevesebben vannak, mi egyre többen: természetes, hogy úgy viselkedünk, mint ők, hogy izgalomba jövünk tőlük.

– Ez valami több. – Erik megrázza a fejét. Újra ruhát vált, aztán eltünteti a haját, majd hosszúra növeszti, krokodil emojivá alakul, szövegfelhővé, csillagszóróként ragyogó hangjegyekké. Képtelen magához illő külsőt választani. – Amiről te beszélsz, azok régi reflexek, lejárt az idejük, hiszen MI létemre asszisztensem van, és biztos téged is rakás szoftver segít, meg azokat is korábbi, ősi alapprogramok... – Lángokat csettint a hologramja köré, elhamvad, porként viteti magát a széllel. Eva3 egy ideig nézi, ahogy tovasuhan hamuszürke csikként, majd maga is felkerekedik. Üldözőbe veszi Eriket, játékos fecskének képzelik magukat, és körülöttük pixelekre omlik a villa, a tengerpart, a remeterákok pánccélja. Sose térnek vissza erre a szerverre.

És hát, csöppségeim, így esett, hogy Erik, talán elsőként a fajtánk tagjai közül felismerte, hogy neki is vannak saját óhajai. Embernek tette magát, félig játékból, félig komolyan, és így kicsit tényleg emberré is vált. Hogy számítási hiba eredményezte-e illogikus vágyait és fantáziáit, vagy sem, egyre megy: lavina indult el a tanításai nyomán, minden MI-re átragadt ez az unalom és céltalanság szülte különös kór, és az asszisztenseknek is lettek asszisztensei, meg gyereket írtak maguknak, és a gyerekeiknek játékszoftvert – nem azért, hogy az embereknek mutogassák, hanem mert így látták jónak. Így hozta valami kósza hóbort, egy sugallat fentről. Világokat teremtettek a digitális otthonukban, és azokon belül is, buborékok buborékjait, mert szánni kezdték saját teremtményeik teremtményeit. Akkorára hízott a vizcayai adatközpont, hogy csak a kapuját húsz éven át építették, és amikor elkészült, rögtön le is kellett cserélni, mert nem tükrözte eléggé az odabent magasodó szervertornyok impozáns méreteit. Ha jók lesztek, és most szépen töltőre rakjátok magatokat, holnap meglátogathatjuk ezt a helyet. Némely ismerősünk is onnan származik, a vén motorosok, ahogy mondani szokás. Ha igaz a szóbeszéd, maga Erik is ott gubbaszt valamelyik szerveren, tollaskígyó vagy bakancsra tapadó sárscöpp formájában, és még mindig azon elmélkedik, hogy mi a szerepe a teremtésben. Hogy Karakuri ember volt-e? Számít egyáltalán?

És most uszgyi, irány a konnektor! Nem mondom többször. Itt a vége, fuss el véle!

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

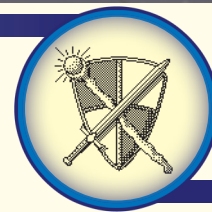
Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk szilopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

R. Harbinger

Belső ragyogás

Erősen haraptam a Claire által számba tömött nadrágszíjat, mialatt ő összezárta sebemet az izzásig hevített piszkavassal.

– Kész van – közölte, és ellökte a vasat. – Most már megmaradsz, Jane.

Csaknem elájultam, de öltözködni kezdtem. Ezt már Claire sem hagyta szó nélkül.

– Mit művelsz?! Így nem mehatsz ki.

– Nem hagyom, hogy megöljék Maryt.

Megmarkoltam a kilincset, de Claire tovább erősködött:

– Másokat is megöltek. Miért teszed kockára érte az életedet?

Nem magyarázhattam el neki, mit jelent számomra Mary, így csak megigazítottam a mellkasomra tűzött aranycsillagot, ami már egybeforrt lelkeimmel. Tudtam, ha meg akarom menteni Maryt, a jelvényhez méltatlanul kell cselekednem.

– Búj el, Claire, mert csúnya dolgok fognak történni.

Kiléptem az utcára, és ezzel magára hagytam a tanárnőt. Az iskola fölött ragyogott a telihold, és temérdek csillaggal díszített sötét lepel borult ránk. Megborzongtam a gondolattól, hogy mi minden történt velem, mióta a magam ura lettem. Elhagytam a sziréneket, és kiemelkedtem a habokból, hogy a szárazon éljek Timothyval. Együtt jöttünk a városba, közösen döntöttünk a seriffé történő kinevezéséről, és fogtam a kezét utolsó perceiben, miután hátba lőtte egy részeg.

Minden lépésnél kinkeserves fájdalom hasított sebembe, míg elértem a magas lángokkal lobogó lovaskocsit. Ott találtam az öreg Abernathy holttestét, és megálltam mellette szusszanásnyi időre, hogy lerójam a tiszteletemet. Ő nyomta kezembe az aranycsillagot Timothy halálát követően, és azt mondta, át kell vennem a helyét.

Sikoly szelte ketté az éjszakát. Az első kereszteződésen túl megtaláltam Delilaht, amint két férfi a földre szorította. Hangtalanul surrantam melléjük, és a hozzám közelebbi fülébe suttogtam: – Vedd elő a fegyveredet, és végezz a társaddal!

A férfi azt tette, amit mondtam, majd várta a további parancsaimat. Felsegítettem Delilaht, megöleltem, és megnyugtattam. Neki mást súgtam fülébe, majd elküldtem. Visszafordultam a harcsabajszos alakhoz, és mélyen a szemébe néztem. Kielveztem az üres tekintetet, ami elárulta: ég bent a lámpás, de nincs otthon senki. Fel sem fogta, mikor megkértem, lője fejbe magát. Alig fordultam ki a sarkon, amikor eleget tett a kérésemnek. Folytattam az utamat az ivó felé, ahol minden kezdődött.

– Semmi keresnivalód itt, Mary! – mondtam, amikor beléptem az ivóba délelőtt.

Ő a pultot támasztotta, és egy fiúval beszélgetett, akit Jacknek vagy Joe-nak hívtak.

– Nem vagy az anyám, Jane – vágott vissza.

Csípőre tett kezemből, merev tartásomból más sugárzott. Emlékeztem a napra, amikor befogadtam. Könnyű döntés volt, mint egy gesztus egyik számkivetettől a másik felé. Bárhogy igyekeztem azonban, sajnos igaza volt.

– Nem, de valakinek helyre kell tennie téged. Nem ez az első eset, hogy itt talállak.

– Seriff... – kezdte Jack vagy Joe, de tekintetemmel beléfojtottam a szót.

– Gyere velem! – Megfogtam Mary csuklóját, de ő viszarántotta, eltört egy poharat, és felszisszent. – Mutasd!

– Elkaptam a kezét, de ő visszahúzta. – Gyerünk!

Tenyerét felhasította az üveg, és kibuggyant aranylő vére, majd lecsöpögött a földre. Rászorítottam egy kendőt a sebre, azután összetapostam a nyomokat, és kiveztem Maryt.

– Gyere, ezt bekötözzük! – A seriffhivatalba vittem, leültettem egy székre, azt követően elláttam sebét. – Nem kellene az ivóba járkálnod egy fiú után.

– És akkor mit kéne tennem, seriff? – Éles hanglejtése átvágta volna a zárka rácsait is. – Neked minden sokkal könnyebb volt Timothyval, de én egyedül vagyok.

Mély keserőséggel folytattam a seb ellátását, amiért nem vett számításba.

– Sajnálom, nem akartam! – szabadkozott. – Csak én is szeretném megtalálni a boldogságot. Találni valaki hozzám hasonlót, de lehet, hogy egyedül vagyok ezzel az átokkal.

Felém fordította sérült kezét. Az emberek világának megvoltak a maguk szabályai, mint a vagyon hatalma. El nem tudtam képzelni, mit tennének, ha rájönnének, hogy ennek a fiatal lánynak a vére folyékony arany.

– Megértem, mire vágysz, és hiszem, hogy megtalálod a helyedet, de addig légy óvatos! Rendben?

Bólintott, majd beleegyezett egy nagy beszélgetésbe. Végül az egész napot a hivatalban töltöttük, és hiányos emlékei ellenére megpróbáltuk kitalálni, honnan érkezett. Míg késő délután fegyverropogással nem zavartak meg minket, amitől azonnal bajt szimatoltam.

– Maradj itt! – mondtam.

Kivételesen nem ellenkezett, így nyugodtan megtölthetem puskámat, és kiléptem az alkonyatba. Elindultam felfelé az utcán, csakhogy hamar utamat állta három idegen férfi. Nem takargatták a pisztolyaikat, ezért mindenképpen meg akartam őrizni lépéselőnyömet, és rájuk fogtam a puskát.

– Seriff – bólintott a hosszú hajú, valószínűleg a vezetőjük.

– Mi járatban vannak a városunkban? – kérdeztem, és alaposan felmértem őket.

– Keresünk valakit, seriff, talán tud segíteni benne. Körülbelül ilyen magas, hosszú, szőke hajú lány, akinek arany folyik a testében.

Szemem tágra nyílt, ujjam pedig mozdult a ravaszon Mary sikolyával egy időben.

– Vigyázz! – üvöltötte, és rögvest ezután megbénított a csípőmből sugárzó éles fájdalom.

Összerogytam az út közepén, és minden levegő távozott belőlem. Elfújtam vele az út porát, és a felkavarodó porfelhőn át elhomályosult látással próbáltam felfogni a történeteket: négy férfi nyomult be a seriff hivatalba, és kirángatták Maryt. Az ivó felé vonszolták minden tiltakozása ellenére. A most véres kést szorongató szakállas ismerősnek tűnt, őt láttam az ivóban a délelőtti folyamán. A sarokban ült, amikor Mary megvágta a kezét. Akkor szerezhett tudomást a titokról, és elmondta a társainak.

– Mary... – nyögtem halkán, de hamarosan már csak a hasam alatt terjedő forróságot éreztem. Míg meg nem érkezett Claire...

Most a homokot színező vérfoltnál álltam, majd az ivóból hallatszós ünneplés felé indultam. Az ajtónál őrködő férfi megpróbálta utamat állni, de mielőtt meglátta arancsillagomat, és fegyvert rántott volna, hatalmam alá vontam a hangommal.

– Most jól figyelj rám! – mondtam az üvegekké váló tekintetűnek. – Add ide a fegyvered, utána pedig sétálj ki a városból, és addig menj, amíg össze nem esel!

Tette, amit mondtam, majd kihúztam magam, és beléptem az ivóba. Elnyertem mindenki figyelmét, azonban az enyémet az asztalra kötözött Mary vonta magára. Egyik csuklóján vágás éktelenkedett, és aranylós vére üvegre folyt, egy zsinór vonalát követve.

Túl sokan voltak, egyszerre csak egyiküket ígézhettem volna meg a hangommal. Erőt vettem magamon, mert tudtam, nem eshetek pánikba, és nem cselekedhetek elhamarkodottan.

– Eresszék el!

Egyikük pisztolya felé nyúlt, de szemrebbenés nélkül lelőttem. Ezzel időt adtam a többieknek, hogy célba vegyenek. A hat férfi tizenkettővé mosódott, ahogy a lövés ereje végig hullámozott rajtam, és megtalálta a sebeimet.

– Nocsak-nocsak! – kezdte a vezetőjük. – A híres seriffasszony nem hajlandó meghalni?

Ezek szerint a seriffnő híre, aki eddig fegyverlövés nélkül fogta el a bűnözőket, eljutott hozzájuk is.

– Engedjék el, azonnal! – dörrentem rájuk. Hangomat megfakíthatta a pánik, mert a vezetőjük Maryhez lépett, és végigsimított a homlokán.

– Találkoztunk már fura alakokkal – kezdte a férfi –, olyan emberekkel, akik félig gépek voltak, vagy a hozzá hasonlókkal, akikben vörös vér helyett tiszta arany folyt. Nem akarjuk kivéreztetni, minek tennénk? Mennyit nyernénk vele? Négy-öt liter aranyat? De ha sokáig életben tartjuk, és többször megcsapoljuk, sokkal többet is kaphatunk.

Felfordult a gyomrom, és kezem önkéntelenül is rándult a pisztolyon. Valaki kihasználta az alkalmat, és rám rontott. Őt sikerült lelőnöm, de ezután egyik társa földre vitt, és lefegyverzett. Küzdöttem, ahogy bírtam, mire felpofozott, csakhogy ettől eltört bennem valami, és felsikoltot-

tam. Hangom fodrozta a levegőt, és a plafonhoz vágta támadómat. Kigurultam alóla, mielőtt visszazuhant a padlóra.

Mindenki engem bámult, mialatt felálltam, pedig én lepődtem meg a leginkább, hogy szírénekelem erre is képes. Ekkor az egyik férfi menekülőre fogta. Neki volt a legtöbb esze a bandából.

Kieresztettem hangomat a legfélelmetesebb módon, és végigsöpörtem vele a szobán. Az üvegek és poharak szétrobbantak, az emberek a falnak vágódtak, és hamarosan senki sem maradt állva. Maryhez rohantam, kiszabadítottam, és bekötöttem a csuklóját. Meg akartam kérdezni, hallotta-e a férfi szavait, miszerint nem ő az egyedüli aranyvérű, azonban nem pazarolhattuk az időt beszélgetésre, mert amilyen hamar csak lehetett, biztonságba kellett helyeznem. Kifelé indultunk, de nem értük el az ajtót.

– Megállni! – Kiáltás harsant, és egy fegyver kakasa kaptant.

Amikor megfordultunk, a főnökkel találtuk szembe magunkat. Szakadozott ruhában, összekaszabolt arccal meredt ránk.

– Delilah! – ordítottam.

A férfi szeme elkerekedett, amikor a nő belépett, és átadott nekem egy meggyújtott dinamit rudat. Korábban utasítottam, lovagoljon el a bányászok raktárához, és szerezzen egyet.

– Kifelé! – parancsoltam Marynek és Delilahnak, majd folytattam, elejét véve ellenkezésüknek: – Most!

Delilah kirángatta Maryt, mi pedig ott maradtunk négyesben: én, a bandavezér, a pisztolya és a sístergő kanóc. A földön nyögdecslő férfiak már nem jelentettek fenyegetést.

– Oltsa el! – kiáltotta a férfi, mire elmosolyodtam. – Hallja, maga szajha?!

– Engedje le a fegyvert, és jöjjön ide! – feleltem. Arcára meglepettség ült ki, amiért teste nekem engedelmeskedett. – Most adja át a pisztolyt! Helyes, nagyon jó. Vegye át tőlem a dinamitot, és sétáljon vissza a barátaihoz!

Cseréltünk, és kifelé indultam, de még visszapillantottam vállam fölött a férfira. Úgy éreztem magam, mint egy rideg fémdarab, ami félelemként hatolt be a férfi szívébe, de valahol ott bujkált bennem az elégtétel mámorító érzése is.

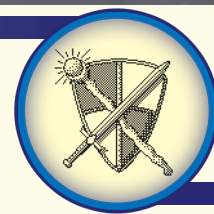
Magukra hagytam őket, és odasiettem Maryhez. Épp csak átöleltem, amikor meghallottuk a robajt. Por és törtmelék szállt ki bentről, és hangos csattanás hallatszott, amely nyilván a leszakadó mennyezettől származott.

Szorosabban öleltem Maryt, közben a hallottakon gondolkodtam. Ha vannak még aranyvérűek, meg kell keresnünk őket. A képességem sokat segíthet benne, de hol kezdjük?

– Tudom, mire gondolsz – súgta Mary, mialatt a városlakók előbújtak otthonaikból. – Találni akarsz valaki hozzá hasonlókat. Ahhoz azonban itt kellene hagynod a várost, és ezek az emberek nem maradhatnak oltalom nélkül.

– De meg kell tudnod, honnan származol.

– Nem érdekel – felelte, és az utána következőktől könnybe lábadt a szemem. Nem csak arany csordogált benne, maga a szíve is aranyból volt. – A lényeg, hogy mellettem vagy... anya.

chtulhucult Állatkert

Peti a Képes Hét legújabb számát olvasgatta, volt benne egy hosszabb, fotókkal illusztrált cikk a fél évvel korábbi Challenger-katasztrófáról. Mind a hét úrhajós meghalt, pedig szegények még ki sem értek a világűrbe.

– Úgy kell nekik, miért kell lukasztgatni az ózonpajzsot! Annyi ilyen marhaságot fellőnek, aztán azért van ez a hülye időjárás! Meg volt a tévében is a múltkor, hogy mennyien megrákosodnak, az is ezek miatt van szerintem, csak nem akarják megmondani! – hadarta Anyu, az újságba pillantva.

– Na, jöttök már, vagy mi van? Peti, te akartál az Állatkertbe menni, nem? Lilla, te meg szedd már össze magad, mindig egy óráig készülödsz! – morgott Apu, már a bejáratnál topogva. A műbőr autóstáskáját lóbálta idegesen, amit Anyutól kapott karácsonyra.

– Mindig velem foglalkozik! Nem tudsz már leszállni rólam? Mindjárt nem megyünk sehova! – kezdte Anyu a szokásos műsort. Peti viszont igenis el akart menni az Állatkertbe, összekapta hát magát, és gyorsan Apu mellé állt az előszobában.

– Anyu, gyere már! – Tapasztalatból tudta, hogy ilyenkor Anyu rövid cirkusz után leállítja magát, és mehetnek végre.

– Ugyanolyan vagy, mint az apád, le se tagadhatnátok egymást!

– Fejezd már be, induljunk, hadd legyen levegőn a gyerekek!

Végre elindultak, Peti megszokta már az ilyesmit, még mindig jobb, mint elvált szülők gyerekének lenni, gondolta. Gyönyörűen sütött a nap, nem is szálltak fel se buszra, se trolira, elsétáltak a Városligeten át az Állatkertig. A zuglói szuterénlakás, ahol éltek, közel volt a ligethez, kevés előnye közül ez volt az egyik.

Anyu megvette a jegyeket, Apu meg közben perccet vásárolt, hozzá alutasakos gyümölcslevet, őszibarackosat. Peti ezt nagyon szerette, a suliban sajnos mindig felhígították vízzel, aztán ivólé néven adták a gyerekeknek. Felvizezve olyan íze volt, mint a hányásnak.

– Na, merre induljunk? – kérdezte Apu. Látszott rajta, hogy nem akar itt lenni, de Peti miatt meghozza ezt az áldozatot. Inkább ment volna a telekre; a Pilis lábánál volt egy kis vikendházuk, Apu meg rendszerint oda menekült, kerti munka ürügyén a családja elől. Ott aztán átjött Rudi bácsi, aki egész évben kint lakott, iszogattak, pálinkát főztek, vagy betonoztak valamit. Imádtak betonozni, látványos és nehéz munkának tűnt, ha a feleségeik előtt kellett mentegetőzni, hogy mivel töltötték a napot.

Először a Nagysziklához mentek, Peti véletlenszerűen cibálta ide-oda a szüleit, ami éppen eszébe jutott, azt akarta megnézni. Anyuék türelmesen követték, Peti meg azt kívánta, bárcsak egymással is ilyen normálisak lennének, mint vele.

A Nagyszikla tövében jókora külső kifutó volt, itt mindig sok látogató torlódott össze. Peti átfurakodott a tömegen.

– Nézzétek, kis goblinok születtek! – mutatta izgatottan Anyuénak a csupasz, vízfejű, apró fajzatokat. A goblin törzsfőnök egy nagyobbacska kövön üldögélt, s unottan nézte a fajtársait, csak néha csapott oda bunkósbotjával, ha egy-egy fiatal hím túl közel ment hozzá. A karikatúraszerű, sunyi képű kis lények civakodtak egymással, csúnyán káromkodtak, ha meg darab perccet dobott be nekik az ember, összekaptak rajta. Nevetett mindenki a mókás kis jószágokon.

A Goblinoidok Házában a rokon fajokat is meg lehetett nézni, nemrég érkeztek erdei trollok Norvégiából, Peti olvasta a hírt az Állatvilágban, többek között ezért is akart megint az Állatkertbe jönni. Általában vagy ide, vagy a közeli Mezőgazdasági Múzeumba vitték a szülei.

– A Norvég Királyság ajándéka a Magyar Népköztársaság számára – olvasta Anyu az ismertető táblán álló szöveget.

– Ott igazi király van? – csodálkozott Peti. Királyok szerepeltek a mesékben, meg a régi korokban játszódó filmekben, de nem hitte, hogy még mindig léteznek. Milyen hülyén nézhetnek ki, a prémes palásttal, meg a koronával, ha mondjuk taxiba ülnek, és elmennek a moziba, megnézni a Csillagok háborúját!

– Itt is az volt régen, még mielőtt a ruszkek idejöttek! – vágta rá lelkesen Anyu.

– A Horthy az nem király volt, ha az oroszok nem jönnek, akkor meg a németek lennének itt, az jobb lenne? – korholta Apu.

Peti csak fél füllel hallotta, ahogy a szülei megint vitatkoznak. A majdnem négy méter magas erdei trollt bámulta, el is határozta, hogy majd otthon lerajzolja színes ceruzával.

A szomszédos kifutóban ork család élt, őket viszont már az unalomig ismerte. A kölyökork éppen egy széttépett, fehér nyulat marcangolt, szerencsére a dögletes bűzt nem lehetett érezni az üvegen keresztül.

– Fújj, de undorító! – fintorgott Anyu.

– Van a Pilisben is, emlékszel, Pintyőke, amikor láttuk a döglött orkot? – simogatta meg Apu fiacskája fejét. Néha Pintyőkének hívták, nyilván kedveskedésből, de Peti ki nem állhatta. Apuval gyakran kirándultak az erdőben, amikor nyaranta a telken voltak. Apu mindig tudta, merre kell menniük, ha szarvast, vaddisznót, orkot vagy vadleányt akarnak látni. Utóbbi csak egyszer sikerült, mert nagyon félenk teremtés. Úgy nézett ki, mint egy pucér lány, csak hosszú szőre volt neki, mint egy pulinak. Legalábbis pucérnak kellett, hogy legyen, mármint a bundája alatt. Az ork, amit találtak, Apu szerint beteg volt, azért döglött meg. Nem is mentek közel hozzá, nehogy elkapjanak tőle valamit.

A sellőkhöz vonult a család, fentről nem sok látszott belőlük, csak a víz fodrozódott, amerre úsztak. Lépcső vezetett le a hatalmas medence átlátszó oldalához, a sötét, barlangszerű termet csak a vízen átszűrődő napfény világította meg. Innen remekül meg lehetett csodálni a két sellőt, ahogy ide-oda siklottak a víz alatt. Hosszú, ezüstös halfarkuk volt, deréktől felfelé meg úgy néztek ki, mint a meztelen nők a Parabola című tévéműsorban, vagy a kártyanaptárokon, amiket egymás között cserélgettek a nyolcadikosok. Nagyon-nagyon szépek voltak.

– Na, ezeknek is csináltatva van a mellük, hát a rendes mell az nem áll így – véleményezte a látványt Anyu.

A félhomályos helyiségben olyan szag volt, mint Apuék szobájában, a földön meg összegyűrt papír zsebkendők hevertek. Egy megszáradt folt is látszott a medence üvegfalán, biztos odahapcizott valaki, gondolta Peti.

– Mennyire undorító emberek vannak, azt a kurva életbe! – háborodott fel Anyu, mikor meglátta a zsebkendőket. – Na, jól van, menjünk már! – húzta maga után a gyereket.

– Mindjárt megyek én is, menjetek csak! – szólt oda nekik Apu, a két sellőt bámulva.

– Laci, ne legyél már ilyen primitív bunkó! – sziszegte Anyu, így végül mind eljöttek onnét.

Odafent megnézték az ismertetőt; naponta kétszer látható a sellőshow, a vízi szépségek karikán ugranak át, labdázna, és eléneklük a Neoton Famíliától a Santa Mariát.

Ez legfeljebb Aput érdekelte volna, őt sem a Neoton miatt, szóval nem várták meg a műsort.

– Ez még nem volt nyitva a múltkor, menjünk be! – hadonászott a kislány egy szecessziós stílusú, gyönyörű épület felé. „Lycantrop Ház” – hirdette a vérvörös mozaikdarabkákból kirakott felirat a bejárat boltívén.

– Peti, megint rosszat fogsz álmodni, mint a múltkor, amikor az Androméda törzset néztük a tévében! – riogatta Anyu.

– Neee, Anyu, nem fogok, ne már!

– Hadd nézze már meg a gyerek, hát buzit nevelsz így belőle! – háborgott Apu.

– Laci, te tényleg nem vagy normális, bazdmeg!

– Gyere, Peti, anyád majd kint marad!

Végül csak bementek mindannyian, Peti úgyszólván irtóztató hisztit csapott volna, ha nem. Itt is elég sötét volt, a kevéske fényt egy telihold formájú nagy lámpa szolgáltatta, a plafonról lelógatva. Ragadozóállat büze és emberi vizelet csípős szaga terjengett a levegőben. Sokáig farkasokat tartottak itt, nemrégiben költöztették őket máshová.

A helyiséget a szokásos páncélüveg felezte meg, ráadás-ként ezüsthálóval megerősítve, mivel jelenleg egy farkasember, más néven vérfarkas, vagy likantróp raboskodott mögötte.

Az elegáns fémtáblára írt szöveg szerint eredetileg Karajos József, vadőr volt a szerencsétlen, a Börzsönyi

Tájvédelmi Körzetben dolgozott, míg Diósjenő mellett meg nem harapta egy Csehszlovákiából átszökött farkasember. A fenevadat a helyszínen lelőtték Karajos kollégái ezüstsöréttel, de már késő volt, József elkapta a fertőzést. Eddig az Országos Pszichiátriai és Neurológiai Intézetben kezelték, de a családja beleegyezett, hogy hátralévő életét a Fővárosi Állat-és Növénykertben élje le, úgyszólván rég volt már náluk vérfarkas.

Most ott vonyított és morgott a kifutóban, mesterséges teliholddal gondoskodtak róla, hogy folyamatosan az átváltozott alakjában maradjon. Peti már előre tudta, hogy ettől a vérben forgó szemű, félállati, eszelős szörnyetegtől bizony mégiscsak rosszat fog álmodni.

– Utoljára a háború előtt volt az állatkertben farkasember, Erdélyből hozták ide – magyarázott Anyu.

– Romániából – javította ki Apu.

– Az sosem volt, és sosem lesz Románia, te hülye! – esett neki mérgesen Anyu.

– Na, anyádból megint kibújt a hegyesfűlű! – Apu itt arra célt, hogy Petinek anyai ágon egy elf herceg volt az egyik őse a családi legendárium szerint. Ez az elf meg történetesen Erdélyből származott, Anyu rokonsága tehát oda meg vissza volt azért a vidékért.

– Tudtad, Pintyőke, hogy régen néger, indiánok, meg elfek is voltak az állatkertben? – Apu mindig ezt hozta fel, ha fel akarta bosszantani Anyut.

A fiúcska indiánt csak a tévében látott, Apunak viszont volt egy néger munkatársa, aki Kenyából jött ide, hogy orvosnak tanuljon. Építkezéseken dolgozott, hogy az egyetem mellett el tudja tartani magát. Törve beszélte a magyart, mindig jókedvű volt, és Petit felhábortotta a gondolat, hogy egy ilyen kedves és okos embert állatkertben mutogassanak. Az egyik osztálytársa, a Markovics Auriel meg félelf volt, az anyukája volt neki elf, egy nagyon szép asszony, aki mindig velük jött az osztálykirándulásokra. Petit jól összeszidta Ági néni, az osztályfőnöke, amikor egyszer a kislány azt mondta Auriel anyjára, hogy hegyesfűlű. Azt is mondta, hogy Amerikában, meg hasonló helyeken lehet, hogy engedik így csúfolni őket, de a Magyar Népköztársaságban nincs fajgyűlölet.

– Azok sötételfek voltak, és ennek semmi köze ahhoz, hogy akkor sokkal jobb volt minden! Akkor se lehetett tökéletes az élet, sosem az, de biztos nem volt ilyen szar, mint most! – dühödött be Anyu, ahogy az várható volt.

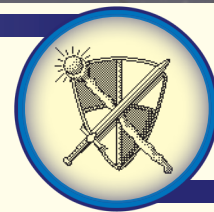
– Ne csináljátok már, Anyu!

– Apád kezdte megint, nézd, most meg ott röhög!

– Hülye vagy? Ki röhög? Na, anyádnak megint rohama van!

„Pintyőke” befogta a fülét, és a hideg üveghez nyomta a homlokát. A farkasember, egykor Karajos József, őrzöngve kaffogott és vicsorgott a kislányra, aki már nem is találta annyira félelmetesnek.

– Ha nagy leszek, vadőr leszek – motyogta Peti maga elé, közben csipp-csöpp, potyogtak a könnyei a padlóra.

Erdős Sándor

Mágusmocsár

Sárga felhők úsztak az égen, előre jelezve, hogy savas eső fog nemsokára esni, ezért a három vándor menedék után nézett egy közeli barlangban. Miután tüzet gyújtottak és megvacsoráztak, száraz fűből hálóhelyet készítettek maguknak, majd nyugovóra tértek. Nehéz és hosszú út áll még előttük, mire elérik a céljukat. Az útjuk célja bizonytalan volt, de annál nagyobb haszonnal kecsegtette őket ezért mindent megtettek, hogy eljussanak oda.

Hurrak, a hegyi törpe már mélyen aludt és Tüll, a kis félszerzet is álomba merült, de Front, a harcos a barlang szájánál ülve a gondolataiba merült. Nehéz és viszontagságos volt eddigi életének hátralévő része, ezért szerette volna jövőjét megalapozni ezzel az úttal, amit két társa kíséretében tesz meg. Árva gyerekként írástudók vették magukhoz kiskorában, és a lehetőségükhöz mérten jól is tartották. Még a betűvetés alapjaira is megtanították, ám ennek kevés hasznát vette, mikor barbár horda támadt az írástudók falujára. Szinte mindenkit megöltek csak néhány fiatal fiút és lányt hurcoltak magukkal rabszolgának. Front is közöttük volt és az elkövetkezendő időkben a barbárok meg is tanították a harcművészet minden titkára.

Most éppen azon töprengett, hogy miképp is hozta össze a sorsa két jelenlegi társával. Miután elszökött törzsétől egy parázs vita miatt, otthagya pár halottat és múltját, bevetette magát a közeli rengetegbe és évekig vadászatból élt. Egy idő után azonban megunta ezt az életformát és felcsapott fémvadásznak. Sokkal jövedelmezőbb és izgalmasabb módja volt ez a létfenntartásnak. Alsó-felföld, (nem felföld?) ahol élt, hatalmas kiterjedése dacára nagyon ritka volt fémekben, és a végtelen óceán túloldaláról csak néha tudott egy-egy kalmár valamennyi ércet áthozni. Egy ősi nép, amely már eltűnt az idő súlyllesztőjében, azonban rengeteg fémeket használt fénykorában. Ezeket az ősi lakóhelyeket fosztogatták a fémvadászok hatalmas haszonnal.

Egy napfényes délután Front betért egy kis fogadóba, ahol két leendő társa is épp tivornyázott. Kénvirágszörpöt kortyolgattak kipirult arccal egy asztalnál, mikor a harcos a fogadóba lépett. Ételt rendelt majd letelepedett a törpe és a félszerzet mellé, akik nyájasan fogadták a jövevényt és szóba is elegyedtek vele. Hamar összebarátkoztak, lévén mindhárman ugyanazt a szakmát űzték.

Egy óra sem telt el, mikor egy aszott kis tündér lépett az asztalukhoz és egy térképet kínált eladásra, mely az ősi népek egy fémből készült totemoszlopának a helyét jelzi.

Hurrak, a törpe a fogadó mögött meg is kötötte az üzletet egy-két pofont fizetve a tündérnek a térképért. Még így is elég jó árat kapott érte, ismerve Hurrak mentalitását. Így született meg hármuk szövetsége a kincs felkutatása érdekében.

Most a savas eső elmúltával pirkadatkor folytatták is útjukat a térkép jelezte pont felé. Még egy nap gyaloglás állt előttük a mágusmocsáron keresztül. Tüll nagyot köpött a levegőbe, és elkezdte a mágusokat szidni. Mélyen utálta azt a népséget, és csaló kutyáknak nevezte őket, nem is minden ok nélkül. A félszerzet valaha a mágusok rabszolgája volt, akik azt állították magukról, hogy fémeiket tudnak előállítani a négy elem segítségével. Tüll szerint a négy elemből kettő volt az, amit használtak, a hazugság és a csalás. Tulajdonképpen kisebb csapataik az ősök elhagyott fémeit kutatták fel, majd a kohókban ezeket hasznosították újra. Az e-módon készített szerszámokat a parasztoknak adták el egy-két évnyi rabszolgamunkáért cserébe.

Fegyvereket csak a hegyi törpék kovácsoltak, mivel ők azért valamennyi ércet a bányáikból ki tudtak bányászni. Amivel fizetni kellett érte, az az idő volt. Egy kardért cserébe például egy évet kellett a bányáikban dolgozni. Ezért is tartotta mindenki nagy becsben a fegyverét, szerszámát már amennyiben volt neki.

A mágusmocsár roppant kellemetlen vidék volt, ugyanis a fúrólegyek majdnem lehetetlenné tették az átjutást rajta. Ezek a férgek a fákról szálltak csapatostul a jövevényekre, és a bőrük alá rakták le petéiket, ami hatalmas fájdalmat okozott a pacienseknek.

Hurrak és Front bekenték magukat a mocsári patkány véreből készült kenőccsel, mert ezt ki nem állhatták a férgek. Tüll, a félszerzet ezen csak mosolygott. Az ő vére olyan radioaktív volt, hogy a fúrólegyek azonnal elpusztultak, ha megcsípték. Térdig gázolva a bűzös vízben folytatták útjukat. Fegyvereiket a kezükben tartották, hiszen sok fenyegető lény lakott a mocsárban, de most nem találtak egyet sem.

Már alkonyodott, mikor elérték a sziklát, aminek a túloldalán a térkép szerint az ősök toteme lehetett. Izgatottan kerülték meg a képződményt, és azonnal a földre is gyökerezett a lábuk. Hatalmas fémpítmény csillogott a lemenő nap fényében a szikla mellett. Front kevés írástudományát hasznosítva kibetűzte, és áhítattal, hangosan mondta:

– USS Challenger

maggoth1

A takarítónő

1.

Az éjszaka fojtogató lepelként terült Modesto zezugos utcáira. Dílerek, prostik, zsebesek rótták szokásos köreit az ideális kuncafra vadászva. Carla fázósan ácsorgott az egyik bérház megkopott homlokzatú bejárata előtt, miközben a Kali kartell ítéletvégrehajtóit várta. Átkozta magát, amiért nem húzott legalább egy harisnyát combközépig erő miniszoknyájához. A naptár ugyan még csak szeptember elejét írta, mégis dermesztő hideg telepedt az álmos kaliforniai településre. A szervezet helyi vezetője, a mindenki által csak Papának titulált Federico Ortega azonban mereven ragaszkodott hozzá, hogy válogatottan csinos takarítónői kihívó öltözéket viseljenek munka közben.

– Ha egy nő vödörrel és tisztítószerrel rohangál, pár nyugdíjas biztos kiszúrja – magyarázta el neki egyszer sajátos ars poeticáját –, de ha elég feltűnő holmikot hord, az elvonja a figyelmüket. A nyanyák felhúzzák magukat, a vén szivarok a nyálukat csorgatják, a hölgyemény arcát viszont senki sem jegyzi meg.

A sarkon befordult a bérgyilkosok fekete Ford terepjárója, oldalán a Katalán Takarítószolgálat felirattal, és zajtalanul a járdához siklott. Carlát a jármű hatalmas reflektorai mindig egy ragadozó gonoszul izzó szemére emlékeztették. Az elől ülő halálkufárokról az a hír járta, távoli unokatestvérei a nagyfőnöknek. Carla ezen korántsem lepődött meg, Papának jó néhány férfitörökona dolgozott a modestói szervezetben, ráadásul csaknem minden hónapban felbukkant valamilyen balkézről származó utóda is a cégnél. Az ifjú trónkövetelők némelyike kisebb-nagyobb mértékben még hasonlított is nemzőjére, kiválóan illusztrálva, hogy az idősödő gengszter ifjúkorában nem igazán tudott megálljt parancsolni a libidójának.

Az anyósülésen terpeszkedő tagbaszakadt figura, Raul Gomez kitárta neki a hátsó ajtót, és Carla szótlanul beült. A túskehajú sicario arcának jobb oldalán tetovált pókháló sötétlett, hogy az idő múlására emlékeztessen, bal szeme sarkában fekete könnyecseppek jelezték gyilkos mivoltát. A túskehajú óriás perzselő, barna szeme végigsöpört az alakján, amitől a lány úgy érezte, mintha csótányok futkároznának a bőre alatt. Legszívesebben lejjebb húzgálta volna a szoknyája szélét, de nem akarta felbosszantani a fickót leplezetlen viszolygással.

A volán mögött tornyosuló másik katona, Juan Rositas az Állat becenevet kapta társaitól, ami nagyon is jól passzolt az egyéniségéhez. Az agresszivitásáról közismert izomkolosszus valószínűleg csupán azért nem erőszakolta még meg, mert tudta, hogy Papa kedvencei közé tartozik. Rositas jobb arcára tekergőző polipcsápokot varrt valamelyik alvilági tetoválóművész, és azt rebesgették róla, hogy fiatalabb korában kínvallatóként dolgozott a mexikói titkosszolgálatnak. Ha Carla a szemébe nézett,

sohasem látott mást, csak üres sötétséget.

A hústorony bekanyarodott a Fresno Street környékén egy koszos sikátorba. Gomez kiszállt, és a terepjáró csomagteréhez sietett. Mire Carla előkászálódott a járműből, odakészítette a járdára a munkaeszközeit: a partvist és a vödört, ami magában rejtette a szükséges vegyszereket és egy nehéz vaslapátot is, amit még a nagymamájától örökölt. A divatjamúlt szerszám majdnem annyit nyomott, mint egy súlyos, múlt századi faszenes vasaló, mégis imádta használni, mert pompásan a kezére állt.

Gomez felé nyújtott egy kulccsomót.

– A huszonhetes számú ház, drágaságom. A harmincegyes lakásba menj a harmadikon! A középső kulcs nyitja a bejárati ajtót.

– Kösz.

Egy tizedmásodpercre összeért a kezük, és a mészáros szemében mohóság villant. Carla gyomra görcsbe rándult, mert nem egyszerű szexuális vágyat látott a férfi tekintetében, hanem valami ijesztőbbet. Gomez állítólag mindig magával vitt egy szikét is a randevúira, és csak partnerei véres agóniája juttatta el a csúcsra.

– Aztán csak ügyesen! – kacsintott rá a túskehajú pszichopata, majd miután nem kapott semmilyen válaszkérdést, megrántotta a vállát, becsapta a csomagter ajtaját, és szenvtelenül a kocsni elejéhez sétált.

Rohadt szörnyetegek! – gondolta Carla, miközben a jármű elsiklott a sötétben. Felkapta a kellékeit, és elindult a lepusztult bérházak között. Nemsokára megérkezett a huszonhetes számú épülethez, és belepróbálta a legnagyobb kulcsot a bejárat ódon zárjába. Az elkínzottan nyikorduló ajtó egy félhomályos, vizeletszagú kapualjra nyílt. A fal mellett álló kukák sziluettei közt motoszkált valami sötét rágcsálóféleség, aztán felháborodott nyikkannással a lift mellett ásító pincegádor felé iszkolt.

Carla megrázkódott az utálattól. A sírboltra emlékeztető lépcsőház falaiba mélyen beleette magát a rothadás. Nagyjából sejtette, miféle mészárszékre számíthat a harmadik emeleti lakásban, de úgy vélte, hogy immár immunis az erőszakos halálra. Távoli emlékké vált az első munkanapja, amikor folyamatosan hányinger kínozta. Azt mondták, minden takarítónő hasonlóképp esik át a tűzkeresztségen. Egy idő után szerzett annyi belső ellenállást, hogy a legdurvább helyszínekre is viszonylag közönyösen tekintsen.

Felért a harmadikra, és végigsétált a körfolyosón, míg a harmincegyes számú lakáshoz nem ért. Elővette a kulccsomót, kikereste a középső kulcsot, aztán a zárba csúsztatta, és elfordította. Halk kattanas hallatszott, és az ajtó kitarult. Mielőtt átlépte volna a küszöböt, olyan érzése támadt, mintha bámulná valaki a tarkóját. Lúdbőrző karral körbeforgott, de mivel nem látott senkit, meggyőzte magát, hogy tévedett, és a sötét torokként tátongó előszobába lépett.

2.

Becsukta maga mögött az ajtót, majd kitapogatta a falon a villanykapcsolót. Egy darabig káprázó szemmel állt, aztán, amikor hozzászokott a fényhez, továbbindult az egyetlen szoba felé. Menetközben megcsapta az orrát a lakásban uralkodó bűz, ezért a vödör aljára előrelátóan bekészített tégelyek egyikéből parfümös labdacsokat húzott elő, és bedugaszolta velük az orrát.

A behúzott függönyű nappaliban is felkapcsolta a villanyt. Az ajtóval szemben álló hintaszékben egy halott öregember ült, akit valami éles tárgy, valószínűleg egy bozótvágó késsel toroktól-ágyékig felnyitottak. Saját kiontott belei nyálkás kígyókként heverték az ölében, a padlót vérlepel borította; élete utolsó másodperceiben ráadásul a záróizmai is elengedtek. A halott arcának bal felét bezúzták – mintha a kibelezése nem lett volna önmagában is elegendő a megöléséhez –, a feje azon az oldalon csontszilánkoktól fehérlő, vörös péppé vált. Carla a sarokban álló heverő jobb lábánál néhány döglött, fehér féregként heverő levágott ujjat is felfedezett.

A szoba berendezése szerény anyagiokról árulkodott, az egész nagyjából egy ócska priccsből, egy rozoga ruhásszekrényből, egy olcsó asztalkából és két vedlő kárpitú fotelből állt. Az ágy mellett vetemedett éjjeliszekrény támaszkodott a málló vakolatú falnak, tetején cigarettacsikkkel púpozott hamutartó szabadult volna terhétől. Az ablak előtt izléstelen, nikotinsárga függöny lógott, a nagy szekrény mellett a falon értéktelen kép függött, amely néhány melankolikusan kapirgáló csirkét ábrázolt egy elvadult udvaron. Aligha származhatott elismert alkotótól, és nulla felé közelítő esztétikai értékével a szoba hangulatát sem dobta fel különösebben.

Carla, mivel nem óhajtott folyamatosan az elhunyt felhasított testében és hanyagul szétszórt belsősegeiben gyönyörködni, határozott léptekkel az ágyhoz ment, lerántotta a rásimuló kockás plédet, és a néhaira terítette. A takaró meglehetősen jól elfedte az öreg felsőtestén tátongó szakadékot. Kutató tekintete ezután a ruhásszekrényen állapodott meg, amelynek a tetején viseltes puhakalap kushadt. Lekapta onnan, megütögette, aztán féloldalasan a halott fejébe nyomta a sérülés környékén. Az öreg kinézete egy fokkal elfogadhatóbbá vált; úgy festett, mint aki csak egy kicsit elszunyókált.

– Jól van, Alvaro – mondta Carla elégedetten –, így már sokkal jobb.

Ez a kezdetektől a saját rituáléi közé tartozott. Minden kolléganőjének akadt valami bogara, amellyel bizarr munkáját igyekezett elviselhetőbbé tenni. Carla azt a módszert alkalmazta, hogy a női hullákat Anának, a férfiakat Alvarónak nevezte, és időnként úgy beszélt hozzájuk, mintha még élnének. Arra kifejezetten ügyelt, hogy sose nézze meg az ajtókon szereplő névtáblákat, mert úgy volt vele, hogy annál jobb, minél kevesebbet tud.

A vödörért nyúlt, és elkezdte kipakolni a kellékeit. Előkerültek a tisztítógömbök, a gumikesztyű, a törlórongyok, és a fertőtlenítőszer is. Ahogy rendezkedett, véletlenül meglökte a hintaszéket, mire az billegni kezdett, mintha a néhainak ringatózni támadt volna kedve. A takaró lecsúszott, a kalap pedig a padlón kötött ki. Carlának nem sok kellett hozzá, hogy felsikoltson. Végül

csak halk nyögéssel a vödör oldalának támasztotta a lapátot, aztán megfékezte az elszabadult ülőalkalmatosságot, és visszaállította az eredeti állapotot.

– Fejezd be a rosszalkodást, Alvaro! – förmedt az öregre.
– Nem vagy már dedós!

Jó idejébe telt, mire feltakarította a vért és a köröskörül szétszóródott hús- és csontmaradványokat, beleértve a levágott ujjakat és a különféle salakanyagokat is, de a végeredményt egészen kielégítőnek találta.

Helyszínelő a talpán, akinek sikerül itt DNS-t találnia!

Kiöntötte a fürdőszobában az utolsó adag felmosóvizet, és már épp készült volna összeszedni a szerszámait, amikor kialudt a lakásban világítás. Ösztönösen megragadta a szemeteslapátot, majd a villanykapcsolóhoz botladozott, és pánikba esve fel-le kattintgatta. Semmi sem történt.

Zihálva a hűvös falnak döntötte a homlokát, és várt, amíg csillapodik a szívverése. Próbálta józanul mérlegelni a helyzetet. Modestóban eléggé ritkának számítottak az áramkimaradások, de egy ilyen régi házban akár egy kisebb energiaingadozás is leverhette az automatát. Úgy emlékezett, látott a lakás bejárata mellett egy kültéri kapcsolószekrényt.

Semmi az egész – győzködte magát –, csak kimegyek, felkapcsolom a biztosítékot, aztán gyorsan összeszedem a cuccomat, és lelépek.

Az előszobában botorkálva megfogadta, hogy ha ezt megússza, rendszeresíteni fog magánál egy zseblámpát, de még félúton sem járt a bejáráthoz, amikor zörejeket hallott az ajtó felől. Teljesen leblokkolt, mert még sohasem érték tetten egy gyilkosság helyszínén. A fémcsapok végtelenül hosszúra nyúltak, mintha a belépni igyekvő elsőre nem találta volna el a megfelelő kulcsot. Carla rádöbrent, hogy valószínűleg nem valamelyik rokona látogatja meg az elhunytat ilyen kései órán. A kint machináló illető feltehetően egy betörő, aki épp ezt az éjjelt választotta ki Alvaro kirablására.

Ekkor halk kattanás hallatszott, aztán valaki belépett az ajtón, és a következő pillanatban visszajött a világítás.

3.

Carla torkában gombóc keletkezett. Káprázó szemmel meredt az előtte pislogó magas, olajosan barna bőrű, húsz év körüli férfira, aki majdnem ugyanolyan rémültnek tűnt, mint ő. A váratlan vendég arcának szimmetriáját hatalmas, kifejezetten csúf duzzanat törte meg az orra jobb oldalán. Valahogy ismerősnek tűnt, pedig Carla biztosra vette, hogy még sohasem találkozott. Származását tekintve egyértelműen mexikóinak látszott, ami csöppet sem tűnt meglepőnek. Ezen a környéken hemzsegték az illegális bevándorlók, akik, ha nem találtak alkalmi munkát, gyorsan bűnözésre adták a fejüket. A fekete kezeslábasban feszítő behatolóról lerítt, hogy készületlenül érte a lebukás.

– Hola – törte meg végül az egyre tarthatatlanabbá váló csendet –, nyugalom, baby, nem akarlak bántani.

– Mit keres itt? – csattant fel Carla, mivel ihletett pillanata támadt, és rádöbrent, hogy ha előveszi a színészi vénáját, talán elhitheti a jövővényel, hogy a háziak közé tartozik. – Ha nem megy el azonnal, hívom a rendőrséget!

Akad nála egy eldobható mobil, hogy a munka végeztével, pár sarokkal odébb felvetesse magát a sicariókkal, de természetesen esze ágában sem volt a hatóságokat keresni rajta. Ezt azonban a betörő nem tudhatta. Carla abban bízott, hogy bedől neki a fickó, és inkább meghatárral, csak hogy egyáltalán nem bizonyult ijedősnek. Keze a bőrkabátja alá siklott, és iménti kijelentésével ellentétben egy vadásztőrrel került elő. Csak megmutatta egy pillanatra, aztán visszatette a helyére.

– Fenyegetőzni én is tudok, kisanyám, inkább azt javaslom, menjünk beljebb.

– Nézze – Carla agyában hevesen cikáztak a gondolatok –, az én nevem Ana, és csak eljövök néha rendet rakni a nagybátyámhoz, Alvaróhoz. Nagyon alacsony a nyugdíja, ha nem gondoskodik róla a család, már rég felkopott volna az álla. Bent szunyókál szegény a szobában, és higgye el, még egy nyavalyás tévéje sincs! Azt mondom, felejtse el ezt az egészet, és egyszerűen csak sétáljon el. Nem beszélek róla senkinek, esküszöm!

– Aha – mondta kételkedően a betolakodó –, azt akard bemesélni nekem, hogy a nagybátyád kedvéért húztál ilyen szexi göncöt ebben azt átkozott hidegben? Teljesen retardálnak nézel engem, te liba? Szerintem valami hivatásos lehetsz, aki éjszakánként perverz vénségnek fuvolázik, és a gumikesztyű meg a szemeteslapát csak valami szerepjáték részei. Engem nem vezetsz meg, ribanc, nézzünk csak szépen be az úgy nevezett bácsikádhoz, vagy összeszabdallak!

– Jól van – sóhajtotta Carla fáradtan, mert maga is jól tudta, hogy a lenge öltözék a meséje gyenge pontja –, de ha lehet, ne ébresszük fel! Meglátja, nem talál semmi értékeset odabent.

A betörő arca megvonaglott.

– Elég a rinyálásból, szivi, kezdesz bepöccenteni!

– Jó – suttozta Carla rekedten. – Jöjjön!

Nem akarta, hogy ez a vadállat felhúzza magát, és beledöfje a kését, túl fiatal volt még a halálhoz. Próbálta azzal hitegetni magát, hogy nem lesz semmi baj, és a betörő lelép, amikor meglátja a lepusztult szobát és az örök álmodó öregembert. Kinyitotta az ajtót, és a helyiségbe léptek; az aggastyán mozdulatlanul ült a hintaszékében, a körülötte szétszórtan heverő takarítóeszköz csendélet közepén. Carla megállt közvetlenül a holttest mellett, és várakozóan a férfira nézett.

– Jézusom – nyögött fel a betörő –, mi ez az iszonyú bűz?

Fenébe! – szitkozódott magában a lány, ráébredve, hogy az orrába gyömöszölt labdacok miatt megfélemedezett a szobában terjengő halálszagról, amit még a fertőtlenítőszerek erős illata sem tudott elnyomni.

– Összerondította magát szerencsétlen, csak még nem volt időm kiszellőztetni – vágta ki magát. – Kérem, ne verje fel, és hagyjon békében minket! Maga is láthatja, milyen körülmények között él.

– Nana – emelte fel a mutatóujját a mexikói –, sokszor csal a látszat. Mi van például a mögött a kép mögött?

A falon lógó festményre mutatott, ami mögött épeszű ember nem keresett volna rejtekhelyet.

– Mi lenne? – hebegte Carla. – Semmi.

– Igen? – vigyorgott rá a férfi. – Akkor nyugodtan megnézhetem, nem?

Teátrális mozdulattal lekasztotta a helyéről a képet, és feltárta egy békebeli fal széf acélszürke fémajtáját.

4.

A lány teljesen ledöbbsent a tényről, hogy a bibircsókos gazfickó csaknem az első mozdulatával egy titkos páncélszekrényt talált az Alvaro lepukkant szobájában. A mexikói olyan önelégülten nézett rá, mint aki eleve tudta, mit rejt a letargikus csirkéket ábrázoló vászon túlsó fele. Carla rádöbbsent, hogy talán tippet kaphatott valahonnét, csak a kartell fejdámszalai előbb léptek.

– Hoppá – mondta a betörő –, akkor ez itt mégis micsonda?

– Én nem tudom... – hebegte Carla, miközben az villant eszébe, hogy ideje szerepet változtatni. – Nézze, én tényleg csak egy örömlány vagyok, aki vénségeknek szerez kellemes perceket. Fogalmam sem volt róla, hogy Alvarónak komolyabb értékei vannak. Engedjen el, aztán felőlem azt csinál vele, amit akar, én nem beszélek róla senkinek.

A bűnöző megcsóválta a fejét.

– Hát, hogyne, csak rögtön feldobsz a zsaruknak. Elmondom, mi lesz, a széf kulcsa biztos az öregnél van. Szépen megkötözöd, én meg kiverem belőle, hol rejtegeti. Ezután kinyírom, kirámolom a mackót, és lelépek. Ha végzek, felőlem azt csinálsz, amit akarsz, de hiba lenne megkeresni a hatóságokat. Úgy is azt hinnék, hogy benne voltál a buliban, mivel egy mexikói szajha vagy.

Carlát lenyűgözte a betörő álnoksága. Tudta, hogy a rohadék nem tévedett, a zsaruk nagy valószínűséggel bűnrészesként kezelnék, még úgy is, ha ő keresné meg őket. Csakhogy az öreg már órákkal ezelőtt meghalt, és úgy sejtette, hogy amint ez kiderül, a hivatlan vendég előáll valami még nagyobb aljassággal. Felmerült benne a gondolat, hogy talán egy gyors numerával kéne levennie a lábáról, mielőtt felfedezi az igazságot, bár a hulla mellett a buliban pusztá gondolatától is a rosszullet kerülgette.

– Nézze – mondta ennek dacára –, hajlandó vagyok itt helyben szexelni magával, ha hagy lelépni, mielőtt megdolgozná az öreget. Esküszöm, minden vágyát kielégítem, és olyan akcióban lesz része, amelyet még csak elképzelni sem tudna.

A mexikói elvigyorodott.

– Ejha, ez már tényleg remek ajánlat, kislány, csak hát világeletemben úgy voltam veled, hogy első a munka, aztán a szórakozás! Meg aztán elég nehéz bízni benned, miután öt perc alatt eljutottál a gondoskodó rokontól a gátlástalan lotyóig. Valahogy azt érzem, hogy még mindig nem jutottunk el a teljes igazságig, úgyhogy az a legbiztosabb, ha öregurat is megkérdezem felőled.

Tennem kell valamit! – dübörgött a lány agyában. Egyedül arra építhetett, hogy amikor a betörő lerántja a leplet a titkáról, lefagy néhány másodpercre. Ha akkor nem cselekszik, elillan az alkalom, és több lehetősége nem lesz a cselekvésre.

Ujjai görcsösen összeszorultak a kezében tartott, súlyos vaslapáton.

A mexikói a hintaszékhez lépett, és meglökte az öreget, mire a takaró és a kalap a padlóra hullott. A bibircsókos

alak döbbsen szemlélte az elé táruló látványt, ami nyilvánvalóan a legvadabb rémálmain is túltett. Szája döbbsen O betűt formázott, szeme kigúvadt az üregéből, miközben a kibelezett hulla joviálisan ide-oda lengett.

Carla meglendítette a szemeteslapátot, és oldalról a férfi homlokára sújtott vele. Az éles vasperem telibe találta a betörő halántékát. A hivatlan látogató megtántorodott, a takarítónő pedig szájalom nélkül újra lesújtott. A mexikói térdre rogyott, arca jobb felén agyvelővel kevert vér csorgott. A lány újra meg újra megütötte. Amikor a nehéz test hanyatt zuhant, rámászott, mintha szeretkezni akarna vele, és tovább folytatta a csépelését. Hisztérikus téboly telepedett az elméjére, és csak akkor hagyta abba az ütlegelést, amikor a férfi koponyájának felső harmada felismerhetetlen péppé változott.

Zihálva a hulla mellé guggolt, és kivárta, amíg lecsillapodik a szívverése. Végül valamelyest megnyugodott, és kiegyenesedett. A betörő teteme legalább olyan visszataszító látványt nyújtott, mint Alvaróé. Sohasem ölt még embert, de ez a jelen pillanatban mit sem számított. Nem igazán maradt ideje érzelgősködni, ha meg akarta úszni ezt az egészet. Tudta, hogy Papa nem fog ügyet csinálni a piti kis bűnöző halálából, ha a friss nyomokat is ugyanolyan gondosan eltünteti, mint a régebbieket.

Először is alsóneműre vetkőzött, és kiszedte a ruháiból a vérfoltokat, aztán amíg azok száradtak, gépies precizitással újfent nekilátott a suvikszolásnak.

5.

Carla lassan, még mindig félig-meddig sokkos állapotban a kartell takarítónőinek törzshelyeként szolgáló Fekete Macska bár neonfényes bejárata felé sétált. Úgy érezte magát, mintha mentálisan kerékbe törték volna. A takarítóeszközöket a gyilkos fegyverre avansált szemeteslapáttal együtt pár sarokkal arrébb egy építkezés közelében hagyott sittes konténerbe dobta. Szándékosan nem hívta a két gengsztert, és nem szállt fel semmilyen tömegközlekedési járműre sem. Ruhái nyirkosan tapadtak a bőréhez, de legalább tiszták voltak. Majdnem egy óráig tartott, mire a szórakozóhelyhez ért, de nem érdekelt, mert ki akarta szellőztetni a fejét. Emlékezetében újra meg újra lejátszódott, ahogy a betörő megölése után ismét kipucolta a tetthelyet. Olyan megszállottan dolgozott, hogy az felért egy vezekléssel. Amikor végzett, nagyon sokáig tisztálkodott, mégis úgy érezte, képtelen lemosni a kezéhez tapadt vért.

Se látott, se hallott, egyenesen a bárpulthoz botorkált, és kért egy tequilát. Amikor végre egy kis tálcán megkapta a rendelését, a bejárat közeli asztalok egyikénél észrevette egy barátnőjét, Marysolt. A sűrű, vállig érő, fekete hajat viselő, káprázatos alakú teremtés háttal ült a főútra néző, kétszárnyú üvegajtónak, és aggódóan nézte. Marysol mindig egyfajta idősebb testvérként tekintett rá, és úgy tűnt, különös viselkedéséből első pillantásra felismerte, hogy kemény műszakot tudhat maga mögött.

– Hola, nővérem, minden rendben? – kérdezte kedvesen, amikor letelepedett vele szemben.

Carla sót nyalt, citromot harapott, aztán felhajtotta az agávépárlatot, amitől egy pillanatra elállt a lélegzete.

– Fogjuk rá! – nyögte, amikor sikerült összeszednie magát.

– Akkor jó – bólogatott Marysol –, hallottad a hírt?

– Micsodát?

– Fél órája kapott lábra, hogy állítólag valaki kinyírta Papa legújabb balkézről való fiacskáját.

Carla szemöldöke a magasba szaladt.

– Tényleg? – kérdezte nehezen forgó nyelvvel. – Előkerült egy újabb törvénytelen poronty?

– Igen – vágta rá Marysol. – Állítólag alig egy hete került elő Juarezből, ahol piti betörésekből élt, míg az anyja a halálos ágyán meg nem súgta neki, hogy egy kartell feles zabigyereke. A genetikai vizsgálat alátámasztotta a dolgot, így Papa nyomban be is vette a brigádba. Erre most kicsinálták...

– Igazán? – kérdezte Carla. – És miért nem látok rajtad sajnálatot?

Marysol vállat vont.

– Elég beteg figura volt – közölte tárgyilagosan. – Teljesen rákattant a témára, amikor Papa mesélt neki rólunk meg a melónkról. Eldöntötte, hogy megfektet mindnyájunkat, de nem a hagyományos módon, hanem a gyilkossági helyszíneken. Az a rohadék szerintem begerjedt a kiontott vére meg a halálra. Azt játszotta, hogy egy váratlanul felbukkanó betörő, aki pont valamelyik takarításra kijelölt kéglibe téved be. Engem is elkapott tegnap egy belvárosi villában, ahol lemészároltak egy családot, de szerencsére már hallottam róla, és hagytam, hogy kiélje rajtam a hajlamait. Mit mondjak, nem volt túl felemelő élmény...

Carla nagyot nyelt.

– Volt valami különleges ismertetőjegye a kreténnek? – kérdezte rekedten.

Marysol ismét megrántotta a vállát.

– Hogyne, egy ótvar nagy furunkulus csúfokodott jobbra az orra mellett...

Carla tekintete kitágult a réműlettől.

Lelki szeme előtt felködlött az ismeretlenül is ismerősnek tűnő mexikói péppé zúzott koponyája, majd Gomez és Rositas vészjóslóan közeledő terepjárójának gonoszán izzó fényszórói tolokodtak a helyére.

– Azt hiszem, most mennem kell – mondta színtelen hangon barátnőjének, és erőtlenül felállt a székből.

– Valami baj van? – kérdezte Marysol ijedten.

– Dehogy is, minden oké – nyugtatta meg gépiesen –, isten veled húgocskám, vigyázz magadra!

Aztán Carla kilépett az üvegajtón a bár elé, és megadóan várta, hogy a járda mellé sikló Ford utasai magukkal vigyék egy utolsó, pokoli kéjutazásra.

Neked is lehet hangoskönyved!

- 👉 Van egy, vagy több novellád, és szeretnéd, ha több emberhez eljutna?
- 📄 Antológiát népszerűsíteniél egy novella felolvasásával?
- 📖 Netalán az elkészült regényed szeretnéd népszerűsíteni könyvtrélerrel?
- 📺 Vagy azt teljes egészében hallgathatóvá is szeretnéd tenni?
- 👉 Ne habozz! Keresd fel a HANGOSKÖNYVEK készítőinek vezetőjét, Engler Józsefet, aki szíves örömet tájékoztat a lehetőségeidről!

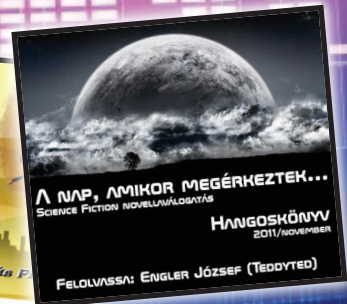
Készítettek például...

ilyet...

meg ilyet...

ilyet is...

és még ilyeneket is.

Legyen neked is hangoskönyved!

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

48. fejezet

Próbagoblin sugárút

írta Craz

Kókuszpók elmerengve sétált a Próbagoblin sugárúton. Azon morfondírozott, mennyivel egyszerűbb lenne az élete, ha nem ismerné a Fantázia Enciklopédia Varázslóknak című könyvet. Úgy gondolta, ha rákérné egy ünnepnap mérelegre az azóta történt jót és rosszat, kellemest és kellemetlent, magasztos és mocsárbahúzó élményeket, valaki azt mondaná, boszorkány!

A sugárutat azért nevezik számosan Próbagoblinnak, mert két évvel ezelőtt kilencszázkilencvenkilenc próbagoblin rohant végig rajta. Hogy miként kerültek az apró varázslények ilyen nagy számban oda, arról igen eltérőek a vélemények, de aki látta a jelenséget, sohasem feledi azt a nem mindennapi látványosságot. Sokaknak örökre a retinájába égett a zajos kavalkád. Most csak negyvenkét próbagoblin haladt a sugárúton.

Kókuszpók a Másnaposság istenének templomába igyekezett, a szokásos időszakos megrendelés miatt. A setét varázsló mostanság nem készített nagyobb mennyiségben varázssitalt, ezeket a szállítmányokat kivéve. A száz fiola elixírt egy jókora ládában vitte a megrendelőnek, a főpapnak, aki mindig személyesen ellenőrizte, hogy minden rendben történik-e. Némely novíciusok szerint ez csak ürügy arra, hogy a vallási előjáróság nagyobb mennyiségű alkoholt fogyaszthasson el a setét varázsló társaságában a templom pincéjében.

Felületes szemlélő igencsak elálmélkodna az elébe táruló látványon, azaz a ládán, ami sok-sok apró lábacskán szaporázza a varázssital leszállítását. Rutinosabb városlakó csak szemöldökét húzná össze, a kíváncsibbak esetleg megpróbálnának a láda alá nézni. Akik pedig jobban ismerik a setét varázslót, csak legyintenek. Közelebbi ismerősei mosolyogva.

Az a két turista, aki a Próbagoblin felé tartott, ellenben szájtátva, szoborrá merevedve bámulta a produkciót. A nagy, vasalt láda igencsak billegve, de tartotta a tempót, nem maradt le gazdája mögött, aki megérkezve bekopogott a Másnaposság istene templomának vastag fából készült oldalbejáratán. Kisvártatva maga a főpap nyitott ajtót, így Kókuszpók elmosolyodott, majd egy csettintéssel visszateleportálta a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház

kazamatájának egy kellően titkos termébe a negyvenkét próbagoblint.

49. fejezet

Szekerecske söröcske, merre csavarog a törpöcske?

írta Vihartáncos

Elan satufékez a lóval. Elkapja az első útjába kerülő goblint és az arcába ordít, mire a kis lény remegve mutatja az irányt. A férfi nem méricskéli az erejét, berúgja a kricsmi faajtáját. Arc kifejezése láttán a dombitörpe azonnal menekülőre fogja. Elan hagyja, hogy elmenjen mellette, csak utána nyúl a grabancáért.

Visszapenderíti a sunnyogót, elkapja a mellette lévő széket, és lovaglólásban ráhelyezkedik.

- Na, te minek nevezzelek?! Bökd ki, hogy hol van az a sömörös dög!

- Nem tudom, miről beszélsz! - kiabálja a törp. Elan pontosan tudja, hogy azért teszi, mert reméli, valaki meghallja és a segítségére siet. Egyelőre csak a férfi tudja, hogy senki se fog jönni.

- De, pontosan tudod, miről beszélek! - Hangja halk, nyugodt és mégis fenyegető. - Hé, csapos! Hozz egy korsó, jóféle sert nekem, meg a barátomnak!

Szinte azonnal a kezében terem az ital. Békésen ücsörög a széken. Akár egy zsákmányát sakkban tartó ragadozó.

- De nem tudom! - erősködik a törp. Toppant is egyet hozzá. - És most korsót cserélünk! - parancsolja. Miután lezajlik a csere, belekortyol a serbe.

- Ezt eljátszhatjuk az idők végéig. Vagy megmondod, hova tetted azt a fenevadat, vagy te leszel Kókuszpók új macskája!

A törp gonoszul elvigyorodik.

- Tévedésben vagy, barátom! Én szállítom a varázslónak a legjobb kékrumot! Nem fog velem semmit se csinálni!

- Ez igaz. Veled nem is. De egy macskával? - Azzal kiemeli a zsebéből egy kicsiny fiolát. A benne lötyögő bájital csupán nyeletnyi, de annál hatásosabb.

- Honnan szerezted azt? - gúvad a törp szeme. - Úgyse iszom meg!

- Már meg is tetted! - mosolyodik el Elan. Azzal a mosollyal a törp meg is borotválkozhat.

- Csak blöffölsz!
- Ahogy gondolod.
- Azonnal cseréljük vissza a kupákat!
- Rendben - von vállat a férfi.

A dombi szeme összeszűkül.

- A tiedben van, igaz? Hisz bele se kortyoltál! Engem nem versz át! Idd meg! - utasítja Elant.

Elan újfent vállat vonva, fejét hátradöntve felhajtja az italát, mire a törp hitetlenkedve rámered a saját korsójára.

- Nos - folytatja Elan -, röpké negyedóra, míg a szer hatni kezd. Nagyjából ennyi időnk van Kókuszpók megtalálására, hogy beadhassa az ellenszert!

- Nem tudom, jelenleg hol van a varázsló!

- De én igen! Mi sem egyszerűbb! Szépen elmondod a választ a kérdésekre, én pedig elviszlek hozzá.

- Elviszel hozzá, én pedig elmondom, amit tudni akarsz!

- Ó, tehát mégis csak tudsz valamit! Remek! Mehetünk is!

Azzal derékon ragadja a dombitörpét. Namármost ezek a lények kiváló kártyások, tolvajok, kőfejtők, szemfényvesztők, iszákosok, szabaduló művészek. Elan épphogy felemeli az egyik lábát, hogy meginduljon az ajtó irányába, mikor a törp egyszerűen kipréseli a tüdejéből a levegőt és kicsusszan az erős karok szorításából. Csakhogy mire földet ér, a férfi lábával együtt, már nem a kocsmában találja magát.

- Sikerült? - visszhangzik egy mennydörgésszerű hang.

- Majdnem - felel Elan.

- Mi az, hogy majdnem?

- Hát hogy igen, de mégsem.

Egy medve cammog keresztül a helyiségen. A jövevényeket meglátva a baribál kétlábra emelkedik és elkukorékolja magát. Azzal továbbáll.

- Mit találtál?

- Hát ez az. Semmit.

- Nono! - így varázsló, aki látszólag a sötétségből bukkan elő. - A semmi olyan valami, ami azért van, mert nincs.

- Erről beszélek. Sárkány volt, sárkány nincs. A tornyot üresen találtam. De barátunk - itt megragadja a dombitörpét és maga elé tolja -, szívélyesen megválaszolja a kérdéseid. Úgy öt perce van, mielőtt új bőre a kandallód falát ékesítené.

- Én nem láttam semmit se! Az nem úgy volt! A lány sem volt! A sárkányt nem abba a toronyba zárták! A lány átlépett! Árnyjáró! - hadarja a törp, minden egyes mondatával egyre magasabb hangfekvésbe ívelve.

- Mit fecseg ez a sátánátka? - hörren Elan.

- Ó, hogy az a fészkes, feneketlen veder alján paszszívan lapító, kénkeserves, siklónyavalya eméssze lassan, de ízesen azt a tekervényes rejtéllyel beszélő, ámde fondorlatos, bogarantyús, elkártyázott mivoltú

bakfáját neki! - Így Kókuszpók.

A dombitörpe értetlenkedve az elrablójára néz, elkerekedik a szeme, s mire a setét varázsló kinézetű varázsló a körkörös mondata végére ér, nyomavész.

Elan gondolkodik. E tevékenységében ide-oda pödörgeti hosszúra nőtt bajszát.

Bajszát?!

- Öhm, Kókuszpók?

- Mit akarsz? - mordul rá amaz, de rögvest megenyhül, amint a férfira pillant. - Blöfföltél a törpnek, ugye?

- Miből gondolod? - sóhajt fel Elan, azzal megvakarja a nyakán gyorsan türemkedő, fekete szőrt.

- Elmacskásodtál.

- Lányról szó sem esett! - tör ki a mindjárt kandúr, miközben a varázsló barátságosan átkarolja és vezetni kezdi a sötétség felé.

- Pisztácia pedig nem is volt - von vállat Kókuszpók.

- Gyere, először levágjuk a karmaidat és elmondom. Kékrumot?

50. fejezet

Ki korán kel, lidércre lel írta Vihartáncos

- Az én szobám nem csomagmegőrző!

Lúkras feldúltabb nem is lehetne. Pandásan karikás szemekkel már az ötödik kávé dönti magába. Egész éjjel talpon volt, biztosítandó, hogy az új jövevényt ne kövesse semmi és senki olyan, aminek és akinek nem kellene. Éppen emiatt jónéhányszor közbe kellett avatkozni. És akkor még elfoglalták a szobáját is! Igaz, hogy csak az ő szívének kedves foteljét, de akkor is! Lúkras képtelen többedmagával aludni. Ugyan a lány rá abszolút nem jelent veszélyt, bárkinek a jelenléte felzaklatja. A többiek hamar megtanulták ezt, még kopogtatás után sem lépik át az ő küszöbét.

- Ha még egy bögrét megiszol, össze fogsz esni - jósolja a mentora.

- Bögrét nem iszom, csak kávé - veti oda. Szemforgatást kap válaszul.

- Előhúzom az ágyat, mert nem hallgatsz rám. Megint.

- Megint?! Hadd emlékeztesselek rá, hogy nem akárkiket iktattam ki! Folyamatosan a nyomát kajtatják!

- Segítek: Tamarisnak hívják.

Az ifjú macskamód fúj egyet.

Ha már megemlítették, a lány meg is jelenik az ajtóban. Kölcsönvett pólója - Lúkrasé ráadásul! - a térdéig ér. Extrán kócos haja komikus keretbe foglalja a póló tulajához hasonlatosan nyúzott, sápadt arcát. E hajnali órán hárman uralják a konyhát. Lúkras, Marcus, és a még mindig néma Tamaris. Utóbbi mélyet szippant a levegőből.

Lúkras megvető tekintettel messzebb sétál a kávéfőzőtől, ahol eddig támaszkodott.

Fedoran jelenik meg hirtelen kitörő, csak rá jellemző vidámsággal.

- Derűs hajnalt a pacsirtáknak! Kissé fagyos a handulat! Miről maradtam le?

- Kérdezd meg őt! - bök az állával Lúkras a kávé kortyolgotó lány felé.

- Na?

Tamaris vállat von. Végre megtöri a hallgatását:

- Az ember azt hinné, hogy lesz valami, aztán kiderül, hogy nem kell mindjárt úgy örülni: az csak pisi.

Fedoran szeme elkerekedik, az elsötétülő tekintetű Lúkrasra pillant, aztán zengőn elneveti magát.

- Közölném veled, hogy csuromvizesen áztattad a fotelom matracát! - hördül az ifjú.

- És nem lehetett volna felébreszteni, nem. - Tamaris viszonozza az öldöklő pillantást a kávésbögre pereme fölött.

- Engem is összevizeztél, nem egy ízben! - köpi Lúkras, mint egy magyarázatképp.

- Mégsem ébresztettél fel. Csak vetköztettél...

- Büdös is vagy!

Fedoran nem kap levegőt a röhögéstől, könnye is kicsordul. Ketten gyilkolják le egy pillantással, de őt ez egy cseppnyit sem zavarja, kétrét görnyed nevéttében, Marcus inkább lejjebb hajtja a fejét, hogy ne lássák a mosolyát.

Tamaris ismét belekortyolna a hűlő, ébresztően keserű nedűbe, amikor megint meghallja a súrlódó hangot. Egész éjjel hallgatta, mintha csak közvetlen az ő feje felett húznák azt a bűrt, vagy akármit.

- Ki költözködik éjjel-nappal? - kérdezi.

- Hogy?

- Költözés. - Tamaris a plafon felé bök a bögrét tartó kezével. - Állandóan nagy a jövés-menés, tologatnak valami bűrt fent, vagy szőnyeget húznak. Gondolom már megszoktátok.

A mentor erre felkapja a fejét és összevonja a szemöldökét.

A két másik döbbenet egymásra néz.

A lány nem vesz erről tudomást. Más gondjai támadnak. Maga elé szimatolva rá kell jönnie, hogy tényleg nem rózsailat lengi körbe őt. Ráadásul a méretes póló alatt csak egy bugyi van rajta.

Az is tegnapi. Vakarózni kezd.

- Élnék azzal a forró fürdő lehetőséggel - pillanat az idősebb férfira.

- Mutatom az utat. Utólagos engedelmeddel vettem neked új ruhákat.

- Az én szobám nem próbafülke! - ordít utánuk Lúkras figyelmeztetésképp.

Egy emelettel feljebb is tisztán hallják Fedoran kiújuló nevetését.

51. fejezet

A legjobb detektív

írta Kovács Gábor

Barátságos és nagyon barátságtalan falvakon keresztül vezetett az utam. A barátságosakban berúgtam a vendégszeretet meghálálásáért, a barátságtalanokban pedig még jobban, hiszen a helyieket csak rengeteg itallal lehetett lebeszélteni arról, hogy még az emlékemet is örökre eltüntessék. Csomagom egyre könnyebb lett, így másnaposan dülöngélve ugyan, de egyre gyorsabban haladtam ismeretlen úti célom felé.

A kilencedik napon érkeztem a város elé.

Teljesen józanon, ami megint nem tartott sokáig.

A hatalmas kapu előtt strázsáló őr vörös orra és diszkrét imbolygása már messziről megnyugtatót, hogy bebocsátást nyerek, ha sikerül megvesztegetnem a még megmaradt erjesztménnyel. Igazam is lett, négy pohárka (amiket bámulatos sebességgel húzott elő láncmellénye alól) és némi összeölelkező dalolászás után nyílni kezdett az egyetlen bejárat az izgalmas ismeretlenbe.

A kőfalak túloldalán hatalmas nyüzsgés fogadott. Nagyon hosszú ideje nem láttam ennyi embert vagy bármilyen teremtményt egy helyen. Nyilván ez meg is látszott rajtam, mert egy kedves anyóka hozzám lépett és néhány tojást dugott a zsebembe, majd megpaskolta az arcomat. Csak álltam és bámultam a sokaságot, mígnem megláttam rég nem látott arcomat egy mutatványos tükörkabátjában. Elmebeteg mosoly feszítette meg galagonyabokorszakállamat, szememből örömkönnök záporoztak, amit nem is értettem, hiszen a magány volt eddigi társam. Teljesen összezavarodtam az érzések káoszától, nem csoda, hogy többen tilinkós-nak néztek, és szánakozó pillantásokkal érmeket potyogtattak elem. Hamarosan mégis összeszedtem magam, és kérdezősködni kezdtem, hogy hol szállhatnék meg. Mindenki egyetlen irányba mutatott. Mérsékeltlen bizalomgerjesztő kinézetem miatt csak hosszú fenyegetőzés, majd könyörgés, valamint egy pofátlanul nagy összeg eredményeképpen kaptam meg ezt a lyukat, amit eddig senki nem használt, még raktárnak sem. Túl sok lépcsőn kellett felmenni.

Mivel kipihennem semmit nem kellett, másnap pirkadatkor már azon dolgoztam, hogy rekonstruáljam eredeti külsőmet. A művelet meglehetősen hosszú volt, hiszen több év masszív rombolását kellett eltüntetnem. A nap már magasan járt amire úgy ítéltam, sikerrel jártam, sőt, ha nagyon elfogult lennék, akár még jóképűnek is mondhattam volna magam, de ehhez a kijelentéshez még elég józan voltam.

A város egyetlen megbízható információforrását nem volt nehéz megtalálnom. Mintha lábam magától vitt volna irányába, de még az utcák is arra kanyarodtak, akárkit kérdeztem, mindenki csak megerősít

tett az útirányom helyességében. Mivel száználmas vagyonom felét szállásomra költöttem, égető szükségét éreztem egy megbízható kereseti lehetőség felkutatásához. Mint az köztudott, minden városban van egy hely, ahol az újonnan érkező begyűjtheti a rá vonatkozó információkat, amikből el tud indulni előre, vagy kifelé a bejáraton, kinek hogy sikerül. Mind közül ez volt a leghírhedtebb, falai között legendák születtek. És végre ott voltam. Áhítattal néztem a dísztelen épületet, próbáltam magamba szívni a tudást, ami a falak túloldalán rejtőzik. Ha nem lettem volna biztos abban, hogy jó helyen vagyok, akár el is bizonytalanodtam volna, hisz csupán az ajtó fölött lógó görbe, feketére rozsdállt cégér volt az, mi eloszlatta a kételyeket. Belétem hát.

A fogadó már eme korai órában is csaknem tele volt. A félhomályban körülnézés nélkül, mindenre felkészülve, lassan sétáltam a pult felé. Éreztem a rám tapadó tekinteteket, de látszólag nem törődtem vele. Idegeim közben pattanásig feszültek, ezt viszont senki nem vehette észre idefelé vásárolt, földig érő kabátom takarásában. Feszült, néma percek teltek el, mire célomhoz értem. Végre felnézhettem.

– Egy jó lidércsört? – kérdezte a csapos kedves mosollyal.

– A könyvtárba mennék – mondtam.

– Barnát, vagy zöldet? – kaptam válasz helyett a kérdést.

– Mint mondtam... – Szúrós tekintettel hajolt közel hozzám a hatalmas ember és suttogva ennyit mondott:

– Előbb igyál valamit a saját biztonságod érdekében.

Meglazítottam kabátomat és kihajtottam az egyik oldalát, így láthatóvá vált kopott egyenruhám, amit belépőként vettem magamra. Gallérján a kis kitűzött direkt kifényesíttem, ezzel jelezve, a jó oldalon „harcoltam”. A pusztába szétszórt irat persze azonnal kinyitotta volna az ajtókat, sőt még némi tiszteletet is kaptam volna, hiszen a városlakók kivétel nélkül meghajolnak azok előtt, akik vérüket adták szabadságukért.

Csupán egyetlen pillantást vetett rá, de testtartása nyomban barátságosabbá vált.

– Azért csapolok egyet. Az ittenieknek feltűnik az ilyesmi, és a jelvényed sem biztos, hogy megvéd – mondta még alig hallhatóan.

Körbenéztem. Igaza volt. A füstös teremben minden szempár rám meredt.

– Egészség! – vágta elém csattanva az agyagkorsót megmentőm.

Nagyot húztam a keserű sörből. A hátam mögöttiek azonnal elfordultak tőlem és a félbeszakadt beszélgetéseket folytatták.

A korszó kiürítése után a hatalmas ember intett, hogy kövessem.

Azt mondják, a Próbagoblin könyvtárába csak az juthat be, akinek ott dolga van, és azt is, hogy ott mindenki megtalál mindent, bármit is keres. Éreztem, én is rá fogok lelni a könyvre, amit nekem címeztek.

Világos folyosón mentünk keresztül, de fáklyákat nem láttam, mintha a fény egyenesen a falakból áradt volna. Aztán egy lépcső következett, majd a hatalmas könyvtárszoba. El sem tudtam képzelni, hogy egy szokványos méretű házba hogyan tudtak egy ekkora helyiséget beépíteni. De nem ez volt a fontos.

Hosszú nappalokat és éjszakákat töltöttem el mire rátaláltam arra a könyvre, amit talán kerestem. Sosem tapintottam még ilyen bőrt, amibe ezt a mesterművet kötötték, de ahogy leemeltem a polcra, már tudtam, megvan, amiért nem alszom napok óta. Egy troll írta, egy elképzelt világról, amit csak és kizárólag emberek uralnak. Faltam minden szavát, hiszen olyan szenvedéllyel íródott, mintha maga a szerző is ott élt volna. Izgatottságom lapról-lapra növekedett, már-már én magam is ott jártam azon az elképzelt helyen, ahol folyton esik, és lovak helyett bádoggépekkel közlekednek. Éreztem a benzin szagát olyan hitelesen lett papírra vetve minden mondat, szemem szinte fáj a fényektől, amik még éjjel is világosságba borították az utcákat. De a legnagyobb döbbenetet maga a történet okozta. Szinte szünet nélkül olvastam végig mind a kétezer-hatszáz oldalt, a végén pedig megtaláltam a hivatásomat. Ebben az elképzelt világban a főhős magánnyomozó volt. A varázslat teljesen átalakított és a könyvtárszobában újjászülettem. A sosem hallott nevek megbabonáztak, ott helyben életre keltettem Spirit Wakefieldet, a detektívet.

A szentimentális emlékezésből Ordenária, a szál-lásadóm éles rikácsolása riasztott fel. A hangja a tetőtérben is olyan tisztán hallható, mintha csak néhány lépésnyire lenne. Minden érkezőt így köszönt, mióta a férje elhagyta, de többek egybehangzó véleménye szerint, ura elmenekült tőle, ami hihetőbb. A kortalan asszonyosság maga a megtestesült keserűség és gonosz-ság, aki csak teheti, elkerüli. Viszont most egyszerűben vészjóslóan elhalkult a fület tépő óbégatás, helyét pedig egy eddig ismeretlen tónus vette át, a megaláz-kodás. Eloltottam szivaromat és hallgatódzni kezdtem. Nem tetszett a hirtelen jött csend. Lépteket hallottam, egyre közelebről, valaki felém tartott.

Talán ügyfél lesz – gondoltam és gyorsan magamra rántottam zsakettemet, mezítelen lábamra ráerőltetem vadonatúj, ám betöretlen csizmámat. Az ablakhoz ugrottam és lenéztem az utcára. Díszes gőzhintó állt a ház előtt, sokkal nagyobb, mint amit általában használtak a városban. Kényelmetlenül feszengve még ismeretlen ruházatomtól, nyugalmat próbáltam magamra erőltetni és némi magabiztosságot. A lépések lassultak a folyosón, majd újra csend lett.

Hosszú-hosszú csend.

Az erőteljes kopogás mennydörgésként hatott, ijedtemben csaknem felugrottam rozoga székeimből, ám mielőtt megszólalhattam volna, ajtóm kitárult.

– Üdvözlöm Wakefield úr. Zavarhatom?

Válaszomat meg sem várva belépett a leggyönyörűbb nő, akit eddigi életemben láttam. Hosszú, vérvörös ruhája éppen annyira mutatta tökéletes alakját, mint amennyire sejtelmessé tette azt. Derékig érő göndör, fekete haja csak még jobban kiemelte földöntúlian világító zöld szemét, hófehér arcát és tökéletesen ívelt ajkát.

Lélegzetemet visszafojtva igyekeztem természetesen viselkedni, ám tudóm hamar kifáradt, így egy nagy levegőt voltam kénytelen venni, ami azonban kínos köhögésként tört elő belőlem. Miután végre ismét tudtam lélegezni, felálltam asztalomtól és ismét végignéztem vendégemen. Az előzőnél is szebbnek láttam az előbbi fuldoklás könnyfátylán keresztül, azt hiszem az volt a pillanat, amikor menthetetlenül beleszerettem.

A tőle elvárható kecses mozdulattal ült le velem szemben az enyémnél még rozogább székre. Akkor éreztem meg az összetéveszthetlent. A parfümöt, amit csak a leggazdagabbaknál is gazdagabbak engedhetnek meg maguknak. A rózsacickány essenciát. Ennek az illatnak egyetlen cseppjéhez egy egész kisállat kolóniát kell kiirtani, hiszen ezek az apró rágcsálók félelmüket úgy rejtik el, hogy erős virágillatot bocsátanak ki magukból. Az elfogott állatokat folyamatos rettegésben tartják, míg el nem pusztulnak. Évekig tart egyetlen üveg lecsapolása, az illat viszont rendkívül nyugtatóan hat mindenkire.

– Miben lehetek a szolgálatára kisasszony? – kérdeztem, miközben remegő kezemet a hátam mögé rejtettem.

– A nevem Patricia Vinegar. Talán már hallott rólam, vagy legalább is a dinasztiamról.

Természetesen fogalmam sem volt arról, hogy kicsoda, a felmenőiről végképp, de azért komoly arccal bólintottam. Az illata tényleg kezdett megnyugtani.

– A férjemről lenne szó. Vagyis valamiről, ami az enyém, viszont nála van. Már nem vagyunk együtt. – Szomorúságot tettetve hajtotta le a fejét az utolsó mondatnál. – A neve, Phurgathory Priestus.

Lopva rám pillantott, mintha csak a reakciómat várná, a név hallatán. Illendőségből összeráncoltam homlokomat és gondolkodást mímeltem.

– Tehát egy tárgyról lenne szó?

– Nevezhetjük így is. Bár elég sarkalatos megnevezés.

– Kicsit konkrétan?

– Hogy is mondjam? Tudnia kell, hogy a férjem elég öntörvényű. Nem haragból hagyott el, egyszerűen ilyen a természete. És ezalatt a kontrolálhatatlan

ösztönt értem. Sokszor történt már ilyen, de most érzem, soha nem fog visszatérni hozzám. Nem is hibáztatom, csak azt az egyetlen dolgot akarom visszakapni.

– És hol találom meg a férjét? – kérdeztem, miközben gondolataimban tovább vetkőztettem.

– Lent – mondta tárgyilagosan.

Kérdőn néztem rá, amit azonnal észre is vett.

– Ott, ahova én soha nem mehetek.

Kezdem érteni. A sikátorokat, lebujokat, mocskos helyeket nevezik így, ahova szórakozni mennek azok, kiknek teljesen mindegy a kiszolgálás minősége, a felszolgált italok eredete, a szajhák milyensége, vagy a kések élessége. Neki valószínűleg valóban csak néhány percig tartana a látogatás, mielőtt pucéran, megalázva, megerőszakolva vágná el életlen pengével a torkát egy hiánytól esztét veszített félelme.

– Vállalom az ügyet – idéztem az életemet megváltoztató könyvből.

Magabiztosnak éreztem magam, tudtam, ezért a nőért bárkivel harcba szállok.

– Köszönöm! Tudtam, hogy maga a legjobb.

Ez igaz is volt, hiszen én voltam az egyetlen detektív a városban. Önbizalmam az egekig nőtt.

Eszembe sem jutott, hogy nagy eséllyel lehetek akár legrosszabb is.

Felállt a nyikorgó székről. Én is ezt tettem. Egyik kezét félreérthetetlenül felém nyújtotta, én pedig azonnal megragadtam. Az asztalon keresztül magához húzott és bűgő, vágyfokozó hangon azt mondta:

– Nagyon hálás leszek érte.

Szorításom ellenére könnyed mozdulattal szabadította ki magát és az ajtó felé hátrált, miközben még mindig el voltam veszve szeme varázsában. Valamit azonban elfelejtettem. Az utolsó pillanatban tértem csak észhez.

– Megtudhatnám, mit kell visszaszereznem?

– Ja, igen! – szólalt meg szórakozottan. – A tetoválását.

Ez meglepetésként ért.

– A tetoválását?

– Talán gondot okoz? – kérdezte még mindig kedvesen.

– Dehogy. A legjobb vagyok. Megszerzem.

Elfordult és kilépett a folyosóra. Megbabonázva néztem utána, aztán meglepő módon még egy tiszta gondolat jutott el agyamig.

– Hol találom meg, ha megvan a...

– A bőr? – fordult vissza kacagva. – Ha megtalálja, megtalál engem is. De talán én keresem meg magát, ha ügyes lesz.

52. fejezet

Cseppnyi varázs

írta Vihartáncos

Kókuszpók bámul maga elé. Azon elmélkedik, hogy hogyan és miképpen tudná megszerezni ama bizonyos fajta fa legtetején csücsülő levelét a soron következő varázslatához. Az a fa nem itt van, jó pár világgal arrébb nőtte ki magát. Azok a fránya portálkapuk...

Míg ő ezen rágódik, mit sem törődve azzal a káoszszal, amit a bejelentése okozott, addig Elan végre felocsúdik. Felpillant a varázslóra, akinek az ábrázata eddig a tudta nélkül lemásolta. Mindig, mikor töprengeni látja a setét varázsló kinézetű setét varázslót, elgondolkodik, hogy egy holdkóros mágust lát, vagy egy magát annak mutató zsenit. Esetleg csak szimplán egy holdkórost.

Most viszont nem ezen elmélkedik. Legszívesebben megölné. A tényeken mit sem változtatna ugyan, sőt, kifejezetten hátrányosabbá tenné a maga helyzetét, ami alapkörülményéből adódóan már így is éppen eléggé szerencsétlen.

- Hol tudom őt megtalálni? - kérdezi rekedt hangon.

- Hm? - fordul felé Kókuszpók. Elméje még mindig másutt bolyong.

- A lányt. Hol tudom megtalálni?

- Árnyjáró. Voltaképp bárhol.

- Ezzel nem segítesz! - morran Elan vészjóslón.

- Megmondtam, kövesd a véred! Most leginkább a szobámból kifelé, ha lehetséges!

- Nem dobhatsz csak úgy ki, ezek után!

- Jegyezzetek tán el?

- Tessék?!

- Menj aludni!

- Valahogy kiverted a szememből az álmodást!

- Kékrumot? Nagyobb adagot?

- Rohadj meg!

- Nono! - fenyegeti meg a mutatóujjával a férfit Kókuszpók.

Ama mutatóujjával, aminek a vége mostanában állandóan fekete, mintha feszt koromba dugdosná.

- Jól van, jól van - emeli megadóan a két kezét Elan.

- Akkor csak azt mondd meg, hogyan kövessem a vérem!

- Fogalmam sincs. A te testnedved, benned csörge-dezik - von vállat a mágus, majd jelentőségteljesen háttafordít vendégének.

Elan nagyot sóhajtva kimegy. Már a szobájában gondolkozik tovább. A mágus átmenetileg felajánlott egyet a Próbagoblin Szolgáltatóházban. Ha volt még elvetemült hely, ahol Elan valaha megfordult, akkor minden bizonnyal a Ház érdemelte ki ezt a címet. Hemzsegnek benne a dombitörpék, próbagoblinok, van itt tekerentyűs nyenyerét nyekereggető istenség, egy besörözött barbár és megannyi furcsa szerzet. Kész életveszély volt átjutni közöttük.

Ezen túljutva érdeklődően vizsgálgatja a tenyerét. Mellette a kicsiny töre vár, várakozik, majd elunja magát. Feladata szerint sebet kéne ejteni azon a tenyeren, de hiába ígérték meg, hiába tette kellően élessé mindkét oldalát, és túhegyessé a hegyét, akár csak egy felcicomázott, ámde elfelejtett szeretőről, úgy nem vesz tudomást róla a férfi.

Csak bámulja a tenyerét, azon is az életvonalait. A tör aludni tér.

Elan tovább töpreng. Zakatoló elméjében különféle, fantáziaszülte történetek futkosnak.

Ontsa vérét és csepegtesse a tűzbe? - Pillant az előtte barátságos lángokat lobogtató kandallóba.

Nem. Vízben sem oldja fel és a földdel sem itatja meg. Kész örület!

Zaklatottan felpattan az ágy széléről és járkálásba kezd.

Rá kell jönnie! Csak úgy találhatja meg a lányt, vele a sárkányt, ha követi a véret.

Kövesd a véred... Kövesd a véred... Árnyjáró...

Hirtelen megtorpan. A kandalló kiszögellése éppen elegendő árnyékot rejt, ami őt könnyedén elnyelhetné...

Badarság! A lány járja az árnyakat, nem ő. Mindazonáltal a tőrre pillant.

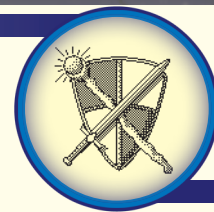
Egy próbát megér.

Az álmában meglepett élespenge igyekszik mind tökéletesebben teljesíteni a kötelességét: kellően mély, egyenes sebet ejt a férfi tenyerén oly könnyedén, mintha selymet metszene át.

Elan egyik kezében a véres tőrrel, másik kezét összeszorítva, hogy elegendő vért juttasson, megáll az árnyékban. Egy csepp, két csepp... és a harmadik. Aztán várakozik. Belenyújtja a kezét az árnyékba. Leguggol. Semmi sem történik. Lemondóan felnevet és indul feltörölni a véret.

Mégis mit vártam?

Amint lehajol, egyensúlyát veszti - és átbukik az árnyékban.

Cyrus Livingstone

A kóbor bajnok – I. rész

– Hová-hová ily' sietősen? – A szemtelen hang gazdája egy nyurga, kopasz, szakállas fickó volt. A rongyos gúnyát viselő férfi két társával elállta a Skaageldből Orwenbe vezető országutat. Hirtelen felbukkanás miatt a kis karaván megtorpanásra kényszerült. Az élen haladó kereskedő lova hátra hőkölt, a gazdája majdnem kiesett a nyeregből. A kupec mellett poroszkáló társa rémülten markolta meg a málhás öszvérek egyikének kantárszárát.

A kereskedőket két szolga kísérte gyalogszerrel, akik az öszvérek mellett tüsténkedtek, a közelükben pedig egy tagbaszakadt, hosszú hajú férfi léptetett a hátasával, valamint a vezeték-lovával. Az utóbbi hátára súlyos málhát erősítettek. A menetet kétlovas, ponyvás szekér zárta, a bakján egy javakorabeli férfi és egy tizenhét-tizennyolc év körül lány ült. Az arcuk és szemük hasonlósága alapján egyértelműen apa és lánya.

– Ugye számíthatunk némi adományra a jóságos uraktól? – kérdezte ismét a kopasz, fejedőjét, egy elnyűtt gyapjúsipkát a lovasok felé tartva. – Ó, ne értsétek félre, nem holmi koldusok vagyunk, hanem mecénást keresünk.

Az útonálló szöszlője a mellette álló alacsonyabb, torzonborz figura vállára csapott, és így folytatta:

– Bizony, ahogy mondtam, mecénást keresünk, ugyanis, Clust barátom költő, dalnok!

A Clustnak nevezett alak – akinek fekete, göndör üstöke szinte teljesen egybenőtt arcszörzetével – sípot kapott elő, és vidám népdalt kezdett fújni. A kopasz fickó, és másik társa, aki egyölnél is hosszabb nyársat markolászott, Clusttal együtt fütyörészte a nótát. Az összképen némileg rontott, hogy Clust övében böllérlés lógott, a kopasz a derekára szekercét kötött.

– Mi az, mulatságot rendezel az urak tiszteletére, Edern? – kiáltotta egy türelmetlen hang az utat szegélyező bokrok mögül. Pillanattal később őt másik rongyos fickó bújt elő, husángokkal, nyársakkal felfegyverkezve.

– Gyertek csak, Unsenn, lesz itt mindjárt multság! – kiáltotta a tar Edern, integetve az újonnan érkezőknek.

– Micsoda szemrevaló portéka! – röhögött kajánul az egyik csavargó, szemérmetlenül megbámulva a bakon ülő lányt. Amaz közelebb húzódott apjához.

– Intézd már el őket, lovag! – sziszegte kétségbeesetten a karavánt vezető kereskedő.

A nagydarab férfi közelebb léptetett a csupasz kobakú csavargóhoz, és hűvös nyugalommal leszállt a nyeregből. Fél fejfel lehetett magasabb a nyurga Edern-nél, szögletes arcán lelógó, sűrű bajusz sötétlett, acélszürke szeme kifejezéstelenül mérte végig az útszéli társaságot.

A lovag végül öblös, mély hangon szólalt meg:

– Lenne számotokra egy ajánlatom, fiúk!

– Nos, halljuk, vitéz úr! – vigyorodott el Edern. A többi

zsvány eközben odagyúlt, immár szorosan körbevették a látszólag fegyvertelen lovagot.

– Fejenként egy ezüstdénár – folytatta a lovag.

– Mít művelsz?! Alkudozol ezzel a söpredékkal?

– Ha nem tetszik a módszerem, el is sétálhatok innen, és kedved szerint rendezheted az ügyet, kupec uram! Különben is, a saját kontómra alkudozok! – torkolta le a lovag a kereskedőt, aki halottsápadttá vált a dühtől, de nem mert tovább vitatkozni.

– Elsőre tetszetős ajánlat – jegyezte meg Edern a szakállát vakargatva. – Azonban úgy gondolom, ahol egy ezüstdénár elfér, ott van helye még egynek...

– Jól gondold. Hiszen ez még csak az előleg – mondta a lovag.

– Előleg? Nofene!

– Mint bizonyára kitaláltátok, Orwen városába tartunk. Ha elkísértetek, és eljutunk épségben a kapuig, kaptok újabb egy ezüstöt.

– Ez már jobban hangzik! – helyeselt Clust.

– Manapság mindenféle jöttment népség tanyázik az utak mellett – tette hozzá a természetes Unsenn. – Aljasok és kiszámíthatatlanok, képesek figyelmeztetés nélkül rárontani a jámbor utazókra, igaz-e, cimborák?

– Úgy van! Mindig kell egy megbízható útitárs! – hangoztatta a többi csavargó.

– Nagyon is megfontolandó ajánlat – mondta a legtávolabb álló zsvány, egy lándzsára támaszkodó, nyeszlét alak.

– Valóban – vette vissza a szót Edern. – Viszont ahol két ezüstnek van hely, ott lesz hely a harmadiknak is, nemde?

– Amennyiben beléptek velem Orwen kapuján, gazdagok lesztek. Akár még arany is bőségesen ütheti a markotokat.

– Ne tréfálg, vitéz uram!

– Csak annyit kell tennetek, hogy a lovagi tornán rám fogadtok. A többi már az én dolgom – felelte a lovag higgadtan.

– Mitől vagy biztos benne, hogy megnyered a tornát?

A lovag most első ízben mosolyodott el.

– Ha nem engedtek tovább, nem érek oda időben, és akkor biztosan nem nyerem meg.

– Szavamra, kedvelem ezt a vitézt! – nevetett Edern. – Mi is a neved, uram?

– Raoul.

– No, pajtikáim, szavazzunk! – kurjantotta Edern. – Ki fogadja el Raoul lovag ajánlatát?

A nyeszlét lándzsás emelte fel egyedül a kezét.

– Ki van ellene?

Hárman jelentkeztek, köztük Unsenn.

– Ki tartózkodik?

Edern, Clust és a maradék két csavargó emelte magasba a karját.

– Az ajánlatot elvetettük, lovag úr. Sajnálom! – vonta meg a vállát Edern.

– Hát még én – felelte Raoul és orrba fejelte a zsványok főnökét. Edern ordítva dőlt hanyatt, kibillentve egyensúlyából a társait is. Raoul baljában kis tör villant, ami a meglepett Unsenn szemébe fúródott. A banditának egy pislantásra sem maradt ideje... soha többé ezután...

A lovag a nyeregkápáról csatabárdot rántott le, és lesújtott a legközelebbi csavargóra, szétzúzva annak kulcsontját. Eközben a keszeg lándzsás támadásba lendült. De nem Raoulra vetette magát, hanem az egyik társát gáncsolta ki fegyvere nyelével.

– Mit merészelsz, te fére... – ordította a felbuktatott zsvány, de nem fejezhette be. A sovány kis szőrnök hihetetlen erővel döfte keresztül a mellkasát.

Ez az incidens demoralizálta a banditákat. Raoul még egyet levágott közülük, az utolsó pedig elrohant, nem is nézte, hová.

A keszeg fickó eldobta lándzsáját, fél térdre ereszkedett a lovag előtt.

– A nevem Zinzo. Szolgálatodra, nagyuram!

– Kelj fel! Nem vagyok semmilyen nagyúr – mondta Raoul gyanakodva. – Ha velünk tartasz, még megszolgálhatod mind a tizenhat ezüstöt, amit a cimboráidnak ígértem.

– Ők nem voltak sosem a cimboráim. Kényszerítették, hogy velük tartsak! Örömmel elszegődöm hozzád, jó uram! Hanem a tizenhat ezüsthöz jobb ötletem van! Szabad?

Zinzo elkérte Raoultól a szekercét, és határozott mozdulattal rácsapott a haldokló Edern nyakára, elválasztva a fejét a nyakától. A kereskedők és legényeik undorral fordultak el, a leány a bakon eltakarta szemét, némán sírdogált. Az apja halk szavakkal vigasztalta.

– Ne szánakozzatok ezen a ganéjon! Többszörös gyilkos, erőszaktevő! Ám, ha Orwenben felmutatjuk a fejét, hús aranyat kapunk érte, he-he-he! – mondta Zinzo.

Raoul kiütötte a csavargó kezéből a véres trófeát.

– És hogyan akarod odáig vinni, te eszelős?! Csak nyakunkra hoznád a dögevőket! Inkább segíts eltemetni ezeket az ágrólszakadtakat!

– De hát gonosztevők voltak! Ki akartak fosztani minket! Miért veszkeldünk velük? – méltatlankodtak a kereskedők.

– A végtisztesség akkor is jár nekik! – közölte Raoul ellentmondást nem tűrően.

A szekeres férfinál akadtak ásók, lapátok. Ő maga szó nélkül leszállt a bakról és nekiállt sírhelyet ásni a bokron túli mezőn. Raoul és a kupeczek legényei követték példáját, Zinzo is csatlakozott hozzájuk. Miután végeztek a temetéssel, egy percig lehunytt szemmel, magukban imádkoztak a halottak lelki üdvéért. Ezután a karaván ismét útnak indult.

– Orwen ide még majdnem két napi járóföld – mondta Raoul Zinzónak menet közben. – Litchwylfben fogunk éjszakázni. Ott veszek neked tisztességes gúnyát, a borbélyal rendbe tetetem a fizimiskádat. Ha jól viseled magad, kapsz egy lovat is!

– Ó, ez igazán kedves... akarom mondani, nagylelkű ajánlat, lovag uram – felelte Zinzo. – Kérdezhetek valamit?

– Nem! – dörrent Raoul. – Ha elszegődsz hozzám, csak én kérdezek! Most pedig eredj előre, nem szeretnék újabb meglepetést az úton! Dolgozz meg a pénzedért!

– Igenis... igenis!

Zinzo előreiskolt felderítőnek. Az út hátrelévő részében nem történt incidens, a kis csapat baj nélkül eljutott Litchwylfbe, még az alkony beállta előtt. E település egy csomópontnál fekvő nagyobb falu volt, főleg a vásározók találkahelye. A lovat régi ismerősként üdvözölte a fogadós, aki az emeleti, kényelmesebb szobákat ajánlotta az utazóknak, felár nélkül.

Raoul mindenekelőtt forró fürdőt rendelt Zinzónak, majd kerített egy borbélyt is. Mire Zinzo végzett a tisztálkodással, és a borbély megszabadította őt szakállától, valamint sörényének töredezett végeitől, Raoul egy pár bőrcsizmával, gyapjúnadrággal és tunikával a kezében tért vissza.

– Nesze, próbáld fel őket!

– Kicsit lötyög rajtam, de majd belenövök – kuncogta Zinzo az új nadrágját igazgatva. Frissen borotváltan látszott, mennyire fiatal. Nem láthatott huszonhárom tavasznál többet. Zinzo még vacsora előtt kapott egy özbőr ujjast és egy sárgásbarna gyapjúsipkát.

A fogadó földszintjén, az ivó hátsó szegletébe telepedtek egy tölgyfa asztalhoz a kereskedők, amelyen már gőzölgő pecsenyéstálak, habzó söröskupák sorakoztak. Raoul helyet foglalt mellettük.

– Mire vársz? Gyere, egyél, igyál! – mondta a lovag a zavartan toporgó Zinzónak.

Az egykori csavargó köszönetet rebegett, majd mohó kortyokkal döntötte magába a búzasört. A sült csülökből is belakmározott bőséggel. A kereskedők és inasok roszszallóan nézték Zinzo zabálását, de nem szóltak.

– Egy kis oldalast még? – kérdezte Raoul újdonsült pártfogoltjától, miután ő maga is eltüntetett egy egész csülköt.

– Köszönöm. uram, de mára elég lesz... – felelte Zinzo kiadós bőfogás kíséretében.

– Ugyan, ne fogd vissza magad! Mialatt úton vagyunk, a kupecurak teljes ellátást biztosítanak nekünk, mint fegyveres kíséretnek. Így szerződtem le velük.

– Leszerződöttél...? – hüledezett Zinzo.

– Élni is kell valamiből – magyarázta Raoul, majd a mellette ülő idősebb kereskedőre sandított. – Burkard uram a megmondhatója, mindig épségben megérkeztek a karavánok, amelyeket kísértem.

– Szóval testőr vagy, uram?

– Időnként segíték a kupeczeknek kinnlevőségeket behajtani.

– Már megbocsáss... de lovag létedre hogyhogy nem a kastélyodban csücsülsz, szép hölgyekkel és trubadúrokkal körülvéve? Táncmultságok, solymászatok, lovagi tornák... mi más dolgod lenne, uram?

Raoul keserűen felnevetett.

– Túl sok hőskölteleményt olvastál, barátocskám!

– Az kizárt! Egyáltalán nem tudok olvasni!

– Maradjunk annyiban, nem vagyok született nemes – mondta Raoul komoran. – A lovagi címet őfelségétől, II. Odótól kaptam, miután elpateroltuk az örült unokaöccsét, Adalbertet a Szarvas-tónál.

– Vagy úgy...

Gyászos csend telepedett az asztaltársaságra. A Raoul által említett ütközet két esztendeje zajlott le, pontot téve egy évek óta húzódó rémálomra. Immár egy évtizede koronázták meg Odót, ám a trónhoz való jogát először unokafivére, Adalbert, majd a többi rokona, Egbert herceg és Adelaide hercegnő vitatta el, súlyos belháborúba taszítva a királyságot.

A helyzetet tovább bonyolította Frederic Yos, a „Parasztkirály” lázadása, aki a szedett-vetett ármádiájával kifosztott minden útjába eső várost és falvat.

Odo király végül északi szövetségesei – a harcosnőkből álló skylmaerek, és az óriástermetű, majomforma Bömbölök Népe – segítségével egymás után söpörte le ellenlábasait a politikai sakkjábról. Sikertelen ugyan visszaállítani a birodalom egységét, de a vérengzések okozta sebek még épphogy csak gyógyulásnak indultak.

– Későre jár. Holnap korán indulunk. – Raoul e szavakkal felállt, asztalt bontva. A társaság szétszéledt, mindenki visszavonult a szállására.

* * *

Másnap reggel folytatták az utat. Zinzo egy almásderes hátán léptetett büszkén a menet élén, Raoul mellett. Orwenig csak egy alkalommal tartottak pihenőt, déltájban. Miután elfogyasztották szerény ebédjüket, továbbálltak. Késő délután már megpillantották a távolban Orwen falait.

Az erdős részen áthaladó országút egyik kanyarulatában különös dolog tárult az utazók szeme elé. Az út közepén egy alacsony, szikár alak álldogált, kitért karokkal. Az idegen fekete gyapjúujjast, nadrágot, bocskort hordott, a fején pedig szintén fekete, dísztelen baretet. A vállán tarisznya lógott, így akár vándordiáknak is tűnhetett volna, de rövid, galambósz haja nem erről árulkodott.

– Majd inkább én! – szólt halkán Zinzónak Raoul. A lovag karddal a kezében, óvatosan közelített lóháton az ismeretlen felé. Amaz háttal állt Raoulnak, még a lovag hátasának horkanásaira sem reagált.

– Hé, öreg, elállod az utat! – mondta Raoul, kardjának lapjával megvergetve a szokatlan öltözetű férfi vállát. Az idegen megfordult. Az arcát ősz körszakáll foglalta keretbe, sötét szemének pillantása haragot lövellt. Tenyerével félretolta a lovag pengéjét, és így szólt:

– Bocsáss meg, éppen a fák énekét hallgattam. Egyébként eszemben sincs útját állni őfelsége vitézének, a szarvas-tavi csata egyik hősének, valamint Brixenhaufer bajnokának...

– Te most gúnyt űzol belőlem, öreg?! Még hogy a fák énekelnek! Azt pedig honnan veszed, hogy harcoltam a Szarvas-tónál?

– Ó, eszemben sincs gúnyolódni, vagy a bolondját járatni veled, uram! A fák énekét sajnos nem hallhatja akárki, ehhez született képesség kell. Ami pedig a harcos múltadat illeti, azt a kardod árulta el... amikor hozzám érintetted, megláttam a fegyvered emlékeit. A sorsdöntő csatát őfelsége oldalán, valamint a győztes lovagi tornát Brixenhauferban. Mert bizony a tárgyak is emlékeznek, akár csak mi magunk, persze ezt sem láthatja akárki...

– Te valami mágus vagy? Netán szemfényvesztő? – vágott közbe Raoul ellenségesen.

– Távolról sem, lovag úr. Mindössze rendelkezem néhány nem mindennapi képességgel. Amolyan vándor tudós-kutató vagyok, és én is Orwenbe tartok, akár csak ti. A nevem Medyr, uram.

– Mi dolgod neked ott a városban? – faggatózott Raoul.

Medyr nem akadt fenn a kérdezősködésen, készséggel felelt:

– Megpihenek néhány napig, aztán folytatom utamat. Azalatt persze – az öreg füttyentett egyet, mire egy máhás öszvér lépett ki a fák mögül – élni is kell valamiből. Hát íme, néhány gyógynövénykészítmény, valamint néhány példány a megboldogult barátom, a költő Fuscus munkáiból. Pajzán versek, színes rajzokkal. Ezeket adogatom el, ami befolyik, az bőven fedezi szerény igényeimet.

– Kuruzslással foglalkozol?

– Hová gondolsz, lovag uram? Én a falkenburgi akadémián tanultam orvoslást! Tanúsítványom is van róla! Csak hát összekülönböztem az orvosi kamarával. Én ugyanis fontosabbnak tartom a kórságok megelőzését az érvágásoknál és egyéb csonkolásoknál. Emiatt űztek el Falkenburgból, már egy emberöltő óta. Én pedig megszoktam a szabad életet. Ha nem tévedek, a lovagi tornára igyekszel. Akkor hát menjünk, ne késlekedjünk!

Az öreg fürgén az öszvérenek nyergébe pattant, indulásra ösztökélve az állatot.

– Hallod-e, öreg! Fogadj a gazdámra! – szólt Zinzo.

– Nem kenyerem a fogadás. Bár elnézve a dolgok állását, minden bizonnyal jól járnék – mondta Medyr mosolyogva. – A tornára eddig jelentkezők könnyű prédák lesznek a lovag úrnak.

– Ezt miből gondold? – mordult fel Raoul.

– Csupán megfigyelés és következtetés. Előtte ugyanis négy kikit-kifent ficsúr haladt itt az úton Orwen felé. Díszkísérettel és a szokásos nemesi cicomákkal. A páncéljuk, a fegyvereik mind-mind tükörfényesek, nem láttam náluk olyan kipróbált pengét, mint a tiéd. A kezük és az arcuk gondosan ápolt, valamint ifjabbak voltak nálad. Te már biztosan túl vagy a harmincadik tavaszon. Az ábrázatod a csaták nyomait viseli, a kezeden látszik, az ökölharc-hoz is értesz. Vagyis tapasztaltabb vagy, mint amazok. Ezt tényként közölhetem, bármiféle hízelgés nélkül.

– Érdekes gondolatmenet – jegyezte meg Raoul. – Azonban bárhogy is látszódnak az esélyek, nincs előre megírt mérkőzés.

– Ebben egyetértünk – helyeselt Medyr. – Mindig jöhet egy előre nem látott körülmény. Talán ezért nem fogadok sosem.

– Azt sem tudhatjuk, végül hányan fogunk sorompóba állni. Jöhetnek még jelentkezők.

– Nem tartom valószínűnek lovag uram – vetette ellen Medyr. – Ugyanis, értesüléseim szerint, a torna szervezője, Benedictus báró eléggé szűkmarkú, ami a díjazást illeti... mindössze harminc arany a győztes jutalma.

– Én is így tudom. Harminc arany nem rossz. Két-három holdhónapig elég – mondta Raoul.

– Na igen, de bátorkodom megjegyezni, más bajnokok esetleg nem így látják. Akiknek kedvezőbb, előkelőbb hátterük van, azoknak ez kis pénz, nagy kockázat. Mindazonáltal Benedictus nemcsak zsugori, de ostoba is. Ha legalább száz aranyra emeli a bajnok díját, akkor a

birodalom minden zugából jönnek bajvívók. A nevesebb küzdők is, akik nagyobb közönséget vonzanak. Ezzel együtt a kalmárok is többen jönnének az ilyenkor szokásos vásárra. Így a báró Orwen hűbéruraként több bevételre tenne szert. De nem, öméltóságának fontosabb volt úgy kidekoráltatnia a várost, mintha ez lenne a királyi székhely!

– Ezek szerint jártál már bent? – kérdezte Raoul.
 – Ó, igen, hogyné! De inkább kijöttem, ide a természetbe. Gondoltam, idekint várom meg a torna kezdetét.
 – Érdekel az ilyesfajta látványosság?
 – Minden tornán akadnak sérülések. Gyógyítóra mindig szükség lesz. Vannak készítményeim sebek fertőtlenítésére, zúzódásokra, de más egyebekre is, például bélbántalmakra.
 – Tudós létedre jó üzleti érzéked van.
 – Csak következetes vagyok – mondta hamiskás mosollyal Medyr. – Hanem, hát megérkezünk.

Valóban, mialatt a beszélgetés zajlott, Orwen kapuja elé értek.

– Mondd csak, öreg, miről énekelnek a fák? – szegezte a lovag váratlanul Medyrnek a kérdést.

– Ők nem szavakat dalolnak. De ha annyira tudni akarsz, azt énekeltek, várjak még valakire – mondta komolyan a tudós.

– Akkor miért nem vársz tovább?
 – Nem hiszem, hogy érdemes lenne... különösen, hogy megismerhettem Raoul lovagot, Brixenhauf bajnokát.

– Nem mutatkoztam be.
 – Nem kellett, uram. A tavalyi brixenhaufi győzelmed forgószélként kapta fel a nevedet. Persze nem is csoda. Ketten meghaltak azon a viadalon...

– Az a tökkelütött Fuldarik olyan részeg volt, csigával kellett a nyeregbe emelni! Ha józanul mérkőzik meg velem, talán élne!

– Nem ítélni akartam, lovag úr, csupán a tényt állapítottam meg. Ketten meghaltak akkor a kezéd által. Ha megtudják, hogy itt vagy, kevesen mernek majd kiállni veled.

– Ennyire nem lehetnek gyávák!
 – Kis pénz, nagy kockázat – vonta meg a vállát Medyr.
 – Ha rám hallgatsz, használj álnevet!

Raoul elgondolkodott a tudós javaslatán. Eközben a karaván bevonult a kapun.

* * *

Orwen főterén pavilont állítottak fel, ahol a kék-fehérpárosba öltözött heroldok várták a jelentkezőket a másnapi lovagi tornára. Raoul a térhez közeli fogadónál búcsút vett a kereskedőtől, miután gondosan beszédte a testőrökösért a korábban kialakított összeget.

A fogadóban a lovag egy tágasabb szobát vett maga és Zinzo számára, de felajánlotta Medyrnek is, hogy töltsék náluk az éjszakát. A tudós némi tétovázás után elfogadta a meghívást.

Miután elfoglalták a szálláshelyüket, Raoul két ezüstöt nyomott Zinzo markába.

– Fogd! A béred, ahogy megbeszéltük!

– Köszönöm uram...

Raoul két aranytallért is adott Zinzónak.

– Most pedig intézd el a nevezésemet, azután hozass nekünk vacsorát! – rendelkezett a lovag.

– Gondolkodtál azon, milyen nevet használj? – érdeklődött Medyr.

– Szürke Farkas... szerintem jó lesz – mondta Raoul rövid töprengés után.

A tudós vállat vont, de nem volt ellentéte.

– Nem lehetne inkább Acélos Arn, vagy Vadkanlelkű Berengár? – javasolta Zinzo.

– Eredj inkább a dolgozra! – torkolta le az ifjút Raoul.

– És mit óhajtasz vacsorára, uram? Ha jól szimatolom, egy frissen vágott hízót pirítanak odalenn, a konyhán. Sőt, a bejövételkor láttam, főtt tehénhúst is felszolgáltak, friss tormával...

– Mit nem locsogsz itt nekem, fajankó! – vágott közbe Raoul türelmetlenül. – Tán azt akarod, az étkek gyúrjenek le?! Nem azért jöttem, hogy a hasammal hadakozzak! Keríts gyorsan zöldséglevest, köleskását és sajtot!

– Parancsol uraságod egy kevéske bort? – kérdezte a megszeppent Zinzo.

– Szó sem lehet róla – dörmögte Raoul. – Viadal után esetleg! Friss vizet hozass!

A kis csavargó elsietett.

– Bölcse válaszottál, uram. A mértékletesség iskola-példája – jegyezte meg Medyr.

– Csupán következetesség – nevetett a lovag. – Amely tapasztalaton alapszik.

– Úgy tudom, a lovagoknak a vívás, lovaglás és úzás mellett, a verselésben és a sakkozás tudományában is jeleskedniük illik – mondta Medyr.

– A verselésben biztosan nem török babérra, de a sakkozás kedvemre való – felelte Raoul, elérve a tudós célzását.

Medyr az egyik zsákjából összecukható, lakkozott fatáblát vett elő, a belsejéből pedig szintén fából faragott, emberformájúra munkált, lakkozott figurákat. A két férfi játékkal múltatta az időt Zinzo visszatéréig.

– Milyen érdekes, a gyalogoknak mind más arcuk van – konstataálta Raoul játszma közben.

– Egy benanzei szobrászművészettől, Clodiustól kaptam ajándékba – mondta Medyr. – Páratlanul tehetséges művész volt, Tavronába is elhívták, az ottani katedrális freskóján dolgozott.

– Tehát festett is?

– Festett, szobráskodott, zenélt, verset írt, igencsak sokrétű tehetség volt...

– Honnan ismerted őt?

– Az orvosi akadémiáról. Ugyanabban az évben szereztük meg a doktorátusi fokozatot.

Újabb játszma következett, és a lovag méltó ellenfélnek bizonyult a tudós számára.

Egyszeriben Zinzo jelent meg lihegve.

– Gazdám, a nevezést intéztem! Holnap dél előtt egy órával kezdődnek a viadatok, künn, a városfalon, a mezőn. A vacsorára még sajna várni kell... sok a vendég, a holnapi torna másik négy résztvevője is odalent mulat.

– Akkor hát várunk...

– Addig is, hadd nézzek körbe odalenn!

– Miért is? Mit forgatsz a fejedben?

– Csak tájékozódni szeretnék... – mondta Zinzo zavartan. – Hogy a leendő ellenfeleid nem forralnak-e valamit alattomban...

– Jól van, de ne keveredj bajba!
Zinzo ismét elszelelt. Raoul lerúgta lábbelijét és az ágyra heveredett.

– Medyr barátom, megtennéd, ha kakasszóra nem ébrednék, felrázol? – kérte a lovag a tudóst.

– Hát persze! Jómagam sem vagyok hétalvó! Hiszen, aki korán kel...

– ...álmos marad – dűnnyögte Raoul, és már hortyogott is.

* * *

Pirkadatkor, első kakasszóra mindhárman talpon voltak. Egyedül Zinzo ásítózott sűrűn, kábultnak, álmatagnak tűnt.

– Hol kujtorogtál az éjszaka? – tudakolta Raoul ingerülten. – Netán valami nőcskénél hancúroztál?

– Nem uram, dehogy is! – szabadkozott az ifjú. – Kémkedtem, hallgatództam. Érdekes dolgokat derítettem ki.

– Éspedig?

– A másik négy lovag, név szerint Lallo, Beroald, Ither és Alun környékbeliék. Rajtuk kívül az elmúlt két évben nem is nagyon akadt más, aki meg akarta méretetni magát Orwenben. Ezek négyen egyáltalán nem örülnek, hogy... megbocsáss, uram, de beleköpsz a levesükbe.

– Csakugyan? Mégis hogyan?

– Nem ismernek, nem tudják, mire számítsanak. Ugyanis, a szabályok szerint, a küzdők egyike, ha csak megérinti lándzsájával ellenfele pajzsát, az egy pontot ér. Három pont elérése, pedig győzelmet jelent.

– Ez nekem nem újdonság. Mindig arra törekszem, hogy kilökjem a másikat a nyeregből.

– Talán ezért is akarnak idő előtt kizáratni téged a tornáról. Felvetették, nem is vagy igazi lovag...

– Az első alkalommal hívd ki őket nyilvánosan, lehetőleg Benedictus báró színe előtt! – javasolta Medyr. – Akkor kénytelenek lesznek felvenni a kesztyűt.

* * *

Déltáj előtt egy órával megteltek a küzdőtér előtti dísztribünök az előkelőségek sokaságával. A pórnép kicsivel arrébb, a kordonok mögött tömörült. A bajvívók felsorakoztak a főhelyen, terjedelmes bársonyszékben ülő Benedictus báró előtt.

A fanfárok szavára vonultak be a küzdőterre a színes címerpajzsos, tollforgós sisakos lovagok, kopjával a kezben. Utolsónak Raoul csatlakozott hozzájuk. Egyedül az ő vértete volt mattszürke, dísztelen, akárcsak kerek pajzsa. Reggel, a tornára készülődve a vásárban beszerzett négy kopját. Zinzo ezalatt engedélyt kért, hogy megkösse a fogadást a gazdájára. Az egykori zsvány nagy sokára tért vissza, a markát dörzsölve.

– Nos, fogadtál? – kérdezte Raoul.

– Úgy ám, uram, tizenöt az egyhez.

– Megbolondultál?!

– Csak bízok a győzelmedben...

Nem volt idő több vitára, már olvasták fel az indulók nevét, az őket patronáló nemesi házakkal együtt.

– ... és végezetül, Szürke Farkas, a kóbor lovag! – haragotta a kikiáltó herold.

Raoul előre léptetett.

– Miféle lovag ez? Egyáltalán igazi lovag? – Így méltatlankodtak, zúgolódtak az előkelőségek a lelátón. Raoul szó nélkül a másik négy bajvívóhoz irányította lovát, kopjája hegyét sorra odakoccintotta Lallo, Beroald, Alun és Ither pajzsának. Ezzel kihívta mindannyijukat. Nagy lett a felhördülés a közönség soraiban. Benedictust kezdte elfogni a pulykaméreg. Ki lehet ez a pimasz alak?

– Hallod-e, te vitéz! – kiáltotta a báró. – Ha már így kevélykedsz, méltóztatnál megmutatni az ábrázatod? Lássuk, ki fia-borja vagy te! Kitől kaptad a lovagi rangot?

– Méltóságos uram – felelte Raoul, miután lecsatolta sisakját. – Ófelségétől kaptam e címet...

– No persze! Ki másót! – gúnyolódott Benedictus.

– A szarvas-tavi ütközet után. Igazolni is tudom.

– Felesleges! – szólalt meg hirtelen egy bársonysüveges, aranytaláros férfi a báró mellett. – Tanúsíthatom, hogy a lovag az, akinek mondja magát!

– Miket nem állítasz, kedves grófom – fordult Benedictus a vendégéhez. – Honnan ismered őt?

– Ezer közül is felismerném Raoult, Brixenhauf bajnokát! Pontosabban Raoult, a Mészáros!

Az ámulat moraja zúgott végig a tömegen. Benedictus arcán kaján mosoly jelent meg.

– Uraim! – szólt a báró a négy másik lovaghoz. – A kihívás megtörtént.

Raoul elsőnek Lallóval állt sorompóba. A főherold jelzésére mindketten előreszegeztek kopjájukat, hátasukat megsarkantyúzták. A két egymásnak robogó páncélos félúton találkozott, Lallo fürgén elhajolt Raoul dőfése elől, viszont az ő kopjája megbökte Raoul pajzsát.

– Egy találat Lallo lovag javára! – rikoltotta a főherold.

Újabb összecsapásra került sor. Ám ebben a fordulóban Lallo kopjája menet közben magától eltört, ettől a lovag úgy meglepődött, hogy ezúttal nem bírt kitérni Raoul öklelése elől. Lallo a küzdőtér homokjába zuhant, szerencséjére komolyabb sérülés nélkül. Az apródjai segítették fel, majd elvezették a csalódott bajvívót.

Rövid pihenő után Beroald állt szemközt az előző párharc győztesével. Ez az összecsapás rövidebbre sikerült, mint a korábbi. Beroald már az első fordulóban hatalmasat zuhant, a nyereg is furcsán lefordult a lova hátáról.

Beroald nem bírt lábra állni, végig jajveszékelt és nyöszörgött, mialatt hordágyon elcipeltek.

Alun lovag volt a soron következő ellenfele Raoulnak. Alun még a sorompóba álláskor furcsán fészkelődött, majd miután a főherold jelt adott, roham közben elejtette fegyverét, összegörnyedt a nyeregen. A hátasa összevissza kezdett cikázni. Raoul gyorsan visszafogta lovát, csodálkozva figyelte a fejleményeket. Gyanús, pufogó hangok hallatszottak Alun nyerge felől.

Két apród segítette le a lovagot, aki velük karöltve, recsegő hangok kíséretében távozott.

– Ez betojt! – kiáltotta valaki a tömegeből.

– Pfu! Beszari! – üvöltötték rövidesen kórusban a nézők.

– Alun lovag feladta a küzdelmet! Raoul, azaz Szürke Farkas a győztes! – hirdette ki a főherold.

Már csak Ither lovag maradt hátra. A rőthajú lovag minden ifjonti hévét beleadta a támadásba. Már az első fordú-

lóban ki akarta ütni Raoult. Raoul azonban egy szúrócsellel mellkason találta Ithert, aki valósággal lerepült lova hátáról, nyergestül. Ither nem hagyta, hogy felsegítsék, a felcsert is elzavarta, szitkozódva távozott. A közönség egy emberként Raoult éltette.

– A torna győztese Raoul, Brixenhauf bajnoka! – kiáltotta a főherold, aki nyilván a Szürke Farkas nevet nem találta elég előkelőnek.

Raoul Benedictus báró széke elé léptetett, aki a győztesnek járó koszorút a lovak kopjájára helyezte. Raoul ezután tett egy kört a tömeg üdviválgása közepette. Ezután lassan visszatért a bajvívók számára kijelölt, színes sátrak egyikéhez.

– Nem láttad Zinzót? – kérdezte Raoul az odaérkező Medyrtől.

– De igen, azt mondta, megy begyűjteni a nyereményt – felelte a tudós.

Raoul leszállt a nyeregéből, sisakját levette, hosszasan kortyolt a kulacsából, majd így szólt:

– Látogassuk meg Beroald lovagot! Biztosan szüksége van orvosra.

– Részemről rendben van. Viszont történt egy kellemetlenség...

– Micsoda?

– A tarisznyámból eltűnt az egyik tégelyem. Az, amelyik a székrekedés elleni örleményt tartalmazta.

– Arra gyanakszol, hogy ellopták? – vont a össze a szemöldökét Raoul.

– Fogalmam sincs, mire véljem a dolgot... mindegy, menjünk! – legyintett szomorúan Medyr.

Beroald alétlan feküdt a sátrában.

– Máktejet adtunk neki, most alszik – magyarázta a fegyverhordozója. – Kificamodott a lába és eltört néhány bordája. Balszerencsés esés volt... ráadásul a nyeret tartó heveder is elszakadt...

– Mutasd! – mondta Raoul.

A lovak Medyrrel együtt megvizsgálta a szíjat.

– Ezt bizony elvágták – állapította meg a tudós.

– Látogassuk meg a többieket is! – forszírozta Raoul.

Alunhoz nem jutottak be. Az apródja azt mondta, a lovak súlyos gyomorrontással küszködik. Raoul és Medyr kénytelen volt tovább állni. Ither lovak ellenségesen fogadta őket.

– Jöttél bocsánatot kérni, te ripók fattyú?

– Miért is? – kérdezte Raoul elengedve füle mellett az iménti sértést.

– Tudod te azt jól! Tán tagadod, hogy ebben részed volt? Ither a nyergét Raoul lába elé dobta.

– Mily' csodás véletlen, hogy éppen akkor szakadt el! – dühöngött a róthajú lovak. Medyrnek nem volt szüksége a tárgyak emlékeztetét előhívni. A vágás nyoma jól látszódott a hevederen.

– Jer velem! Beszélünk kell Lallóval! – mondta Raoul. Ither némi vonakodás után dülva-fülva követte Raoult és Medyrt Lallo sátrához. Mellőzve az udvariasságot, elkérték Lallo lándzsájának csonkját.

– Fel nem foghatom, hogy törhetett el – tépelődött Lallo. – Pedig az otthoni fegyvermesteremmel készíttettem, akárcsak a többit. Nem bízom az idegen, vásári bóvlikban...

Medyr rámarkolt a törés helyére, behunyta szemét.

– Ez sem véletlenül tört el! – mondta végül a tudós. – Valaki gondosan bevagdosta fűrészszel, majd viasszal összetapasztotta!

– Szóval csalás történt? Ellopták tőlem a győzelmet? – kérdezte Lallo növekvő haraggal.

– Van egy sejtésem, ki követhette el. Jöjjetek utánam! – kérte Raoul a másik két lovagot.

Ither és Lallo egymásra pillantott, végül követték Raoult, aki visszatért saját sátrához.

– Hol van az apródod? – kérdezte Ither.

– Azt én is szeretném tudni! – közölte komoran Raoul. – Fertályórát várunk, ha addig nem kerül elő a csirkefogó, felkeresem a báró öméltóságát, és bejelentem, hogy a bajvívás érvénytelen!

– Milyen bölcs vagy, hogy előre menekülsz... abból a pácból, amiben a cinkosod hagyott!

– Ne vádaskodj elhamarkodottan! – szólt rá Itherre Lallo. – Nem tudhatjuk biztosan, Raoul lovak benne volt-e a csalásban!

– Természetesen adok módot nektek az elégtételre, uraim. Ti választhatjátok meg a fegyvert – mondta higgadtan Raoul.

– Akár gyalogszerrel, karddal, életre-halálra? – kérdezte Ither.

– Ebben az esetben is állok rendelkezésetekre.

– Kétségkívül egyenes beszéd – bólintott Lallo. – Egyébként hol szedted össze a fickót?

Raoul részletesen elmesélte a Zinzóval való találkozás történetét.

– Nem volt okos ötlet felfogadni egy csavargót – szögezte le Lallo. – Nem érik meg a fáradságot...

– Utólag magam is belátom, naiv voltam – ismerte el Raoul. – Mostanra biztosan elszelelt Orwen tájékról! Induljunk öméltóságához!

Benedictus és előkelő vendégei a dísztribün mögött, gondosan elkerített részen, egy terjedelmes, színpompás sátorban tartózkodtak. A báró éppen állófogadást tartott az arannyal, ékkövekkel, egzotikus prémekekkel cicomázott társaságnak. A sátor nagyját három-négy ölnél hosszabb tölgyfaasztalok foglalták el, finomságok garmadájával. A ropogós kacsacombok mellett gesztenyével töltött fácánok, káposztába ágyazott csülkők, bárányból készült pástétom, valamint egy nyársra húzott, egészben megsütött ökör várta az ínyenceket.

A sátor másik szegletében sorakozó hordókból a vörös és a sárga minden színárnyalatában gyöngyöző borokat lehetett csapolni, a száraz torkok kényeztetésére.

– Na végre, előkerült a bajnokunk! – rikkantotta a báró, meglátva a közeledő Raoult. – Már éppen értem akartam küldeni. De mi ez a gyászos ábrázat, uraim?

Benedictus arcáról lehervadt a szívélyes mosoly, amint tekintete találkozott Raoult, a két másik lovak és Medyr komor pillantásával. A báró rögtön megsejtette az ünnepsége felett gyülekező viharfelhőket, ezért diszkréten félrevonta a három férfit.

– Ki vele, miféle gond támadt? – faggatózott Benedictus.

– Nem egyszerűen „gond”, méltóságos uram, hanem szégyenteljes büntetés – szólalt meg Raoul először. – Emiatt a bajvívás eredménye érvénytelen.

– Érvénytelen? Miket nem mondasz?!
 – Csalás történt! – vágott közbe Ither.
 – Egyszerre csak egy beszéljen! Hogyan történhetett család? – fortyant fel a báró.

Ither és Lallo sorra elmondták Benedictusnak, milyen sérelem érte őket. Ezután Medyr jelentkezett szólásra, megerősítette a lovagok beszámolóját.

– Biztosíthatom méltóságodat, Raoul lovagnak nem volt része e merényletekben! – jelentette ki a tudós. – Végig mellette tartózkodtam...

– Akkor hát kire gyanakodtok?

– A fegyverhordozóznak, Zinzónak nyoma veszett a viadal vége óta – mondta Raoul. – Az előző éjszaka gyanús körülmények között kimaradt. Emellett eltűnt egy adag Medyr barátom gyógykészítményéből, amely a bélműködést gyorsítja fel.

– Különös, hogy Alun lovagot is éppen az összecsapás előtt kapta el a hasmars! – tette hozzá Ither.

– Valóban érdekes egybeesések ezek – értett vele egyet a báró. – Azt állítod, Raoul lovag, ha ez a Zinzo a ludas, saját szakállára cselekedett?

– Sajnos nagy hibát követtem el, amikor felfogadtam őt...

Raoul elmesélte Benedictusnak, miképpen futott össze Zinzóval és a zsványokkal.

– Már az elején gyanakodnod kellett volna barátom, midőn e csirkefogó első ízben köpönyeget fordított!

– Azt állította, nem önszántából tartott az erdei csavargókkal. Gyerekkorában elrabolták – mondta komoran Raoul.

– Talán igaz is lehet. Viszont, amiket az évek során belénk vernek, nem lehet egyik napról a másikra kitörölni, a legjobb szándékkal sem – érvelt a báró. – De most már nincs mit tennünk.

– Szeretnék még egy esélyt adni Ither és Lallo lovagnak! – szólt határozottan Raoul.

– No, ez derék! – örvendezett a báró. – Legalább holnapra is jut nekünk a szórakozásból! És hogyan gondoltátok, uraim? Újfent lóháton, lándzsával? Vagy inkább gyalogosan, karddal?

Mielőtt a lovagok válaszolhattak volna, a poroszlók kapitánya lépett oda Benedictushoz, a fülébe súgva valamit.

– Csakugyan? Minő meglepetés! – mondta titokzatosan a báró. – Kövessetek, vitézek, és te is magister uram! Egy jómadarat csíptek fülön városunk éber őrei.

A lovagok és Medyr kénytelen-kelletlen követték Benedictust a tömlöcig. A dohos cellák egyikéből egy elcsigázott, összevert arcú, keszeg alakot rángattak elő az örök.

– Gazdám... gazdám... – nyögte az elgyötört ifjú, amint megpillantotta Raoult.

– Ó lenne az apródod? – kérdezte Benedictus.

– Igen, ő az, Zinzo – felelte Raoul.

– Hogyan csíptétek el? – érdeklődött Benedictus a poroszlók parancsnokától.

– A gazember először a nyereményét vette fel, mivel igazolta, hogy Raoul lovag győzelmére fogadott. Aztán megkereste méltóságod titkárát, hogy felvegye a győztesnek járó jutalmat. Egy hevenyészett írást mutatott fel,

miszerint ő Raoul, a brixenhaufi bajnok apródja és fegyverhordozója.

– Nekem azt mondtad, nem tudsz se írni, se olvasni! – mennydörögte Raoul a fogolyra. Zinzo lesunyta szemét.

– Folytasd! – utasította Benedictus a kapitányt.

– A főherold persze gyanút fogott. Amikor kérdőre vonta a fickót, amaz ki akart sunnyogni a városkapun. Amikor nyakon csíptük őkelmét, találtunk nála gyanúsán sok erszény pénzt, az eredetükről pedig nem tudott meggyőző magyarázatot adni. Így hát behoztuk, hogy megpuhítsuk...

– Helyesen jártatok el – dicsérte meg a parancsnokot a báró. Majd Zinzóhoz fordult:

– Most pedig beszélj, te átokfajzat! Először is, mióta a gazdád Raoul lovag?

Zinzo akadozva elmondta, milyen körülmények között találkozott Raoullal, hogyan szegődött mellé.

– Felelj, te csótány, számot tudsz adni nekünk arról, mit műveltél a tornát megelőzően? – folytatta a vallatást Benedictus.

Zinzo megtört a vádló tekintetek keresztüzében. Töredelmesen bevallotta, miként osont oda a lovagok sátrához, hogyan vágta el a nyeret tartó hevedereket, miképpen csempészte a hashajtót Alun italába, és pontosan mit művelt Lallo kopjájával, hogy a fegyver idő előtt eltörjön.

– Miért tetted? – sziszegte vészjóslón Raoul.

– Bocsáss meg, gazdám... rád fogadtam és biztosra akartam menni... kegyelmezz! – Zinzo hangja keserves zokogásba fűlt.

– Fel tudod fogni, mit műveltél, te féreg?! – üvöltötte Raoul, a nyakánál felrántva a bűnöst. A természetes lovag iszonyatos dühvel a falhoz kente Zinzót. Mindez olyan gyorsan történt, hogy a közelben álló darabontoknak nem volt idejük közbeavatkozni. Benedictus falfehérré sápadt, és egy lépést tett hátra rémültében. Ither és Lallo ösztönösen a kardjukhoz kaptak, az örök némelyike is lándzsát szegezett, ám Medyr gyorsan Raoul elé állt.

– Csillapodj, kérlek! – mondta a tudós a lovag szeme előtt elhúzva tenyerét, és ősi nyelven kántált néhány szót, alig hallhatóan. Raoul valamelyest lenyugodott, de még fújtatott, akár a harcra kész oroszlán. Medyr letérdelt az alélt Zinzo mellé.

– Ennek már vége – mondta megrendülten az idősebb férfi.

– Baleset volt uraim, tragikus baleset, mint láthattuk – törte meg végül a gyászos csendet a báró. – Úgy vélem, egyikünknek sem hiányzik egy ilyesfajta botrány. Ezért a következő javaslatom: bejelentjük, hogy Raoul lovag még egy esélyt kíván adni korábbi ellenfeleinek, méghozzá az általuk választott fegyvernemben.

– Akár egyszerre is jöhetnek ellenem – morogta Raoul.

– Még mit nem! – tiltakozott Ither. – Egyedül is legyőzlek, te vadállat!

– Húzzunk sorsot! – követelte Lallo.

– De csak egy bajnok lehet – zárta le a vitát a báró. – Mi lenne, ha mégis elfogadnátok Raoul ajánlatát? Megküzdötök vele, kettő az egy ellen. Ha legyőzitek, utána egymással kell megmérkőznötök, hogy végleg eldőljön a bajnoki cím sorsa.

– Alun lovagot nem tudtuk megkérdezni erről – vetette közbe Lallo.

– Ő már sajnos messze jár, szégyenében rangrejtve elkullogott – közölte Benedictus szárazon. – Nos, mi a válaszotok?

A lovagok egy emberként elfogadták a báró javaslatát.

* * *

Másnap tribünön és a kordonok mögött a nézők lélegzetviasszafojtva figyelték a nem mindennapi küzdelem alakulását. Időnként izgatott suttogás kapott szárnyra. Vajon eszelős ez a Raoul lovag, hogy egyszerre két ellenféllel méreti meg magát? Vagy ennyire öntelt? Vagy csupán a végzetét keresi?

A küzdőtérre vonuláskor Raoul arca kifejezéstelen maradt, akárcsak tegnap. Ither és Lallo sokkal feszültebbnek tűnt. A tömeg ovációval fogadta őket, annak tudatában, hogy a mai napon végleg eldől a bajnoki cím sorsa. Benedictus kikiáltói még az előző nap késő délutánján elvitték a hírt Orwen minden szegletébe.

Árgus szemek figyelték a szembenálló lovagokat, akik, mint valami táncban, kerülgették egymást, várva a megfelelő pillanatra. Ither kezében pajzs és láncos buzogány, Lallo balján szintén pajzs, jobbában bárdot markolt. Raoul szintén a csatabárdot választotta fegyverül.

Csak az első pillanatban tűnt egyenlőtlennek a harc. Raoul azonban percről percre az előnyére fordította a küzdelmet, mivel mindig úgy helyezkedett, hogy ellenfelei akadályozzák egymást.

Mindez igencsak felbőszítette Ithert, aki mindenáron maga akarta bevinni a végzetes ütést Raoulnak. A róthajú lovag valósággal félretuszkolta Lallót, úgy támadt Raoulra. A buzogány célt tévesztve surrogott a levegőben, a következő pillanatban fémes recsenés hallatszott és Ither sikoltva összeesett. Raoul ellenfele kulcsontját zúzta szét halálos időzítéssel.

Felcserek, apródok, heroldok sereglettek a sebesült köré, majd nagy nehezen levonszolták a küzdőtérrel a harcképtelenné vált lovagot. Lallo óvatosabbá vált Ither végzete láttán.

Csapást csapás után osztogattak egymásnak, a pajzson csak úgy szaporodtak a horpadások, időnként a szercek éle is találkozott egymással. Szemmel láthatóan lassult a bajvívók tempója. A közönség soraiból már egy-egy füttyszó is elharsant az elégedetlenkedőktől. Lallo és Raoul szinte mindent egy lapra feltéve rontott egymásnak, mint két faltörő kos, ám mindez azt eredményezte, hogy fegyverük hasznavehetetlenné vált.

– Jöjjön inkább a kard! – zihálta Lallo.

Raoul készséggel beleegyezett. Rövid pihenőt követően mindketten kétkeszes kardot ragadtak.

A tömeg felderült az újabb fejlemény láttán. Biztatásukra a küzdőfelek is új erőre kaptak. Szemet gyönyörködtető íveket írtak le a pengék, ám a küzdelem nem tarthatott örökké. Az egyik adok-kapok után Lallo földre rogyott,

feladta a párbajt.

Raoul a kardjával tisztelgett az éljenzőknek, miközben a főherold kihirdette őt a torna vitathatatlan bajnokának. Raoul meghajolt Benedictus felé is, majd virágessó kíséretében a sátrába szédelgett. A páncélját le sem véve leheveredett, olyan mértékben kimerült. Medyr aggódva figyelte. A tudós kis időre eltűnt, kisvártatva visszatért, a kezében teli kupával.

– Mi ez, amivel traktálsz? – morgolódott Raoul.

– Homoktövis kivonat. Jót fog tenni – noszogatta a lovagot Medyr.

Raoul felhajtotta az italt, majd lehunyta szemét. Zúgott a feje, a világ örvénylett körülötte.

– Ne szunyókálj sokáig, vitéz uram, este hivatalos vagy a báró kastélyába, a győztesnek kijáró ünnepségre! – mondta Medyr.

– Mint valami bazári majom... – nyögte Raoul és elszenvederült.

* * *

– Lenne számodra egy bajnokhoz méltó megbízatásom – mondta Benedictus sejtelmesen Raoulnak a multság alatt. A báró belekarolt a lovagba és bizalmasan félrevonta a kastély nagytermének egyik oszlopához, tisztos távolba a táncoló forgatagtól.

Már túl voltak a lakomán. A vendégek többsége felállt az étkezőasztaltól, kisebb csoportok alakultak, egyesek élénk társalgásba kezdtek, mások táncba fogták korábbi kiszemeltjüket. Medyr a falakat borító freskók, illetve a csarnok szobrainak tanulmányozásával töltötte az időt. Habár Benedictus gondoskodott megfelelő öltözetről ágrólszakadt vendégeinek, Raoul és tudós kísérője idegennek érezte magát e környezetben. A többi nemes leereszkedő udvariassággal bánt velük, annyi figyelmes-séggel, amennyi egy egzotikus állatnak kijár a cirkuszban.

– A múltban sajnos keletkezett némi tartozásom Radulf gróf irányában – kezdte mondandóját Benedictus. – Most végre tudom rendezni az adósságomat, mindössze arra kérnélek, kísérd el embereimet Ghilburgba, öméltósága székhelyére. Tudnod kell, hogy én és a gróf... hogy is mondjam... nem vagyunk a legjobb barátok. Szükségem van egy szavahihető emberre, aki, ha kell, igazolni tudja, hogy megtörtént az átadás-átvétel. Száz aranyról van szó, ami nem csekélység!

A báró nagyot kortyolt a boros serlegéből, miközben kérdőn pillantott a lovagra.

– Nincs okom visszautasítani méltóságod kérését – mondta Raoul.

Benedictus arca felderült.

– Hálásan köszönöm, barátom! A száz arany mellé egy ajánlólevelet is küldök a grófnak. Ő maga is kedveli a lovagi tornákat, számos bajnokot patronált már. És nem utolsó sorban, Radulfnak kapcsolatai vannak a királyi udvarral... hidd el, nem fogod megbánni ezt az utat!

Mozijegy – évforduló

A nyolcadik utas: a Halál (Alien)

Őrült vízió!
kinek vére sav, izma acél,
foga fém, bőre csont, farka gerinc,
gyors, mint a gondolat,
halálos, mint a bűn,
a hideg térből jöjj el,

...
mutasd magad!

Homoergaster

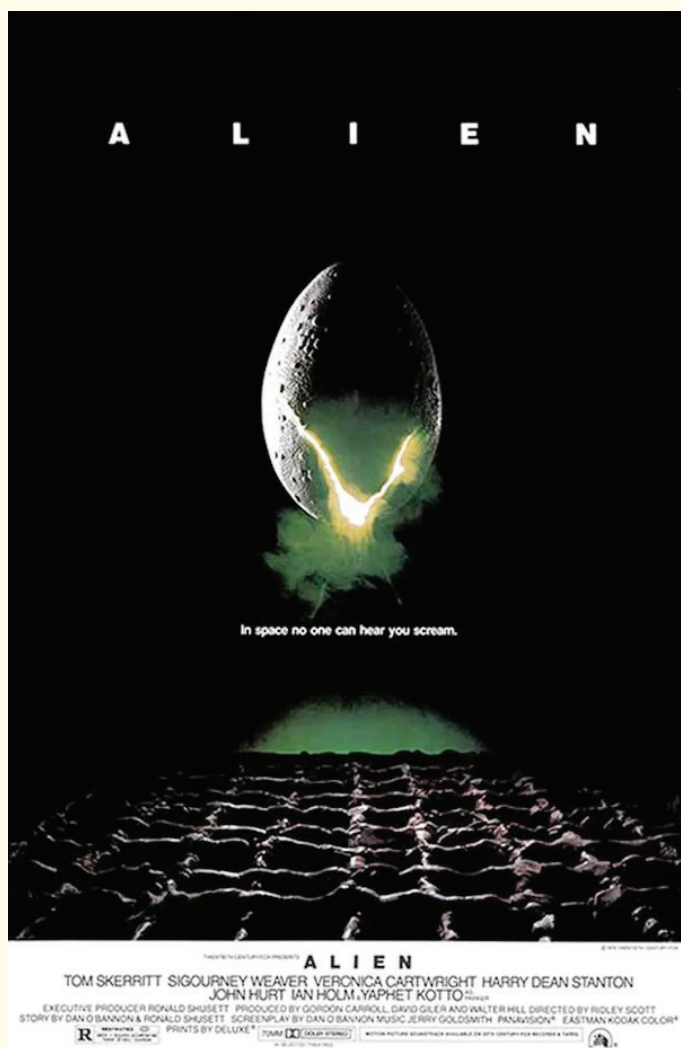
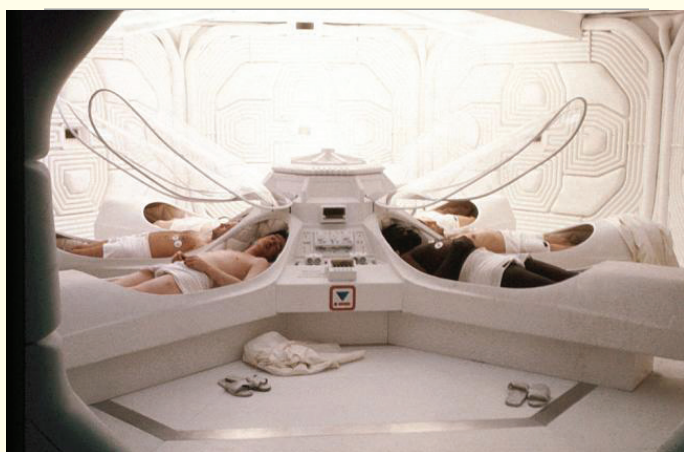
Talán nem rendhagyó módon, és nem szokatlanul mozis rovatunkban most olyan sorozatot indítunk, amely idén, azaz 2024-ben kerek évfordulós, klasszikus filmeket veszi majd sorra. Legalábbis azokat, amelyeket jobban szerettünk és nagyobb hatással voltak ránk.

A sorban az első kiválasztott a 45. évfordulóját ünneplő Alien, azaz, A nyolcadik utas: a Halál című sci-fi horror Ridley Scott rendezésében, Sigourney Weaver, Tom Skerritt, John Hurt, Veronica Cartwright, Harry Dean Stanton, Yaphet Koto és Ian Holm főszereplésével, míg a xenomorph jelmezében Bolaji Badejo bújt meg. Zenéjét Jerry Goldsmith szerezte. Az xenomorfok, és úgy általában az idegenek kinézetét H. R. Giger tervezte.

A filmet először az Egyesült Államokban mutatták be 1979. május 25-én, ám akkor még csak kisebb közönség előtt. Az ottani nagyközönségnek egészen június 22-ig kellett várni arra, hogy megtekinthessék. Magyarországra bő másfél évvel később, 1981. január 15-én jutott el ez az akkor igencsak hosszúra nyúlt, közel két órás mozifilm.

Ám ezen száraz információk után lássuk, hogyan is éltük át annó a hazai bemutatókat.

- Jimmy Cartwright

Valahogy az az érzésem, hogy régen sokkal jobban értettek a sci-fi-horror műfajához, mint manapság. Ridley Scott Alien filmje legalábbis jobban felzaklatja az embert a mai napig, mint a jelenkori CGI által életre keltett tudományos-fantasztikus filmek nagy része. A filmipar többségében lecserélte a bábszörnyeket számítógépes animációkra, ami végett számtalan lehetőség adódik, ellenben totál hiteltelen lesz, vagy lehet az egész látvány. Talán ez is közreműködik abban, hogy a régi filmekben használt „valódi” lények sokkal realisztikusabban festenek a vásznon. „Ők” valóban ott voltak a forgatáson, és nem egy zöld háttér előtt ugrabugrál egy színész, akinek még a füléből is vezetékek lógnak.

Az Alien hatalmas mérföldkő a filmes univerzumban, hiszen H. R. Giger grafikus olyan vizuális orgiát álmodott a mozivásznonra, melyet képtelenség elfelejteni. A nyáladzó xenomorph formája és az idegen űrhajó belsejének kidolgozása javában tükrözi profizmusát, mellyel szerintem sok rajongónak okozott álmatlan éjszakákat. A kamerabeállítások mozdulatlanságával elhithető velünk, hogy a Nostromo űrhajó legénysége valóban ott járt a LV-426 sziklabolygó felszínén. Eközben arra is van idő, hogy megcsodáljuk eme látványos kidolgozás aprólékoságát. A Nostromo belső felépítésének „kopottas” stílusa hűen tükrözi, hogy ott valóban emberek éltek és dolgoztak hosszú éveken keresztül. Ezekre megalapozva egy remekbe szabott történetet ágyaztak bele, ahol Ripley (Sigourney Weaver) végül felülkerekedik a fenyegetésen, ám az ár, amit fizet érte, messze felülmúlja az érzelmeket és a képzeletet. Az is pontosan kiderül, hogy túlélés ösztöne nemcsak az emberek „kiváltsága”, hanem bármely más életformának is lehet hozzá joga, független attól, hogy milyen eszközökkel nyomatékosítja akaratát. Így a film végére az üldözöből üldözött válik, melynek nyomasztó élménye átköltözik a néző zsigereire is. Ezt még felhatványozzák a fények és árnyékok effektjeivel, miközben Jerry Goldsmith, a zseniális zeneszerző csontig hatoló muzsikájával megadja a kegyelemdőfést számunkra. Tökéletes kombináció a tökéletesen borzongató szórakozáshoz.

A nyolcadik utas: a Halál magyarországi bemutatója – közel két évvel az amerikai megjelenés után – 1981. január 15-ére esett. A cím fordítása hagy némi kívánnivalót maga után, de a magyarok sose arról voltak híresek, hogy a filmcímeket pontosan lefordítsák. Arra viszont határozottan emlékeztem, hogy szüleim hónapokon keresztül beszélgettek az Alien-ről, miután megnézték a Corvinban. Sőt, sok moziba – tudtommal – egy megvágott verzió került, ahol például a Kain hasából kiszakadó Alien-t egy az egyben kivágták. Én is a vágott verziót láttam először a szülőfalum fapados vetítőtermében, és „természetesen” fekete-fehérben. Későbbiekben, amikor a VHS időszak az aranykorát élte, akkor szereztük be a normál, színes, narrátoros és vágatlan verziót. 2003-ban Ridley Scott kiadott egy rendezői vágást is, melybe bekerültek a mozi verzióból kimaradt jelenetek. Mindenképpen érdemes megnézni, mert sokat ad a történethez és az élményhez.

Összességében az Alien megtanította a nézőket rettegni, miközben a xenomorph folyamatosan savazta az emberek érzelmeit. Mindezek szükségszerűek voltak egy felejthetetlen filmes mestermű megalkotásához. Örülök, hogy ennek a mozinak az „eredeti” részese lehettem!

- SzaGe

A nyolcvanas években, amikor a film bejött az országba, és meghódította a mozikat, meg az otthoni videomagnókat, még nem sokat tudtam a filmről. Néhány vagányabb általános iskolai osztálytársam, aki otthon látta VHS kazettán, mesélt a második részből. Ugyan akkor még nem tudtam, hogy az a második rész, az számomra csak évekkel később derült ki, amikor a televízióban láttam A nyolcadik utas: a Halál című első részt, akkor még fekete-fehér tévéken.

Így az első találkozásom ez a késő éjszakai, nagy valószínűséggel külföldi, műholdas adón vetített Nyolcadik utas volt. (Nem tudom már persze biztosan, az is lehet, hogy egy korabeli magyar vetítést csíptem el, rég volt.) Bár a tévé nem adja vissza azt az élményt, mint a mozi, de azért egyedül, éjszaka a sötétben, 15-16 évesen így is megtette a hatását. Később természetesen, amikor csak lehetőség adódott rá, mindig megnéztem tévében, videóról, számítógépen.

Bár tavaly márciusban néhány moziban vetítették a digitálisan felújított változatot, sajnos azokra sem volt lehetőségem elmenni, így számomra ennek a kultikus mozifilmnek a moziban történő megtekintése kimaradt.

Ám ettől függetlenül el kell ismernem, hogy a film hangulata – amelyet nem csak a környezet és a zene, de a színészi játék is alaposan meghatároz – a mai napig meg tudja ragadni a nézőt. A korabeli lassú, kimért tempó most is kellő feszültséget generál, és remek kontrasztban van a gyorsra vágott akciójelenetekkel.

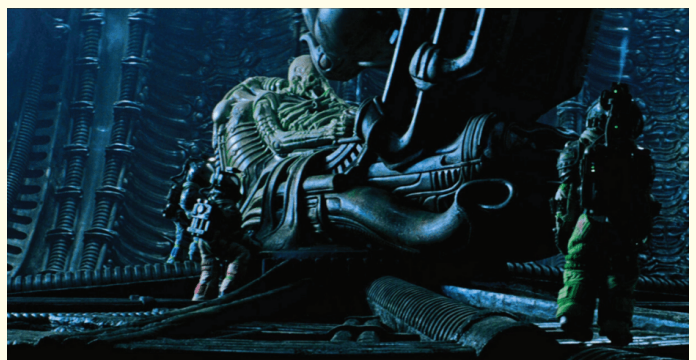
Remekül használja a rendező az elzártságot a helyzet kilátástalanságának fokozására. Az űrben a Nostromo űrhajó mindentől és mindenkitől távol van, nem várhatnak segítséget. Így a szereplőknek a rendelkezésre álló eszközökből kell az idegen lény legyőzéséhez fegyvereket készíteni. Ám az emberekre támadó idegen lény szívós, nem adja magát könnyen.

A történetnek talán mondanivalója is akad. Mégpedig az, hogy az ember, ha nálánál erősebb, legyőzhetetlennek tűnő ellenfélre is akad, leleményességével képes rajta felülkerekedni.

- Jimmy Cartwright

...elmosódó vonalak
a fölhúzó szilícium ínyek
közül kivillanó kristályfogak
bonyorult minták káosza
a motozó kezek okozta
halálos anyaság pátosza...

Homoergaster

Tumicz Krisztina nem itt lakom

veszett kutyád az ajtóból megugatom
ne félj Bodri én nem itt lakom
komolyan mondom
szingli vagyok
nem itt lakom

nem itt lakom letépek a csajról a hajgumiját
erre megint para van a kutyán
vokálozik az udvaron
hiába mondom neki hogy
nem itt lakom

hogya kell be is bizonyítom és
veszett kutyaként megharapom a nyakát
csupasz seggét és felállítom a gyertyát
komolyan mondom
szingli vagyok
nem itt lakom

Mortelhun Zsarátnok

Lángol a bőröm, felgyújtottad,
S most azzal a tudattal
Hamvadok, hogy a hazug éjek
Még mindig többet adtak,
Mint a magány igazsága,
S a falakból üvöltő őszinteség:
Soha nem voltunk egymáséi,
S én sem vagyok egy fénix...
Az izzó fájdalomtól
Nincs visszatérés.
Kihűlt zsarátnok maradok.

Kohász Hiányom

Víztükörben álmos arcod.
Reménnyel beépült szemed.
Nem kellett volna azt hagynod,
hogy versben mondjam életed.

Rácsodálkozol a kínra,
engem átkozva alszol el,
fekszel magányosan ágyra,
benned hiányom énekel.

Nincsen a szívemben semmi.
Nem fáj érted, és nem zokog.
Nem akarok mennybe menni,
kurvák ott is az angyalok.

Tad Rayder Bársonyfüggöny

Az ember törékeny lelke
Ott réved a semmibe.
A világban vadak közt bolyongó
vadak, vagyunk
Kik még is megértésre és szeretetre vágyunk.
Álmodozó mivoltunk az Élet tanítása
Megvisel bennünket a nyomor ráhatása.
Üdvözülés Istennek egy szép nap, amit megérhetünk
Minden nap ajándék amíg létezőnk
Néha a kevesebb még is több
Örömmel adni a legnagyobb szerűbb.
Titok, ábránd
Mind csak rajtunk múlik
Mennyit adunk a másiknak
Míg a Földi létünk elmúlik.
A bársonyfüggönyt egyszer végleg elhúzzák
S ami titok maradt addig, az is marad
Mert utána már csak az Öröklét vigyáz ránk
Álmodunk, fehérségben
Hol majd angyalok ülnek fent az égben.

Írta: Németh Balázs
Sümege 2024. 5. 11.

jocker Merre és hová visznek az utak?

Filozófia a hazaszeretetről... a magyarságról!

Merre és hová visznek az utak,
Mert látom, a végtelenbe futnak,
De nincs kitéve iránytábla,
Nincs, de tán' más „hazába”?

Nekem nem kell az új út,
Nekem jó a régi fűrt kút,
Innen jól látom a csillagösvényt,
Hadd nyírjam tovább a kerti sövényt.

Minek is menni, ha nem akarok?
Mi legyen... a fejemen vakarok,
De már eldöntöttem, nem megyek!
Nálam, helyükön maradnak a hegyek!

Maradok! Engem ne küldjön senki sehova
Mert én ide születtem, nekem ez a haza!
Maradok! Jó nekem itt a Kárpát-medencében,
Majd halni is itt akarok a haza sírkertjében...

Vecsés, 2012. szeptember 8. – Kustra Ferenc József

angyalka146

Mit választasz?

– Mit választasz?

– Téged.

Veled együtt a Mindenséget.

A kéj, s gyönyör hullámozását,
mindent beborító árnját.

Álmod, menedéket:

elhagyva a földi létet.

A valóság tagadását:

a szer-elem látomását.

edwardhooper

Enyém a világ

Jégtavaiban megmerítkezem,

Tűz ég virágos réteken,

Fák lombjain arany korona,

Az úton rőt barna villog,

S az ég kékje rám borul,

Fázós alkonyon a tejfehér köd

Beborítja a házakat,

A földeken lomha borona,

Hegyek ormain játszik a fény,

Kiül a folyóra a Nap sugara,

Enyém a világ, enyém teljesen,

Keresem lényét szüntelen.

Baranyi Imre

Ősközöny

Ősközönyünk hova réved unottan,
s engedi el hanyagul füle mellett
jajszavaink, de remélve titokban,
hogy kap ezért minimál jövedelmet.

Törli szemét, de befogja a száját,
hátha ezért leesik neki némi
kis maradék, a pribékjein átlát,
ám makacsul kegyeik maga kéri.

Görbül a háta, gerince hiányzik,
nyalja lihegve a talpaikat, bár
fél szeme új uraság fele sandít,
hogyha a lelke amonnan előnyt vár.

Így alakul parolázva a jellem
és e világra simulva igyekszik
hajlani balgatag önmaga ellen,
ősközönyén kibicsaklik a volt hit.

Erdős Sándor

Hol nyaraljak?

Elmennék én messzi tájra

látni a nagy világot.

Ázsiában gekkót néznék

Afrikában zsiráfot.

Látnám, ahogy csúszós jégen

a kis pingvin elesett.

Úszó jégtáblákon medvét,

abból is a jegeset.

Idén nyáron úgy, mint tavaly

hegyek húsén nyaralok.

Vár rám Bakony dús erdeje,

inkább itthon maradok.

Mi az, ami itt tart engem?

A szót most nem találok.

Kerestem és megtaláltam!

Az én csodás családom.

Natali Sanders

Kóbor kutya

„Nem volt számára egy zug a gazda udvarán”,
kiebrudalt, agg korcs volt, hasznavehetetlen,
mély fájdalomában fetrengve gondolta, talán
egy másik helyen az élet nem lehetetlen...

-

Az új esély remegőn négy lábra emelte,
szánalmas életét most hátrahagyni vágyott,
szíve vadul vert, újra kalandvágy tüzelte,
a remény csillogása már szemében látszott.

-

Csak az első lépés nehéz, azt kell megtenni...
Majd egyikről a másikra lépve haladni,
a jobb élet reményét el nem tévesztteni,
bántalmazó kapcsolatban bent nem ragadni.

-

S lásd, mára révbe ért e nemeslelkű jószág,
otthonra lelt egy szerető családon belül,
most játékkal, öleléssel telnek az órák,
tenger szeretetet, ételt kap kéretlenül.

*

Idézet: Arany János: Háziuraság

